

انقلابي ماء

مستجم: آنر د قاضي

انقلابي ماء

انقلابي ماءُ

(سوانح حيات)

مترجم:
آزاد قاضي

نيوفيلڊس پبليڪيشنس
ٽنڊو وٺي محمد، حيدرآباد سنڌ.
1989ع

نيو فيلڊس پبليڪيشنس جو ڪتاب نمبر ڪ سو پنڊرهين
چپائيندڙ

نيو فيلڊس پبليڪيشنس
ٽنڊو ولي محمد، حيدرآباد سنڌ

چپيندڙ
نيو فيلڊس پرنٽنگ پريس
هوم اسٽيڊ هال چاڙهي، حيدرآباد

پهريون ايڊيشن جنوري 1989ع

قيمت 25/- روپيا

(سڀ حق ۽ واسطا قائم)

INQLABI MAU (Bio-graphy) Translated in
Sindhi by AZAD QAZI. Published by New
Fields Publications, Tando wali Mohammed,
Hyderabad Sind. Pakistan. First Edition Jan-
uary 1989. Price Per Copy Rs. 25/-

جيگل چاچيءَ پناهه خاتون جي نالي

جنهن جي پتلو ۾ سامائي تان سور لکيل هئا. جنهن
زماني جي هر مصيبت جو مردن جيان مقابلو ڪيو. زندگيءَ
جي آخري گهڙين تائين بلند حوصلي سان خانداني مسئلن
کي سلجھائيندي رهي. جنهن مون کي ماءُ جو پيار بخشيو
۽ منڙي لولي ڏني. اهڙي ريت گويا ٻن مائرن جي محبت
مون کي ننڍي عمر ۾ والد جي وفات واري صدمي ۽ اڪيلي
هٿ ڪري، آڏو ايندڙ مشڪلاتن جا ويچار وسارائي ڇڏيا
۽ مون پنهنجي ٻاراڻي زندگي تڙندڙ گل جيان گذاري.
افسوس جو سندس آخري ديدار نصيب نه ٿي سگهيو.
ڪاش ائين نه ٿئي ها !

مون کي ٽيون مارين، تنهن سنڌيون ڳالهائون.
”شاهه“

— آزاد قاضي

فهرست

نمبر	عنوان	صفحو
	سنڌيڪار جي سوچ	۹
۱-	ننڍ پڻ	۱۷
۲-	ننڍ پڻ جون خاصيتون	۲۳
۳-	بي انداز صفتن جي مالڪ هڪ مثالي عورت	۳۵
۴-	خاندان کي انقلاب سان وابستہ رکڻ جو هڪ نمونو	۵۶
۵-	مسز ڪانگ بين سوڪ بحیثیت ماسر ڪوریا	۶۴
۶-	قائد ڪوریا جي سرپرست ۽ هڪ بهترين استاد	۶۴
۷-	ڪوريائي انقلاب لاءِ ٻارن کي وقف ڪرڻ سان	
۸-	گڏوگڏ انهن جي پرجهلو ۽ مددگار	۹۵
۸-	مسز ڪانگ بين سوڪ نه رڳو خاندان کي	
	انقلابي بنياد پر پاڻ به انقلاب ۾ حصو ورتو	۱۰۷
۹-	هوءَ اسان سڀني جي ماءُ آهي	۱۲۳

سنڌيڪار جي سوچ

پيچ ۾ پيچين ڪاڻ، پاء پاچارين ان سان،
مچڻ تنهنجي ماءُ، منهن مٿانهون نه کڻي. (خليفو)

ڪنهن مفڪر جو چوڻ آهي ته ”جيڪڏهن اسين بهتر
قوم جا خواهشمند آهيون ته اسان کي بهتر ماڻهون پيدا
ڪرڻ گهرجن.“

عورت جيڪا ڪائنات جي تخليق ڪار آهي، جنهن
جا ماءُ پيڻ ۽ زال جي روپ ۾ مختلف روپ آهن، ان تي
ئي معاشري جي بهتري ۽ پلائي جو دارومدار آهي. بحيت
تخليق ڪار جي عورت جي ماءُ واري روپ جو مڙهي
مٿانهون درجو آهي ڇاڪاڻ جو ماءُ انساني وجود جو
بنيادي ۽ پهريون سکيا گهر آهي. ان ڪري ئي ڪنهن
مفڪر جو چوڻ آهي ته ”هڪ پڙهيل ماءُ خاندان لاءِ
مڪمل يونيورسٽي وارو درجو رکي ٿي.“ جيڪڏهن ماءُ
باهمت ۽ باشعور آهي ته اها سموري خاندان ۾ اهڙو ماحول
پيدا ڪري سگهي ٿي ۽ نئين نسل جي اهڙن بنيادن تي
تربيت ڪري سگهي ٿي جنهن سان ان خاندان جا سمورا
ننڍا توڙي وڏا فرد عملي طور تي ملڪ جي آزادي ۽ آبادي
واري عملي جدوجهد ۾ ڀرپور بهرو وٺڻ لڳن ٿا.

عورت کي صنف نازڪ چيو ويو آهي ڏهنجنجو مذهب
 اهوئي آهي ته ان سان لاڳاپيل جيڪي رشتا ۽ نانا ٿين ٿا
 تن ۾ اهڙا ته نفست ڀريا رشتا آهن جن کي هر انسان
 ڪوشش ڪري برقرار رکڻ چاهيندو ۽ اهي ئي نفيس جذبا
 آهن جن جي طفيل عورت هر معاملي تي وڌيڪ اثر انداز
 پئي ٿي آهي. هونئن به عورت انساني زندگيءَ جو ائٽم ۽
 ائٽم حصو آهي. ان ڪري زندگيءَ جي مڙني معاملن ۾
 ان جو هٿ وڌائڻ ايتروئي ضروري ٿيو وڃي جيترو انساني
 حياتي لاءِ خسوراڪ. عورتن جي هٿ وڌائڻ کان سواءِ
 رڳو مرد جون محنتون اڻپوريون رهنجو وڃن. جيڪو
 ڪم جنهن معيار جو هئڻ گهرجي سو ئي نه ٿو سگهي ۽
 اڃان به جيڪڏهن گهڻو وقت پڪڙفي محنت تي ڀروسو
 ڪيو ويو ته تمام جلد سياسي توڙي معاشي بنياد ڪمزور
 ٿي وڃڻ جو انديشو آهي. ان ڪري اهو لازم ملزوم آهي
 ته عورت روايتي چادر ۽ چوڌيوارِي سان نڪري حقيقي
 زندگي واري عملي جدوجهد ۾ ڀرپور بهرو وٺڻ شروع ڪري.
 ڪامريڊ لينن لکيو آهي ”ڪنهن به ملڪ ۾ عورتن
 کي عمل جي لاءِ متحرڪ ڪرڻ نهايت ڏکيو ڪم آهي.
 ڪو به اشتراڪي انقلاب ان وقت تائين ڪامياب نه ٿو
 ٿي سگهي جيستائين محنت ڪندڙ عورتن جو وڏو تعداد
 ان ۾ حصو نه ٿو وٺي.“ لينن جي مٿئين قول کي حق بجانب
 سمجهندي آءٌ چوٿين دنيا جي غلام ملڪن جي مخصوص
 حالتن جي مد نظر ائين چوڻ ۾ پنهنجو پاڻ کي حق بجانب
 ٿو سمجهان ته ڪنهن ملڪ جو انقلاب ان وقت تائين

ڪامياب نه ٿو ٿي سگهي جيستائين ان ملڪ جي عورت ملڪي معاملن ۾ هٿ نه ٿي وندائي.

عورت جو انقلابي عملن ۾ وڏو اهم ۽ بنيادي حصو آهي. ڇاڪاڻ جو مرد جي پيٽ ۾ عورت ڪنهن به تحريڪ لاءِ وڌيڪ ميسر ۽ ڪارگر ڪم سرانجام ڏيئي سگهي ٿي. هو انقلابي عمل لاءِ هڪ به فرد نه، بلڪ مڪمل خاندان تيار ڪري سگهي ٿي. ۽ دنيا جي انقلابين ۾ اڪثر ائين ٿيڻ ۾ آيو آهي ته اتي خاندان جي سمورن فردن ملڪ ۽ قوم جي پلائيءَ خاطر هلندڙ جدوجهد ۾ ڪنهن نه ڪنهن طرح سان هٿ نه سرور وندايو آهي. اهڙا ڪيترائي مثال موجود آهن.

موجوده صديءَ جي سڀ کان وڏي منڪر مظلومن ۽ محڪومن جي اسم ڪامريڊ لينن جو مثال وٺو. سندس عملي حصي وٺڻ کان ڪهڙو اڳ هن جو خاندان سياسي سوچ رکندڙ بلڪه عملي طور تي پڻ اڳتي وڌيل هو. ايتري قدر جو سندس ذهن کي جنجهوڙ پڻ پاءُ جي مار جي وچ ۾ ڪانهو آڻي هئي. اهڙي ريت ڪامريڊ هوچي منهن ۽ ڪامريڊ ڪمال سنگ جا پڻ مثال ثبوت طور ملن ٿا.

بلغاريا جي انقلابي اڳواڻ ڊيمٽروف جو سمورو خاندان انقلابي عمل ۾ معروف عمل رهيو. سندس ٽي پيڙهي سياسي ميدان ۾ عملي حصو وٺڻ ڪري مختلف وقتن تي ماريا ويا. سندس پيڻ ڪميونسٽ پارٽي جي ميمبرشپ حاصل ڪئي. سندس ماءُ لينن ازم جي مڪمل ڄاڻ حاصل ڪئي ۽ ڊيمٽروف جي آزادي خاطر پيرس ۾، جي احتجاجي مظاهرا

ٿيندا هئا تن ۾ سندس ماءُ مڪمل طور بهرو وٺندي هئي.
انقلابي خاندانن جي سلسلي ۾ برصغير ۾ اهڙا مثال
غفار خان ۽ نهرو خاندان جا ملن ٿا.

غفار خان جي خاندان جا فرد، پٽ، نهن ۽ ڪنهن
حد تائين پوڻيون پڻ سياسي ميدان ۾ آيون. اها ٻئي ڳالهه
آهي ته وقت ۽ حالتن سندس پوين کي سياست جو پيوار
اختيار ڪرايو آهي. پر هندستان جي آزادي واري جدوجهد
۾ ڇا ان کان پوءِ وارين حالتن ۾ هن خاندان جو جيڪو
ڪردار رهيو آهي تنهن کان ڪڏهن به انڪار نه ٿو ڪري
سگهجي.

مشهور مؤرخ پير حسام الدين راشدي جنگ آزادي
متعلق لکندي، لکيو آهي، ”هندستان جي آزادي واري
تحريڪ ۾ خان عبدالغفار خان جي سموري آڪهه کي نه
چڙو جيل ۾ وڌو ويو ۽ سندس ملڪيت ضبط ڪئي ويئي
بلڪه سندس ڳوٺ اعتمازئيءَ کي پڻ ساڙي ۽ ٻاري ڇڏيو ويو.“
نهرو خاندان کي ڏسو. موتي لال نهرو هندستان جي
سياست ۾ پير پاتو نه. جواهر لال ان کان به ٻه قدم اڳتي
نڪري ويو. سندس پيءُ ۽ ساڳئي وقت سندس گهر واري
ڪملا جو پڻ کيس سهڪار رهيو. سندس ان ئي تربيت ۽
عملي ڪارڪردگي جو روشن ستارو مادام اندرا نه رڳو
هندستان بلڪه سڄي دنيا ۾ جمهوريت واري جنگ جي
هڪ مثالي شخصيت بنجي اُڀري ۽ عالمي سامراج جي
خلاف آخري وقت تائين سندس ڪيل ڪوششون وسارڻ
جهڙيون نه آهن.

بلد قسمتيء سان اسان وٽ اهڙي قسم جي سياسي رجحان جي بڻهه ڪمي پئي نظر اچي. جان ڪٿي سياسي ميدان ڏانهن ڏسو ته سلسلو ڪٿي نه ڪٿي ٿٽو پيو آهي. وڏن وڏن مڊرن ۽ سياسي ڏاهن جي مشن کي اڳتي هلاڻ وارو نظر ڪونه ٿو اچي. هتي ان ڳالهه جي وضاحت ڪندو هلاڻ ته مٿين ڳالهه لکڻ منجهان ڪنهن کي اهو مطلب نه ڪيڻ گهرجي ته ڪو منهنجو اهو مقصد آهي ته ڪنهن خاندان جي خانداني هڪ هتي ۽ مسند نشيني هلندي اچي. اهو ڪو لازمي نه ڪونهي پر ساڳئي وقت منهنجي خيال ۽ مطالعي جي روشني ۾ ائين ٿيڻ، انقلابي عمل لاءِ وڌيڪ ڪارگر ۽ ڪارآمد ثابت ٿي سگهي ٿو ۽ ائين ٿيو آهي.

سموري خاندان جو سياسي ميدان ۾ حصو وٺڻ ڪري سڀ کان اهم فائدو اهوئي ٿئي ٿو ته اڪثر ڪري جانشين وچوئي (Generation-Gap) پئجي ويندي آهي جنهن جي ڪري عمل ماڻو ٿي يا پوئتي هٽي وڃي جا امڪان هوندا آهن. تنهن جو خوف نه ٿو رهي. هلندڙ عمل کي جتي هڪڙن ماڻهن ڇڏيو ته ٻيا وري نون مسئلن ۽ حالتن جي روشني ۾ ان ڪم کي وڌيڪ ڪارگر ويچار ۽ عمل سان اتان کان اڳتي وڌائڻ جي ڪوشش ۾ لڳي وڃن ٿا ته اهو عمل وڌيڪ آسان ٿي پوي ٿو. اهو ان ڪري به جو ان عمل کي اڳتي وڌائڻ واري نسل جي مڪمل طور تي ذهني توڙي عملي سکيا وڌڻ جي نظرداري هيٺ ٿيل هوندي آهي. ائين نه ٿيڻ وارين حالتن ۾ اڪثر ائين ٿيو

آهي ته ويندڙ پنهنجي سموري جدوجهد جي پاڇي به ڇڻ
پاڻ سان کڻي ويو آهي. جنهنڪري وري ڪا بهي ڪيپ
تيار ٿيڻ، ڪافي وقت ورتو آهي.

پنهنجو ئي کڻي مثال وٺو. سنڌ ۾ الله بخش سومري
وت جيڪو پروگرام هو سو سندس شهادت سان ڪيترن
سالن تائين سنڌ جي نوجوانن جي ذهنن کان پري رهيو.

شيخ عبدالسجيد سنڌي ۽ حيدر بخش جتوئي جهڙن
مخلص ماڻهن جنهن نموني هتان جي سياسي رخ کي هلائين
بڻي گهريو ۽ ان لاءِ انهن سڄا انسانن پنهنجي سر ته ڀرپور
ڪوشش ڀرتي پر انقلابي خاندان ٺاهي نه سگهيا جنهن
ڪري سندن اولاد بهترين آفيسر ۽ وڏا ماڻهو نه بڻجي
سگهيا پر سندن محنتن ۽ قربانين ڪري اڳيان تباهه
ٿيندي ڏسي رهيا آهن.

ورهاڱي کان پهريان هتان جي عملي سياست جو ٻيو
رخ هو. ان وقت جهڙو به ماحول هو تنهنجي روشني ۾
ماڻهون وڏي شوق ۽ دلچسپي وڃان مڪمل طور سڃاڻي
سان سياسي عمل ۾ بهرو وٺندا هئا. ورهاڱي کان اڳ به
خاندان اهڙا هئا جي نهرو خاندان کي چاهيندا هئا. انهن
ٻنهي خاندانن جا اڪثر گهر جا ڀاتي هندستان جي آزادي
واري تحريڪ ۾ حصو وٺڻ ڪري جيل وڃي چڪا هئا.
اهي هئا ڪراچي جو ”گدواڻي“ خاندان ۽ نوابشاهه
هالاڻي جو ”ٿاواڻي“ خاندان.

گدواڻي خاندان منجهان ”اي ٽي گدواڻي“ جيل ويو.
ان سان گڏ سندس زال گنگا ٻائي ۽ ڀائيس عالم به جيل ڀاترا

ڪري آيا. سندس پيءُ پارٽي گدواڻي جيڪا ”گلستان“ نالي هڪ ٻاراڻي رسالي جي ايڊيٽر پڻ هئي سا به سندس ساٿ ساٿ ڏيندي جيل ويئي.

نواب شاهه واري ٿاواڻي خاندان منجهان مستر سچانند جيل ويو ته ان جي پويان سندس پوري جي پوري آڪھه کي ساڻهي عمل ۾ بهرو وٺڻ ڪري جيل جون ڪاريون راتيون ڪاٽيون پيون. اهڙي ريت سندس ٽي پٽ ”موٽو“، ”روچي“ ۽ ”گوبند“ جيل ويا. ان کان سواءِ ٻه ٽنهنون ۽ هڪ ٻئي جيل ڏيئي پڻ جيل ويون.

ورهاڱي کان پوءِ سياسي عمل جا طور طريقا ئي تبديل ٿي ويا. ماڻهن جون سوچون ئي تبديل ٿي ويون. مسئلن کي سمجهڻ ۽ نيميرڻ وارا لاڙا ئي مٽجي ويا جنهن جي نتيجي ۾ سياسي دنيا ۾ مائٽار اچي ويئي. وقت گذرڻ سان ڪن سجاڳ ذهنن جي فڪري ۽ عملي حصو ورتو به، ته اهو رڳو پنهنجو پاڻ ڏٺين. (جيئن اڳ ذڪر ڪري آيو آهيان) اهڙي ريت اسان ۾ جا نسل وڇوٽي پيدا ٿيندي آئي آهي تنهن هڪ ٻئي کي ويجهو آڻڻ بجاءِ مختلف وقتن تي پئي وڇوٽيون وڌيون آهن.

ٻئي پاسي سنڌي عورت جي سجاڳي واري عمل نه هئڻ ڪري اڃان تائين نئين تهه کي اڳتي وڌڻ ۽ عملي ميدان ۾ مرڪزي ڀاڱ ملهائڻ لاءِ ڪيترن ئي رنڊڪن ۽ رڪاوٽن منجهان گذرڻو پوي ٿو. هي ڪتاب اهڙي قسم جي سمورن مسئلن ۽ رنڊڪن جو حل ڏسي ٿو ته هڪ انقلابي خاندان ڪهڙي نموني تيار ڪري سگهجي ٿو ۽

انقلابي عمل ۾ ڪم ڪندڙ گهر پائين ۽ پين ڪارڪنن جي ڪهڙي مدد ڪري سگهجي ٿي، تنهن جو پڻ ڏس ڏئي ٿو جيڪا اسان جي معاشري جي بنيادي ضرورت آهي. هي ڪتاب نيشنل پبلشنگ هائوس طرفان اردوءَ ۾ شايع ڪرايل ڪتاب ”مادر انقلاب“ جو ترجمو آهي. جيڪو ڪوريا جي عظيم انقلابي اڳواڻ ڪم ال سنگ جي ماءُ جي سوانح حيات بابت آهي. ان ۾ صرف سندس ماءُ جو تذڪرو ڪونهي پر سندس سموري خاندان جي اوسر ۽ انقلابي ڪردار جوڙڻ ۾ ان عظيم عورت جيڪو ڪردار ادا ڪيو تنهن جو تفصيل هن ڪتاب ۾ آيل آهي. هي ڪتاب ترجمو ڪرڻ وقت ساڳي نالي وارا ٻه ڪتاب ”نيشنل پبلشنگ هائوس“ ۽ ”نما دور پبليڪيشنز لاهور“ طرفان ڇپايل منهنجي نظر هيٺ رهيا پر مٿين ٻنهي منجهان ڪنهن هڪڙي تي به اصل مصنف يا اردوءَ ۾ ترجمو ڪندڙ جو نالو لکيل ڪونه هو، انڪري مان پڻ هتي مصنف جو نالو ڏيڻ کان مجبور آهيون.

اميد ته هي ڪتاب سنڌي عورت جي دل ۾ حقيقي جذبو پيدا ڪرائي قومي مسئلن ۾ دلچسپي وٺڻ جو باعث بنجي سگهندو.

طعالب العلم

آزاد قاضي

۲۰ اپريل ۱۹۸۵ ع

ننڊ پڻ

مر جي تان ستور سامائي تان سڪ ويا
اهي ٻئي پور ٿيا نمائي ۽ کسي نصيب ۾ (شاه)

مسز ڪانگ بين سوڪ ۲۱ اپريل ۱۸۹۲ع ۲۵ مارچ
قمري ڪلينڊر تي ڪانگ ٻان آڪ خاندان ۾ پيدا ٿي.
هيءَ ٻيءَ جي ٻيو نمبر ٿي هئي. سندس والدين ڏاکڻي
صوبي ”پائن گان“ جي فامي ”بي ٻانگ“ جي ننڍي ضلعي
”ريائنگ سن“ ۾ ”چل گول“ واري هنڌ رهندڙ هئا.

مسز ڪانگ بين سوڪ جي پيدائش وقت ڪوريا
تمام ڏکين ۽ سنگين حالتن ۾ وڪوڙيل هوءَ هو غير ملڪي
جارحيت پسندن جي وڪوڙيل سازشن سبب عروج زوال
جي ٻه وائي تي بيٺل هوءَ جڏهن تاريا سامراجي ڪوريا کي
نوابادي بڻائڻ جا منصوبا جوڙي رهيا هئا. تڏهن نا اهل ۽
غدار جا گيردار ۽ وڏين طاقتن جا خوشامندڙ بنجي، ملڪ
۽ قوم جو سودو ڪرڻ ۾ مصروف هئا. اهي ذاتي مطلبن
خاطر پنهنجي قوم کي تارين سامراجين کي وڪڻڻ لاءِ تيار
هئا. پر اهڙا محب وطن ٻڻ موجود هئا جن جي دل ملڪ
۽ قوم جي محبت سان سرشار هئي. اهڙي نازڪ دور ۾
اهي جدوجهد آزادي خاطر غير ملڪي جارحيت پسندن
خلاف ميدان عمل ۾ نڪري آيا.

مسز ڪانگ ٻين سوڪ جو ٻي، مسٽر ڪانگو ٻان
 اڪ هڪ محب وطن سپاهي ۽ ڪورائي عوام جي اڳواڻي
 ڪندڙ هو. هن ملڪ ۽ قوم جي جنگ آزاديءَ ۾ ٻين سان
 گڏوگڏ حصو ورتو. هڪ گهڻ صفتي شخصيت جو
 سالڪ هو. هڪڙو محب وطن سپاهي جيڪو مادر وطن جي
 خودمختياري خاطر بي جگريءَ سان وڙهيو. هڪ اهڙو
 رهنما ٻي جنهن پنهنجي ٻارن کي ڄاڻان مخالف سپاهين
 جو ڪردار بنايو. هڪڙو پرجوش معلم جنهن ايندڙ نسلن
 جي تعليم و تربيت جي لاءِ پاڻ کي وقف ڪري ڇڏيو.
 جيتوڻيڪ سندن خاندان مشڪل حالتن ۾ ڦاٿل هو. تڏهن
 به هن پنهنجي اباڻي گهٽ ”چل گول“ ۾ ڇانگ ڊوڪ
 اسڪول جو بنياد رکيو ۽ ٽيهن سالن کان وڌيڪ وقت
 تائين پنهنجون سموريون ذهني ۽ جسماني صلاحيتون نئين
 نسل جي تعليم و تربيت خاطر وقف ڪري ڇڏيون. مارچ
 ۱۹۱۹ع واري پهرين عوامي بغاوت وقت هن ضلعي ”ڊي
 ڊانگ“ جي ننڍي ضلعي ”گروبي ڊانگ“ جي عوام اڳيان
 آزادي اعلان پڙهي پڙايو. ڄاڻائي سامراجين خلاف قومي
 خودمختياريءَ خاطر هڪڙي عوامي مظاهري کڻي مظهر
 ڪيو ۽ پوءِ جلوس وارن جي ”چل گول“ کان وٺي ”ڊانگ
 ڊانگ“ تائين اڳواڻي ڪئي.

هو هڪ ڪٽر جهان مخالف سپاهي هو. جيئن مٿين
 مثالن منجهان ظاهر ٿئي ٿو. ضلعي ”ڊانگ ڊانگ ڊي“ جي
 گهٽ ”چل گول ڊانگ“ (شروعاتي نالو ٻي سوڪ) ۾

سندس خدمتن طور هڪ يادگار تعمير ڪيو ويو هو. جنهن کي ايندڙ نسل به ياد ڪندا رهندا. يادگار مٿان هيٺيان لفظ لکيل آهن: ”هي يادگار جناب مرحوم ڪانگ ڊون آڪ جي نالي منسوب ڪيو وڃي ٿو.“ ماڻهو بيمارمنجهان کيس مسٽر ”مڪ گئي“ جي نالي سان سڏيندا هئا. جيئن ته سندس پيءُ هڪ پرجوش محب وطن ۽ بهترين جهان مخالف معلم هو تنهنڪري ننڍي عمر ۾ ئي سندس تعليم جي اثر هيٺ مسز ڪانگ بهن سوڪ جي دل و دماغ ۾ حب الوطني جا جذبا ۽ احساس گهر ڪري ويا.

”حب الوطني ۽ جهان مخالف

نظرين جي جوڙجڪ ۾ مسز ڪانگ بهن سوڪ

جي ڀاءُ جي سکيا جو حصو.“

مسٽر ڪانگ جن سوڪ هڪ وڏو جوشيلو جهان مخالف سپاهي هو، هن ننڍپڻ کان ئي تحريڪ آزادي جي جدوجهد ۾ عملي حصو ورتو ۽ ملڪ ۾ اندر ۽ ملڪ کان ٻاهر جنگ آزادي ۾ حصو وٺندڙن سان گڏجي ڪم ڪيو. جيئن ئي جپاني سامراجين ڪوريا تي غاصبانه قبضو ڪيو. هن قومي حڪومت جي بحاليءَ ۽ خود مختياريءَ لاءِ حب الوطن سرگرمين ۾ جوش و خروش سان حصو وٺڻ شروع ڪري ڏنو. هي حریت ۽ آزادي جو شيدائي ۽ بي ڀڄو بي باڪ سپاهي مسز ڪانگ بهن سوڪ جو سڀني کان وڏو ڀاءُ هو. مسٽر ڪانگ جن سوڪ سڀني جهان مخالف ۽ محب وطن نوجوانن کي متحد ڪيو ۽ ڪوريا

جي آزادي خاطر نوجوانن جي انجمن کي منظم ڪري ان جي اڳواڻي ڪئي. اهڙي ريت هو مسلسل محنت سان تحريڪ آزادي کي تقويت ڏيندو رهيو.

پهرين مارچ واري عوامي بغاوت وقت مسٽر ڪانگ جن سوڪ پنهنجي پيءُ مسٽر ڪانگ ڊان آڪ جي ساٿ ۾ ”ميڪي آنگ ڊي“ ۽ ان جي پسگردائي وارن علائقن ۾ ڇپان مخالف تحريڪ آزادي جي تنظيم ۽ اڳواڻي ڪئي. تنهن کان پوءِ وڌيڪ بلند حوصلي ۽ بلند مقصدن جو ثبوت ڏيندي هو پهرين ملڪن ڏانهن هليو ويو. جتي هن پنهنجي سرگرمين جو هڪڙو مرڪز قائم ڪيو. اهڙي ريت تحريڪ آزادي واري سلسلي کي هن جاري رکيو. ان سلسلي ۾ هو اڪثر ڪري وطن جي سرحدن کي پار ڪندو رهيو. سندس اهڙين جوش ڀرين سرگرمين جا اسين شڪر گذار آهيون. جن جي ڪري ڪيترائي محب وطن نوجوان تحريڪ آزادي ۾ شامل ٿي ويا. سندس وطن دوست سرگرمين کي عوام جو اعتماد ۽ تعاون حاصل هو. عوام وڏي جوش سان عملي جدوجهد ۾ حصو وٺي سندس هر ممڪن امداد ڪندو هو ۽ تحريڪ آزادي جي خاطر مڪمل خلوص سان ڇڏو ڪڍ ڪندو هو.

اهڙين حالتن ۾ جڏهن ته چيني طرف چينائي سامراجي پهريدارن جي ڪڙي نظرداري هئي. ملڪ جي اندروني حصن ۾ تحريڪ آزاديءَ جون پاڙون پکيڙڻ ڪو سولو ڪم ڪونه هو. ان ڏکيائي جي باوجود مسٽر ڪانگ جن

سوڪ عوام کي منظم ۽ متحد ڪري تحريڪ آزادي جي لاءِ چنڊو پڻ گڏ ڪندو رهيو. ان ڏکڻي ۾ اهم ترين ڪم کي جاري رکڻ جي لاءِ هن پنهنجي جان جي خطري جي به پرواهه نه ڪئي. ڪوريا جي آزادي سندس اصل مقصد هو. جنهن جي حاصلات لاءِ هو تن، من ۽ ٿڻ جي بازي لڳائي چڪو هو. اهڙين خطري وارين حالتن ۾ جهان خلاف قومي محبت وارن نظرين جي تبليغ وارو ڪم به ڪندو رهيو. پنهنجي خاندان وارن ماڻهن کي وطن دوستي جي تعليم ڏيڻ به سندس اهم فرض هو جنهن جي پورائي لاءِ هو دشمن جي اکين ۾ ٽوڙ وجهي وقت به وقت خاندان وارن ۽ مڻن ماڻهن سان ملندو رهيو ۽ پرچار وسيلي سندن دلين ۾ حب الوطني وارا جذبا پيدا ڪندو رهيو.

مسز ڪاننگ بين سوڪ وڏي دلچسپي سان پنهنجي پيءُ جي جدوجهد آزادي جا قصا ٻڌندي هئي. بعد ۾ شوق سان کيس ڪم ۾ مصروف ڏسي مسز ڪاننگ بين سوڪ جي دل ۾ جذبن ۽ احساسن جو هڪڙو طوفان اٿندو هو. اڃان هوءَ ٽڙٽڙ مڪڙي ۽ وانگر هئي جو کيس اهو احساس پيدا ٿيو ته زندگي مسلسل ڪوشش جو نالو آهي، پنهنجي پيءُ ۽ بي ۽ جي ترقي پسندانہ خيالن ۽ عملي جذبي جي ڪري سندس دل، دماغ ۾ زندگي ۾ ڪوشش ڪرڻ وارو خيال رچي راس ٿي ويو هيو. اهڙي ريت شروعاتي عمر ۾ ئي سندس وڏي پيءُ جو ناقابل شڪست جهاد وارو جذبو سندس لاءِ روشني جو مينار ثابت ٿيو ۽ ان جي ئي رهبري

۾ سندس سوچ جا رستا سرچڻ لڳا.

بمقصد تي سان مسٽر ڪانگ جن سوڪ ۱۹۳۴ع جي بهار واري مند ۾ لڙائي دوران جپاني سامراجين هٿان گرفتار ٿي پيو ” کيس پندرهن سال سزا ملي. پر جيل دوران پڻ ان پنهنجي ناقابل شڪست جدوجهد کي جاري رکيو.“
مرڻ کان اڳ ۱۳ سال ۸ مهينن جو ڊگهو عرصو هن فيدخاني جي تڪليفن برداشت ڪرڻ ۽ جدوجهد ڪرڻ ۾ گذاري ڇڏيو. سندس موت جو سبب دشمن جو وحشيانه تڪليفون هيون ۽ سندس قوم کي ان ڳالهه جو وڏو صدمو هو ته موت کيس پنهنجي اميدن جي تڪميل جي اجازت نه ڏني. مسز ڪانگ ٻين سوڪ ڪري پنهنجي ڀاءُ جي گرمخاري تي شديد صدمو رسيو پر ان واقعي سان به سندس عملي صلاحيتون منطوچ نه ٿيون. پر اڃان به جپاني سامراجين هٿان ڀاءُ جي گرفتاري سندس دل ۾ بدلي واري باهم پڙڪڻي ڇڏي ۽ هو نفرت جو آڻو بنجي دشمن کان بدلو وٺڻ لاءِ تيار ٿي ويئي. ان واقعي جو نتيجو اهو نڪتو جو هن اهڙي جوش و خروش سان دشمن خلاف وڙهڻ لاءِ تيار ٿيڻ جو عزم ڪيو جنهن ۾ سندس ڀاءُ جهڙا ڪيئي ناقابل شڪست فرد شامل هئا.

ننڊ پڻ جون خاصيتون

سمور ۾ ڏي ڏوڻ، آءُ اڳيئي ڪاهري،
جا پر پاڻي ۽ لوڻ، سا پر منهنجي جندڙي. (شاهه)

شروعاتي وقت کان ئي سندس دل ۾ محنت ۽ مشقت
جي عظمت خاطر محبت ۽ عزت جا اهمي اعليٰ جذبا پيدا
ٿي چڪا هئا جو پاڙيسرين ۽ دوستن جي مدد ڪرڻ سندس
عادت بنجي چڪي هئي.

شروعاتي عمر ۾ هن جي طبيعت جو رجحان سخت
محنت طرف هو. هو پنهنجو هر ڪم مسلسل محنت سان
ڪرڻ جي عادي هئي.

هن هڪڙي غريب خاندان ۾ جنم ورتو هو. ان ڪري
جڏهن هو شعور واري حد کي پهتي ته رضاڪاران طور
تي هاري جي محنت طلب ڪم ۾ والدين جو هٿ وٺڻ
شروع ڪري ڏنائين. اڃان هو ڏهن سالن جي هئي جڏهن
هن بورچيخاني جو سمورو ڪم سنڀالي ورتو. ۽ پنهنجي
گهر کي آئيني وانگر صاف سترو رکڻ لڳي. هو هميشه
ڪماڻ پيئڻ وارن ٽانڊن کي سٺي نموني مانجي، ڏوڏي
چاڪائيندي هئي. ۽ پنهنجا ٽانڊو ته اڙي پاڻي سان پر
رکي ڇڏيندي هئي. شام جو هو سٺ ڪٽڻ ۽ ڪپڙي
ٺاهڻ ۾ ماءُ جو هٿ وٺائيندي هئي. ٻين ڏاڻن نمونن ڳالهين

سڳو وقت هوءَ رڳو نٿل ٿي ڪندي هئي پر سندن ڪم جو غور سان مشاهدو ڪري ان منجهان بهتر طريقو معلوم ڪرڻ جي ڪوشش ڪندي هئي. بهتر کان بهتر جي ڳولا ۾ هوءَ پنهنجي صلاحيتن کي استعمال ڪندي هئي. چيو وڃي ٿو ته هوءَ پنهنجي ڪمن کي غير معمولي جوش و خروش ۽ فزٽي سان پوري ڪرڻ جي عادي هئي ۽ سندس ڪم هميشه مڪمل ۽ تسلي بخش صورت ۾ پورو ٿيندو هو. سندس هٿ جو ٺهيل سوئي ڪپڙو نفاست ۽ پائداريءَ سبب گهڻو مقبول هو. ڳوٺ وارا اڪثر سندس تعريف ۾ چوندا هئا: ”تنهنجو ٺهيل ڪپڙو ريشم وانگر ملائم ۽ مضبوط، بروڪيڊ (۱) وانگر چمڪندڙ ۽ سهڻو هوندو آهي.“ هوءَ ڪپڙي ٺاهڻ واري فن ۾ مهارت رکڻ ڪري ڀرپاسي وارن ڳوٺن جي ماڻهن ۾ به تمام گهڻي مقبول ۽ مشهور هئي. غريبن جي سار سنڀال لڳڻ، پارٽي جي مڪمل حمايت ڪرڻ ۽ انهن اڻ پڙهيلن ڪي تعليمي زبور سان نينگاري سندن صحيح ڏس ۾ رهنمائي ڪرڻ مسز ڪانگ بين سوڪ جي خاص خصوصيت هئي.

غريبن ۽ نادارن جي دلجوئي ۽ غمڪساري ڪرڻ واري بهترين صلاحيت کيس ورثي ۾ ملي هئي. اهي مسڪين ماڻهو جيڪي زندگيءَ جي بنيادي حقن کان محروم هئا ۽

(۱) بروڪيڊ (Brocade) - جنهن کي زربنت چوندا آهن، سونهري ۽ چاندي جهڙي ڌاڳي جو ٺهيل مضبوط ڪپڙو ٿيندو آهي.

جن جي زندگي غربت جون تڪلينون سهندي گذري هيءُ.
مسز ڪانگ بين سوڪ هر وقت انهن جي حمايت ڪرڻ
لاءِ تيار رهندي هيءُ ۽ سندس دل گهري خلوص ۽ چاهنا
وارن جذبن سان معمور هيءُ.

اهو مسٽر ڪانگ جن سوڪ جي صحبت جو اثر هو
جنهن ڪري سندس دل ۾ جهان خلاف جدوجهد ڪرڻ
ارا جذبا بيدار ٿيا. شروعات ۾ نه هو ۽ رڳو غريبن سان
همدرديءَ جو اظهار ڪندي هيءُ پر آهستي آهستي اهو
جذبو ايتري قدر پختو ٿي ويو جو ان جماعتي شعور واري
صورت اختيار ڪري ورتي. ان اجتماعي احساس ۽ گڏيل
همدرديءَ وارن جذبن سان سرشار ٿي هو ۽ غريبن سان
ملاقات ڪندي هيءُ. ڇو ته کيس ان ڳالهه جو مڪمل يقين
ٿي چڪو هو ته هي ئي اهي ماڻهو آهن جيڪي جهانين جي
ظلم و ستم کان نجات حاصل ڪرڻ جا حقدار آهن ۽ جنگ
آزادي ۾ مڪمل سچائي سان حصو وٺي سگهن ٿا. ان
ڪري مسز ڪانگ بين سوڪ انهن جي مڪمل حمايت
ڪئي ۽ انهن جي شعور کي بيدار ڪرڻ جي سموري
ڪوشش ڪئي. حالانڪ مسز ڪانگ بين سوڪ جي
صحت ٺيڪ نه هئي پر هن پنهنجي صحت جي خرابيءَ کي
به اهميت نه ڏني ۽ هو ۽ هميشه محنت طلب ۽ مشڪل
ڪمن ۾ اڳري رهي.

ڪنهن فاقا ڪندڙ عورت لاءِ اونهاري جي ساڙيندڙ
آس ۾ محنت مزدوري ڪرڻ تمام ڏکيو ڪم آهي. تڏهن

ٻه جيڪي مزدور عورتون پنهنجي ڪم کي پورو نه ڪري سگهنديون هيون، مسز ڪاننگ ٻين سوڪ هر وقت سندن عتقوندا ٿيندي هئي. اڃان به وڌيڪ هوءَ پنهنجي ٽڪاوت کان بي نياز ٿي وقتي دوران کين وڻندڙ قصا ۽ ڪهاڻيون ٻڌائي تازو توافو ڪندي هئي. ڪم کان ٿڪل اهي مزدور، عورتون ٺٽين سر تازگي محسوس ڪري ملڪ ۽ قوم جي باري ۾ سوچڻ ٿي مجبور ٿينديون هيون. (۱) ملڪ جو مندر (۲) ٺٽين نسل جو مستقبل ۽ سندن صحبت ۾ ڪم ڪندڙ مزدور عورتون ٽڪاوت محسوس ڪرڻ کان سواءِ پنهنجي ڪم کي تيزيءَ سان ختم ڪري وٺنديون هيون. سندن دلون سدائين ٺٽين اميدن ۽ آرزوئن سان معمور هونديون هيون.

اهي ننڍپڻ جا واقعا ان ڳالهه جي نشاندهي ڪن ٿا ته مسز ڪاننگ ٻين سوڪ پنهنجي نظرين جي پرچار ڪرڻ جي بي پناھ صلاحيت رکندي هئي ۽ کيس ٻين جو ڏک پنهنجو ڏک محسوس ٿيندو هو. ٻين جي ڏک ۾ هوءَ هڪ جيتري شريڪ ٿيندي هئي. چل گول ڳوٺ ۾ مسز ڪاننگ ٻين سوڪ جي گهر اڳيان هڪڙو ڪليل ميدان هو جيڪو ٽڪرين سان اهڙي نموني وڪوڙيل هو جو تيز هوا اندر نه اچي سگهندي هئي. ڳوٺاڻان ان ميدان ۾ گڏ ٿي آڻ صفا ڪندا هئا ۽ ست ڪسي ڪلف ڏيندا هئا. هڪ ڏينهن هوءَ پنهنجي پوک جي ٺاڙي کان پوءِ گهر اچي رهي هئي ته هن هڪڙي عورت کي ميدان ۾ ست کي ڪلف ڏيندي

ڏٺو. اها باهم تي بيهي ڪم ڪري رهي هئي. بگهر ۾ شل هئي ۽ هڪ ٻار سندس پٺيءَ تي ٻڌل هو جنهن جي حالت تمام خراب ٿي رهي هئي. مسز ڪاننگ بين سوڪ ٽڪڙ ۾ پنهنجي ڪرڊي اڇلائي ۽ روئيندڙ ٻار کي ماءُ جي جهولي مان کڻي پنهنجي ڪپچ ۾ ڪري ورتو ۽ سٺ کي ڪلف ڪرڻ ۾ به سندس مدد ڪئي. مسز ڪاننگ بين سوڪ جي زندگيءَ ۾ ٻين جي مدد ڪرڻ جو اهو پهريون موقعو هو. بين کي تڪليف ۾ ڏسي هوءَ هميشه پريشان ٿي ويندي هئي. مسز ڪاننگ بين سوڪ جي ان همدردي واري سلوڪ ڪري اها عورت تمام گهڻو متاثر ٿي. هن روئيندڙ ٻار کان آڇو ٿي جلدي جلدي پنهنجو ڪم پورو ڪيو. پر ٻار حد کان وڌيڪ روئيندو رهيو. ان وقت پاڙي وارن جي دروازي تي ڪنهن اير خانڊان جو ٻار ڪيڪ ٽڪرو کائي رهيو هو. خراب ٻار ڪيترن ڏينهن جو بڪايل هو تنهنڪري ڪيڪ جو ٽڪرو ڏسي چپ نه رهي سگهيو ۽ وري وري ان ٻار کان گهرڻ لاءِ اصرار ڪرڻ لڳو. ٻار جي ضد کان تنگ اچي ماءُ کيس مارڻ لاءِ هٿ کنيوئي مس جو مسز ڪاننگ بين سوڪ تمام آهستي سان هن جو هٿ روڪيو ۽ ڏکائيل لهجي ۾ کيس چوڻ لڳي ”بيٺ! تون هن بڪايل ٻار کي ڪيئن ٿي ڏوهاري ڪري سگهين. هي ويچاروسجو ڏينهن بکيو رهيو آهي. هاڻ هن جو ڪهڙو ڏوهه؟ هن جي بک واري ڏوهه ۾ ڪنهن ٻئي کي ڪوڙا هڻڻ گهرجن. ڪيڪ جو هڪ ٽڪرو هن جي بک ختم ڪري سگهي

ٿو. پر ڪهڙو سبب آهي؟ جو تون اهڙي نموني محنت ڪرڻ جي باوجود به هن کي ڪيڪ جو ٽڪرو نه ٿي ڪارائي سگهين. توکي انهن ماڻهن خلاف جنگ ڪرڻ گهرجي جن سڀڪجهه ڦري توکي اهڙي حال ٿيڻ پيوڇايو آهي. هڪ ٻڪشي ٻار کي مارڻ ڪٿي مان ڇا ڦاٿو؟ اهي سرمائيدار ۽ جاگيردار آهن جن اسان کي انهن جانورن کان به محروم ڪري ڇڏيو آهي جن کي اسين رت ۽ پگهر وٺائي پيدا ڪندا آهيون. توکي اها ڳالهه چڱيءَ طرح سمجهي ڇڏڻ گهرجي ته اسين انهن سرمائيدارن سبب غربت واري زندگي گذارڻ ۽ بڪ جا صدمو سھڻ لاءِ مجبور آهيون. اسان کي نه به ويل ماني ملي ٿي ۽ نه وري تن ڏيڪڻ لاءِ ڪپڙو. تنهنجي دل وارو ڏک سڄي قوم جو ڏک آهي. اسين تنهنجي ڏک ۾ هڪ جيترا شريڪ آهيون.”

عورت مسز ڪانگ بين سوڪ کان ٻار وٺي ڇاڻي ۽ سان لاتو. هو ڪاوڙ وڃان ڏند پينهن رهي هئي. اهو جاگيردارانه نظام هو جنهن ۾ غريبن جو بنا سوچ ويچار جي رت وهايو پئي ويو. جنهن ماڻهن کي غريب ۽ امير جي طبقتن ۾ ورهائي ڇڏيو هو ۽ غريب زندگي جي هر آسائش کان محروم ٿي چڪا هئا. مسز ڪانگ بين سوڪ جي دل ۾ عالم حاصل ڪرڻ جو تمام گهڻو شوق هو. هو بنيادي نظرين کي تبديل ڪرڻ کان سواءِ نئين حقيقتن جي ڳولا ۾ سدائين ردل رهي. هو انهن حادثن ۽ واقعن کان ڪڏهن به خبر نه ٿي جيڪي سندس چوڌر طرف دنيا ۾ ٿيندا

ٿي رهيا. اهڙي ريت هوءَ پنهنجي معلومات ۾ واڌارو ڪرڻ سان گڏوگڏ پنهنجي بصيرت ۾ گهرائي ۽ پختگي پيدا ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي ويئي. ڏسڻ ۾ معلوم ڪرڻ واري ان وڻندڙ ميلاپ کان سواءِ سندس ڪردار ۾ انقلابي صفتون پڻ پختيون ٿي چڪيون هيون. عدل، مساوات جي نئين نظام رائج ڪرڻ لاءِ هوءَ ڏکين حالتن جي پڻ هڪا ٻرواهه نه ڪندي هئي. هر نئين تڪليف سندس عزم ۽ ارادي ۾ وڌيڪ پختگي پيدا ڪري ڇڏيندي هئي.

مسٽر ڪانگ ڊان آڪ ۽ مسٽر ڪانگ جن سوڪ جهڙن محب وطن ۽ ترقي پسند هستين جي صحبت جو نتيجو هو جو مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي دل ۾ سدائين نئين ڳالهين سڪڻ جو شوق زندهه رهيو. هن رڳو پنهنجي پيءُ ۽ پيءُ جي تعليم تائين پاڻ کي محدود نه رکيو پر جنهن به شيءِ کان ان واقف هئي سا پنهنجي ذاتي جستجو سان حاصل ڪيائين، ترقي پسند نظرين کي ڦهلائڻ ۽ انقلابي وصفون اختيار ڪيائين. هوءَ ڪنهن اسڪول يا مدرسي جي تعليم يافتہ ڪو نه هئي پر سندس بهترين استاد زمانو هو جنهن کان هن عالمي انقلاب جي تعليم حاصل ڪئي. بعد ۾ ذاتي شوق، علم حاصل ڪرڻ واري خواهش جي پورائي واري درجي تائين پهچائي ڇڏيس.

ان دور ۾ وڏا وڏا جاگيردار وڏين طاقتن جا خوشامندڙيا بنيل هئا ۽ انهن جي خوشنوديءَ خاطر ڪوريائي ادب کي ڪمتر سمجهڻ لڳا هئا. رڳو چيني رسم الخط کي ئي قابل

قدر ڄاڻندا هئا. اهڙين حالتن ۾ به مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي واندڪائي واري وقت ۾ ڪوريائي ادب سکيو. هوءَ ڪڏهن بورچيخاني ۾ ويهي ڪوريائي لفظ دهرائيندي رهندي هئي ته ڪڏهن ڏهنرن (۱) ۾ ڪم ڪندي ٿڪ پيڇڻ لاءِ پنهنجو سبق ياد ڪرڻ شروع ڪري ڏيندي هئي. ٻئيءَ جي ڌنڌلي روشني ۾ هوءَ لفظن کي ذهن نشين ڪرڻ لاءِ پراڻن ڦاٽل ڪاغذن تي لکندي هئي ۽ ڪوريائي ادب سکڻ لاءِ ڪوشاڻ رهندي هئي. ڪي پراڻا ماڻهو رکائي وڃان چوندا هئا ”هڪ چوڪريءَ کي علم حاصل ڪرڻ مان پلا ڇا فائدو ٿي سگهي ٿو.“ پر مسز ڪانگ بين سوڪ جو سڌائين اهو جواب هوندو هو ته. هڪ جاھل ۽ انڌي انسان ۾ ڪو فرق نه ٿو ٿئي رڳو علم سان ئي انسان دل و دماغ کي روشن ڪري سگهي ٿو. اهو چئي هوءَ وڏي شوق سان مطالعي ۾ مصروف ٿي ويندي هئي.

هوءَ ڪڏهن ڪڏهن پنهنجي پيءُ مسٽر ڪانگ ڊان آڪ کان چيني رسم الخط جو درس پڻ وٺندي هئي. سندس ذهانت جي اها حد هئي جو هڪ پيرو سکيل ڳالهه کي سڌائين ياد رکندي هئي ۽ هن ۾ اها پڻ صلاحيت موجود هئي جو هوءَ علم کي عمل جو روپ ڏئي سگهي. علم لاءِ اهڙو سچو شوق ڏسي سندس پيءُ مسٽر ڪانگ ڊان آڪ ان جي تعليم و تربيت کان گهڙي کن لاءِ به غفلت نه ڪندو هو. هن واندڪائي واري وقت هر گهڙي پڙهائڻ جو

(۱) ٻن ٽڪرن جي وچ واري ماڙي.

سلسلو جاري رکيو. ان جو نتيجو اهو نڪتو جو حالانڪ مسز ڪانگ ٻين سوڪ ڪڏهن به اسڪول ۾ داخلا نه ورتي، تڏهن به سندس علمي قابليت پنهنجن انهن ڀائرن کان وڌيڪ هئي جيڪي باقائدي اسڪول ۾ تعليم وٺندا هئا. ڪيترن وقتن تي ذهانت ۽ قابليت سبب تعليمي ميدان ۾ سندن رهنمائي پڻ ڪندي هئي. مسٽر ڪانگ جن سوڪ جي ذريعي کيس تازه ترين حالتن جون خبرون پڻ ملنديون رهنديون هيون، ڇو ته سندس ڀاءُ پنهنجي زندگي تجربيڪ آزاديءَ لاءِ وقف ڪري ڇڏي هئي. هوءَ اڪثر ڀاءُ کان غير ملڪي جارحيت پسندن جي خنيا منصوبن جي باري ۾ ڳالهيون وڏي شوق سان ٻڌندي هئي. اهي جارحيت پسند ڪوريا مٿان غاصبانہ قبضو ڪرڻ لاءِ لالچي نظرون وجهيو ويٺا هئا.

مسز ڪانگ ٻين سوڪ تمام سليقي واري عورت هئي. پنهنجي ماءُ کان هن خانگي ڪم سکيا. هوءَ کڻو پڇاڻڻ ۽ سمجھڻ، ڏوٽڻ ۾ ته غير معمولي قابليت جي مالڪ هئي. روزمره جي زندگيءَ ۾ جاگيردارنه نظام جي فرسوده ۽ بيهودين رسمن جي خلاف هئي. سندس ننڍپڻ واري وقت ۾ ڪورپائي عورت مٿان مرد هر قسم جو ظلم ڪندا رهندا هئا ۽ معاشري ۾ سندن حق ختم ڪيا ويندا هئا. اهو جاگيردارانه ۽ سومايدارانه دور واري تهذيب جو نتيجو هو، جو معاشرتي زندگيءَ ۾ عورت پنهنجو وقار وڃائي ويٺي هئي ان جو هڪڙو معمولي مثال اهو آهي ته عورتن جو رستن تي غلط

خراب سمجهيو ويندو هو. آهي سوڙهين ۽ اونداھين گھٽين مان لنگهي پنهنجي منزل تائين پهچنديون هيون ۽ سدائين رستن تي هلڻ کان لھرائينديون هيون. گھريلو زندگيءَ ۾ اھو حال ھيو جو بورچي خاني کانسواءِ ڪنھن ٻئي ڪمري ۾ پنهنجي خاندان جي مردن سان گڏ ويهي کائڻ جي به اجازت نه ھئي. اھڙي ريت جاگيردارانه اخلاقي قدرن عورت جي زندگيءَ کي ھڪڙو روڳ بڻائي ڇڏيو ھو. اھو ڪوڙي شرافت جو لباس ھنن لاءِ عذاب بڻجي پيو ھو. عورتن جو رڳو اھو وڃي فرض رھيو ھو ته بنان چون چران جي وڏي عاجزيءَ سان پنھنجا فرض پورا ڪنديون رھن. مسز ڪانگ ٻين سوڪ انھن اخلاقي قدرن کي فریب، ڪو ڪلائپ محسوس ڪري رھي ھئي تنھن ڪري ھن ان جي پريور مخالفت شروع ڪري ڏني.

ھڪ ڏينھن ھوءَ پنھنجي سھيلين سان گڏ پيمانگ يانگ ڇڏي رھي ھئي جو گھر کان نڪرندي ٿي ھوءَ عام رستن تان ھلڻ لڳي ڇو ته پيمانگ يانگ وڃڻ جي لاءِ ان رستي تي ھلڻ سان ھڪ ته رستو تمام گھٽ پئي ٿيو ٻيو ته سڌي سڙڪ تي وڃڻ سان رستي واريون ٽڪلينون پڻ گھٽ ٿي پئي ويون. سندس سھيلين گھٽين واري رستي تان ھلڻ لاءِ ڏاڍو اصرار ڪيو ڇو ته کين ائين محسوس ٿي رھيو ھو، جھڙوڪ ھوءَ تمام وڏي غلطي ڪري رھيون ھجن. جيئن ته اھي ڇوڪريون خاموشيءَ سان ھڪ ڳھر مڃڻ جون عادي ھيون تھنڪري اھي ڪايل رستي تان وڃڻ بجاءِ سوڙھين

گهڻن مان ئي وڃڻ پنهنجو مندر سمجهي ويٺيون هيون. حالانڪ اهو رستو وڌيڪ ڏکائيندڙ ۽ ورن وڪڙن وارو هو، پر مسز ڪانگ ٻين سوڪ کين سمجهائڻ واري انداز ۾ چيو:

”اسين هڪ سوڙهي ۽ اونداھي رستي کي چو منتخب ڪيون جڏهن ته اسان جي اڳيان هڪ کليل ۽ ويڪري سڙڪ آهي. عورتون به هڪ جهڙن حقن جون هٿدار آهن. ڇا توهانجي خيال ۾ اهو مناسب آهي جو ٻنهي جنسن (مونث مذڪر) وچ ۾ رستن تي هليڻ جون به حد بنديون قائم ڪيون وڃن. اسان کي اهڙين حد بندين کي ٽوڙڻو پوندو. جهڙي ريت اسين پنهنجي هٿن سان کائڻ کائون ٿا اهڙي ريت اسان کي پنهنجا رستا پاڻ متعين ڪرڻا پوندا. اچو اسين هنن رستن تي پوري شان سان گهمندي پنهنجي وڃايل وقار کي حاصل ڪريون.“ ان ڏينهن هوءَ پهريون دفعو پنهنجي هڪجهڙين سان گڏ رستي تان هلي پيانگ ڀانگ پهتي ۽ اهڙي ريت سندن دل ۾ عورت جي عظمت ۽ معاشري ۾ سندن صحيح درجي جو احساس بيدار ڪري ڇڏيو.

اهو معمولي واقعو ان ڳالهه کي ثابت ڪري ٿو ته، ڪهڙي طرح مسز ڪانگ ٻين سوڪ معاشرتي زندگي ۾ عورت جي وڃايل وقار کي ٻيهر حاصل ڪرڻ جي لاءِ ڪوشاڻ هئي. عورت جي بي حرمتي ۽ بي عزتي جا گيردارانه نظام جو ايمان هو. جنهن جي خلاف هوءَ سدائين مصروف

عمل رهسي. سندس حتي الامكان اهائي خواهش هئي ته ڪنهن نموني عورت غلاميءَ جي زنجير مان چوٽڪارو حاصل ڪري سگهي. سندس زندگيءَ جو هر پهلو حقيقت کسي بي نقاب ڪري ٿو. مسز ڪانگ ٻين سوڪ پرائڻ خراب رسمن خلاف پوري جوش و خروش سان عمل پيرا رهي. پر ان سان گڏ هوڪ شروعاتي ڏينهن کان ئي نهايت خليفه ۽ مخلص عورت هئي. جتي به هوڪ رهي، پنهنجي پاڙي وارن سان بهترين اخلاق جو ثبوت ڏنو. پنهنجي مٿن ۽ مائٽن سان سندس روپو تمام شگفتگي پريو رهيو. خاص ڪري پنهنجي بزرگن جي عزت، مرتبي جو هميشه کيس گهڻو احساس رهندو هو.

هوڪ اعليٰ قسم جي عورتانن صنفن جي مالڪ هئي. ان سان ملي هر هڪ کي هڪ دفعو راحت نصيب ٿيندي هئي. سندس بيروي ڪرڻ باعث فخر سمجهيو ويندو هو ۽ هر ڪو ان سان ڄاڻ سڃاڻ وڌائڻ لاءِ بيتاب هو.

نمايدڻ جون علامتون ڊپرڊا اثر رکنديون آهن. مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي دل و دماغ تي پڻ ننڍي عمر کان ئي سٺيون علامتون حاوي ٿي چڪيون هيون، جيڪي اعليٰ نظرين، عملي ڪردار ۽ نيڪ صفتن واري صورت ۾ ظاهر ٿيون ۽ آهستي آهستي سندس سيرت جي تعمير ۽ تشڪيل اهڙي ريت ٿيندي رهي جو هو هڪ انقلابي جي بهترين رفيعه حيات ۽ هڪڙي انقلابي پسند گهراڻي جو قابل اعتماد فرد ثابت ٿي. *

في انداز صفتن جي مالڪ هڪ مثالي عورت

سورن سانڍياس، سورن پالسي آهيان،
سڪن جي سید چئي، پکي آءُ نه پياس،
جيڪس آءُ پياس، گوري گوندل ول جي. (شاهه)

روزمره جي زندگي ۾ مسز ڪانگ بين سوڪ جو
ڪردار ڪوريائي عورتن لاءِ هڪ نمونو هو. هو هڪ
انقلابي ۽ جي وفادار زال هئي.

انقلابي جدوجهد ۾ مسز ڪانگ بين سوڪ مڙس جي
هر ممڪن مدد ڪئي. هو اعليٰ ڪردار واري عورت هئي.
سندس شادي هڪ محب وطن ۽ انقلاب پسند گهراڻي ۾
ٿي هئي.

مسز ڪانگ بين سوڪ جي شادي ۱۷ سالن جي عمر
۾ مسٽر ڪمهيانگ جڪ سان ۱۹۰۸ع ۾ ٿي. مسٽر ڪم-
هيانگ جڪ هڪ بي ڊيو جيان مخالف سپاهي هو. سندس
پيدائش ۱۰ جولاءِ ۱۸۹۴ع تي ڏاکڻي هيانگين جي صوبي ۾
ضلعي ڊي ڊانگ جي ننڍي ضلعي ڪوئي پانگ واري هنڌ مينگ
بانگ ڊي ۾ ٿي هئي. هو مسٽر ڪمهيان جو سڀني کان
وڏو پٽ هو. هو ننڍپڻ کان ئي بي پنام ذهانت جو مالڪ
هو ۽ فطرتاً ئي انصافي ۽ خلاف شديد نفرت وارو جذبور ڪندو
هو. ننڍپڻ کان ئي هو غير معمولي وقار ۽ جاذب شخصيت

عوام جو محبوب ۽ قابل احترام قائد ڪامريڊ ڪمرال سنگ پيدا ٿيو. انهن ڏينهن ۾ مينگ يانگ ڊي درياءَ جي هيٺين علائقي ۾ هڪ پراڻو گهٽ هو. جتي رڳو ٻاجهري ۽ سويابين جي ٻوڪ ٿيندي هئي ۽ هن علائقي ۾ خوف، حراس وارو راج هو. زميندار پنهنجن هارين کي ڪنهن نه ڪنهن بهاني ناجائز تنگ ڪندا رهندا هئا ۽ سدائين ڪجهه نيم ڪجهه وٺندا رهندا هئا ۽ جڏهن ڪنهن ناجائز فائدي جي اميد باقي نه رهندي هئي ته هو انهن کان زمين ٿي ڪسي وٺندا هئا. مسٽر ڪمهيانگ سنگ جڪ جو خاندان پٺو زندگيءَ جي تلخ حقيقتن ۾ ڦاٿل هو ۽ غربت، تنگ دستي واري مشڪلات برداشت ڪري رهيو هو. سندس ننڍي پيءُ مسٽر ڪمهيانگ راڪ پنهنجي خانداني حالتن جو ذڪر جهڙن لفظن ۾ ڪيو آهي ان سان سندن مشڪلاتن جو گهڻي حد تائين اندازو ٿي وڃي ٿو. هو ٻڌائي ٿو.

”اسان جي خاندان جو ڏندو پوکي راهي ڪرڻ هو ۽ اسان جي خوراڪ صرف رپ هئي. سڄو ڏينهن ان تي گذارو ٿيندو هو. مون کي چڱي طرح ياد آهي ته منهنجي ننڍپڻ واري وقت ۾ جڏهن اسان جي گهر کاڌ مهل ڪو مهمان اچي ويندو هو ته منهنجي ڏاڏي ڏاڏي پريشان ٿيندي هئي. هڪ ڏينهن اسان وٽ هڪڙو مهمان اچي ويو ته مون ٻورچي خانن ۾ وڃي ڏاڏيءَ کي اطلاع ڏنو ته هڪڙو ٻيو مهمان اچي ويو آهي. ڇا اسان کي اڄ وري به ٿورڙو کاڌو ملندو؟ ڏاڏيءَ چيو ان کان سواءِ ٻيو ڪهڙو رستو آهي. رپ ۾

هڪڙو وڌيڪ پاڻي جو پيالو وجهي ان کي وڌيڪ پٽڙو ڪرڻو پوندو ته جيئن سڀني کي ملي سگهي. اهي ڳالهيون ماضيءَ جا واقعا ٿيون محسوس ٿين. جيئن ته اسان جي خاندان جو گذران ڏاڍو ڏکيو ٿي رهيو هو ان ڪري مان اسڪول ۾ پنهنجي تعليم جاري نه رکي سگهيس ۽ ان ڏينهن کان وٺي اڄ تائين مينگ يانڪ ڏي ۾ پوک راه ڪري رهيو آهيان.

ان مان ثابت ٿئي ٿو ته مسٽر ڪمهيانڪ جيڪو جو خاندان ڪيتري قدر غريب هو ۽ هو محنت مزدوري ڪندي به وڏي مشڪل سان پنهنجو گذران ڪري سگهندا هئا. جيئن ته مسٽر ڪمهيانڪ جيڪو ننڍپڻ کان ئي غربت واريون ٽڪليفون برداشت ڪري رهيو هو، انڪري سندس دل ۾ انهن جاگيردارن خلاف شديد نفرت وارا جذبا پيدا ٿي پيا، جيڪي رڳو ذاتي مفاد لاءِ عوام کي پریشان ڪندا رهيا ٿي.

مسز ڪانگ ٻين سوڪ هڪڙي انتلاڻي خاندان جي سڀني ۾ وڏي نهن هئي. سندن خاندان تمام گهڻن ماڻهن تي مشتمل هو. هن انهن جي جوابدارين وارو بار پاڻ تي کنيو. هوءُ خانگي ڪمن ۾ پوري توجهه سان حصو وٺندي هئي. ٻارهن ماڻهن تي مشتمل انهيءَ خاندان جون ذميواريون تمام گهڻيون هيون. جن کي هو وڏي محنت سان پورو ڪري رهي هئي. سندس مڙس شاگردي واري وقت کان انتلاڻي سرگرمين ۾ بهرو وٺي ڪري اڪثر گهر کان ٻاهر

رهندو هسو ۽ سهوليتون تمام گهٽ. جيتوڻيڪ ان خاندان جي حالت تمام خراب هئي پر مسٽر ڪمهيانگ جڪ پنهنجي گهراڻي کان وڌيڪ ملڪ جي حالت سڌارڻ لاءِ فڪر مند رهندو هو. هن جي سڄي توجهه جو مرڪز سندس غريب عوام هو. علم پرائڻ وقت سندس ذهن ۾ رڳو هڪڙو ئي تصور هوندو هو. سو اهو ته رڳو مادر وطن جي وڃايل آزادي واپس ڪرڻ ڪارڻ علم حاصل ڪرڻ گهرجي. ان ڪري هن ماءُ اسڪول جي تعليم پوري ڪري پيمانگ يادگ ۾ سنگ سيل مڊل اسڪول ۾ داخل ٿيو. هنن اڪيچار مشڪلاتن جي وجود تعليمي سلسلي کي جاري رکيو. اڳتي هلي جيئن ته سندس انقلابي سرگرميون تيز تر ٿي ويون هيون، ان ڪري هن پنهنجي تعليم کي اڌورو ڇڏي سن هاوا اسڪول ۾ پڙهائڻ شروع ڪري ڏنو. اهڙي ريت هن پنهنجي جدوجهد کي وڌيڪ وسيع نموني تي جاري رکيو. سندس پيءُ مسٽر ڪمهيان جڏهن پنهنجي پٽ کي چيان مخالف جدوجهد ۾ حصو وٺندي ڏٺو ته تمام گهڻو خوش ٿيو ۽ ائين چئي سندس همت افزائي ڪئي ته جنهن قوم جو ملڪ کسيجي چڪو هجي ۽ جيڪا قوم غلاميءَ واري ذلت آميز زندگي گذاري رهي هجي ان جي عوام لاءِ ان کان سواءِ ڪو رستو نه هيو ته هو آزادي حاصل ڪرڻ لاءِ جدوجهد ڪن.

سندس پيءُ جا اهي لفظ مسٽر ڪمهيانگ جڪ جي جوش ۽ عمل ۾ واڌارو ڪري ڇڏيندا هئا ۽ انهن کان متاثر

ٿي هن پنهنجي تعليمي دور ۾ انقلابي جدوجهد کي پڻ جاري رکيو. هڪ ئي وقت هو طالب العلم به هو ۽ تحريڪ آزادي جو سرگرم ڪارڪن پڻ. پنهنجي اڪيچار مصروفيتن ڪري هو گهريلو ڪمن ڏانهن ڪڏهن ڌيان نه ڏيندو هو. پر مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي زبان تي ڪڏهن شڪايت جا لفظ نه آيا هئا، پر کيس ان ڳالهه تي فخر هو ته هو هڪ اهڙي محب وطن سپاهيءَ جي زال آهي جيڪو ملڪ و ملت لاءِ جدوجهد ڪري رهيو هو. هو خانگي ڪمن کي وڌيڪ ڌيان ۽ محنت سان پوري ڪرڻ جي ڪوشش ڪندي هئي ته جيئن سندس مڙس گهر جي ذميواريون کان پوري ريت آزاد ٿي پاڻ کي قوم ۽ ملڪ جي آزادي جي لاءِ وقف ڪري سگهي ۽ پنهنجو سمورو وقت جدوجهد آزادي ۽ انقلابي سرگرمين ۾ مصروف ڪري سگهي. جڏهن هو پيائنگ يانگ ۾ سنگسل مڊل اسڪول جو شاگرد ۽ سن هاوا اسڪول ۾ استاد هو تڏهن هن ڪانگ يانگ ۽ سانگ چان جي علائقن جي انهن سڀني ماڻهن سان خنڀر رابطو قائم ڪيو، جيڪي تحريڪ آزادي ۾ شريڪ هئا. ۽ اهڙي ريت تحريڪ آزادي کي ملڪ اندر ۽ ملڪ کان ٻاهر وڌ کان وڌ وسيع ڪرڻ لاءِ هو حتي الامكان ڪوشش ڪندو رهيو، جنهن ۾ سندس ذاتي شوق ۽ ذوق پڻ شامل هو. تحريڪ آزادي ۾ حصو وٺندڙ مسٽر ڪمهيانگ جڪ جي گهر ۾ اڌ رات جو گڏ ٿيندا هئا. سندن ديوان خاني ۾ سڄي رات گذاري صبح جو اتان هليا ويندا هئا. اهي

پنهنجي هٿيار ڪٽي ايندا هئا. ۽ ڪڏهن ڪڏهن ديوان خاني ۾ بندوقن جا آواز ٻڌڻ ۾ ايندا هئا. هو يا ته هٿيار اتي جمع ڪندا هئا جتان اهي ٻين شهرن ڏانهن موڪليا ويندا هئا يا وري ڪجهه پاڻ ۾ ورهائي ڇڏيندا هئا.

پنهنجي گهر ۾ ايندڙ سمورن ڪامريڊن سان هـوءَ انتهائي خاص ۽ عقيدت سان پيش ايندي هئي ۽ اڪثر ائين به ٿيو، جو مستر ڪرهيانگ جڪ رات جو پنهنجي ساٿين سميت گهر کان ٻاهر هليو ويندو هو ۽ پـوءِ جڏهن صبح ٿيندو هو تڏهن هو ماڪ پئبل ڪپڙن سان گهر موٽندا هئا. پر مسز ڪانگ بين سوڪ ڪڏهن ان گـالـهه جـسي شڪايت نه ڪئي. حالانڪ سندس مڙس وٽ ڪپڙن جو هڪ جوڙو هو. پوءِ به پنهنجي خاوند جسي ڪپڙن جسي نفاست ۽ پاڪيزگي تي تمام گهڻو ڌيان ڏيندي هئي. جيتوڻيڪ انهن ڏينهن ۾ تقريباً ڏهن ڀيرا چانور پچائڻ ۽ ڪپڙا ڌوڻا پوندا هئا پر هن ان جي ڪا پرواهه نه ڪئي ۽ پنهنجي خاوند ۽ سندس ساٿين جي هر وقت خدمت ڪرڻ ۾ خوشي محسوس ڪندي هئي ڇو ته کيس خبر هئي ته اهي ئي بهادر آهن جيڪي انقلابي جدوجهد ۾ تن، من ۽ تن جي بازي لڳائي چڪا آهن. هڪ انقلابي خاندان جي فرد ۽ هڪ انقلابي جسي زال هئڻ جي حيثيت سان هوءَ ان گالھه کي پنهنجو فرض سمجهندي هئي ته انهن جو نهايت خوش خلقي سان خير مقدم ڪيو وڃي ۽ گهر جي ذميدارين کي بهتر طريقي سان نباهيو وڃي. اهوئي سبب آهي جو

هوءَ ٽڪاوت محسوس ڪرڻ کان سواءِ صبح کان لڙيءَ رات تائين مسلسل ڪم ۾ مصروف رهندي هئي. پرسنڊس جهري تي ڪڏهن به مايوسيءَ جا ڪرڻا نظر نه ايندا هئا. هڪ انٽلاسي خاندان جي شان لائق سڀيئي ڪم هوءَ تمام خوش اصلاحي ۽ انتهائي ڪفايت شعاري سان سرانجام ڏيندي هئي. نازڪ حالتن ۾ پئڻ ڪنهن جي اڳيان هٿ ڊگهيڻ بجاءِ پنهنجي ذاتي محنت، مشقت سان ئي معاملو ساجهائي ڇڏيندي هئي.

مسز ڪانگ بين سوڪ ڏکيائين تي پنهنجي ذاتي ڪوشش ۽ دانائي سان قابض ٿيڻ جي اهل هئي. هوءَ هڪ محتاط قسم جي عورت هئي جنهن ڪري کيس بين اڳيان ڪڏهن به ڪنهن ڪم لاءِ هٿ ڊگهو ڪرڻو نه پيو. هن پنهنجي مسڪيني جو ڪڏهن ڏيڍورو نه ڪيو ۽ نه وري ڪڏهن پنهنجي مناسي جو ڪنهن اڳيان اظهار ڪيائين. هر ڪم جي اهميت ۽ افاديت جو هوءَ مختلف پهلوئن کان تجزيو ڪندي هئي ۽ اهڙي ريت ان ڪم کي وڌيڪ موثر ۽ منفي انداز ۾ ڪري سگهندي هئي. مسز ڪانگ بين سوڪ کي هر ڪم وڏي احتياط ۽ تدبيري سان پورو ڪرڻ ۾ ڪمال حاصل هو.

سندس گهر جي هڪ ڪنڊ ۾ پاڻيءَ جي لاءِ مٽيءَ جو ٿانءُ هو جنهن کي ڌارين ٿي بيون هيون. ان جي ڌارين کي ڪپڙي جي ٽڪرن ۽ سنڀل ڇمڪي مٽيءَ سان بند ڪري استعمال ڪيو ويندو هو. پر جڏهن ان ۾ هڪ اڃان

وڌيڪ ڏرا پيدا ٿي پيئي ته پوءِ ان کي ڪنڊ ۾ رکيو ويو. مسز ڪانگ ٻين سوڪ ان ٿانوَ کي بيڪار ڄاڻي ڦٽو نه ڪري ڇڏيو پر ان جي سٺي نموني مرمت ڪري استعمال ڪرڻ شروع ڪيو. پر جڏهن ٿنوَ ۾ ٻيهر ڌاريون پوڻ لڳيون ته پوءِ هن ان کي ڪپڙن سان بند ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. پر جڏهن اهي وڌنديون ويون تڏهن هن پلاسٽر لڳائي ٻيهر استعمال جي لائق بنايو ۽ پوءِ ان کي استعمال ڪندي رهي. پوءِ جڏهن اهو ٿانوَ مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي استعمال هيٺ آيو ته اهو گندو ۽ ڪارو ٿانوَ صاف سترو بنجي چڪو لڳو.

”مينگ يانگ ٻي ۾ سندن خانداني پراڻي گهر ۾ اچ نه اهو ٿانوَ موجود آهي ۽ اسان کي ٻي شمار صلاحيتن جي مالڪ عورت جا قصا ياد ڏياريندو آهي.“

مسز ڪانگ ٻين سوڪ پنهنجي گاهه واري جنيءَ جي تمام سٺي نموني مرمت ڪري وٺندي هئي. سينبل جي ناڪاره ٿيڻ کان اڳ ئي هو ان جي تري کي سٺي نموني مرمت ڪري ڇڏيندي هئي ته جيئن گهڻو وقت استعمال ٿي سگهي. اهڙيءَ ريت هو پنهنجي ٻارن جي جڻين جي پڻ مرمت ڪري ڇڏيندي هئي ته جيئن گهڻي وقت تائين ڪم اچي سگهن. سندس توجهه ان ڳالهه ڏانهن هوندو هو ته ٻار اگهاڙين پيرين نه گهمن. ڀلي هو گاهه وارا ٿي جوتا پائڻ ۽ جيڪڏهن اميرن جي ٻارن جهڙا رٿڙ جا ٻوٽ نه آهن ته ڪا ڳالهه ناهي. ضرورت ته ان ڳالهه جي آهي ته

اهي اگهاڙي پهرين نه هلن. ٻوٽن جي مرمت پاڻ ئي ڪري هونءَ انهن جي عمر ۾ واڌارو ڪري ڇڏيندي هئي. نئين سال جي موقعي تي ڪير ال سنگ جي ڏاڏي خاص قسم جي خوبصورت گاهن مان سينڊل جو هڪ جوڙو تيار ڪيو. مسز ڪانگ ٻين سوڪا گهاڙهي ڦڪي ۽ نيري رنگ جي ڪپڙن جي ٽڪرن کي گڏي انهن کي گاهه جي ٽن جي چوڌاري سبي ڇڏيو. پوءِ هن خوبصورت گلن ۽ ٻوٽن جو هڪ جوڙو ٺاهي سينڊل جي اڳين حصي ۾ لڳائي ڇڏيو. اهڙي ريت اهو هڪ خوبصورت ۽ فيشني جوڙو ٿي پيو. نئين سال جي مبارڪن کان پوءِ ڏاڏي صبح سويلي اهو عمدو جوڙو پنهنجي پوٽي کسي تحفي طور پيش ڪيو ۽ وڏي خوشيءَ ۽ خلوص سان چيو ”ٽس جنگ سن تنهنجي لاءِ هي ٻوٽ جو تحفو آهي. ڇو؟ ڇا توکي زندگي ۾ اهڙي جوڙي پائڻ جو حق ڪونهي؟“

ڪامريڊ ڪم ال سنگ کي ننڍپڻ ۾ بيمار سان جنگ سن جي نالي سان سڏيو ويندو هو. چيو وڃي ٿو ته اهو اريزو مارشل ان فيشني سينڊل کسي سنڀالي پائيندو رهيو. جيتوڻيڪ مسز ڪانگ ٻين سوڪا جي زندگي تمام تنگ دستي واري هئي پر هونءَ ڪنهن مائوس ۽ ٽامي نه ٿي هئي ۽ نه وري هن ڪنهن مناسي بيان ڪئي. مينگ بانگ ٻي ۾ جبلن جي اوت ۾ ڪنهن ٻين واري گهر پويان هڪ تمام وڏي ٽڪري آهي. ڪامريڊ ڪم ال سنگ ننڍپڻ ۾ دوستن سان خوشيءَ مان ان ٽڪر سان ترڪندو هو ان ڪري

انهي ۽ جو نالو ترڪن وارو ٽڪر رکيو ويو. ٽڪر سان
 ترڪن ڪري سندس ڪپڙا بن ڏينهن ۾ سيرا ٿي پوندا هئا
 ۽ ڪڏهن ڪڏهن ته ليزون ليزون ٿي ويندا هئا. اهڙي
 ريت فوت بال کيڏندي سندس بوت ۽ ڪپڙا جلدي ڦاٽي
 پوندا هئا پر مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي پٽ کي ڪڏهن
 فوت بال کيڏڻ يا ٽڪر سان ترڪن کان منع نه ڪئي. هن
 فيصلو ڪري ڇڏيو هو ته پنهنجي معصوم پٽ تي غبت
 جو تاريخ ٻاڇو پوڻ نه ڏيندي. مبادا هو احساس ڪري
 جو شڪار ٿي وڃي. هو ڪيس احساس محرومي ۽ ناداري
 کان بچائڻ لاءِ خواهان هئي. جيتوڻيڪ هن کي خود ان
 ڳالهه جو گهڻو صدمو هو ته سندس پٽ رڳو جي بال بچاءِ
 گام جي بال سان کيڏي رهيو آهي ۽ ڪافي جي سليڊ (۱)
 جي بچاءِ وٽن جي ٽارين جي سهاري برف تي ترڪي ٿو
 پر اهي ڳالهيون سندس وس ۾ ڪونه هيون. جڏهن سندس
 ٻار شعور واري حد تي پهتا ته پاڻو ڄاڻ انهن راندين کان
 پاسو ڪرڻ لڳا جن سان سندن بوت ۽ ڪپڙا ڦاٽي پوندا
 هئا. جڏهن مسز ڪانگ بين سوڪ سندن اها حالت ڏسي
 ته چيائين ان سان ڪهڙو ٿو فرق پوي جو توهان جا ڪپڙا
 ۽ بوت ڦاٽي ٿا پون. اصل مطلب ته اهو آهي ته توهان
 راند روند وسيلي تازا توانا مضبوط ۽ چٽاڻ ڇوهند ڪردار
 جا مالڪ ٿيو. جيڪڏهن سان رات جو ڪجهه دير
 (۱) مخصوص قسم جي لٺ جنهن سان برف تي ترڪبو
 آهي.

وڌيڪ جاڳي سٺ ڪٽينديس ته هو سڀئي معاملن ۾ ٿي ويندا. ان ڪري توهان جيئرو ٿي سگهي فوت بال ڪيڏو ۽ ٽڪر تان ترڪي واري راند کي پڻ جاري رکيو.

مسز ڪاننگ بين سوڪ خانگي ڪمن کي تمام سهڻي ملهيتي سان سنڀاليو ۽ ان سان گڏ پنهنجي ٻارن جي تعليم ۽ تربيت پڻ ان انداز ۾ ڪئي جو انهن کي مادي خواهشن جو غلام ٿيڻ کان بچائي ورتو ۽ ڪفايت شعاري جو بهترين سبق ڏنو. اهو طريقو - ڪار سندس بهترين صلاحيت هئي. اڄ سڀني عورتن کي گهرجي ته ان فڪر و عمل واري طريقي کي پنهنجي زندگي جو نمونو بنائين.

هو هڪ سهڻي اخلاق جي مالڪ هئي. سندس لهجي منجهان نرمي ۽ محبت بکندي هئي. هو هر ڪم مڪمل خلوص ۽ وفاداري سان ڪندي هئي. سندس سوچ ۾ ڏاڍي گهراڻي هئي. هر غم کسي هو ۽ مسڪرائيندي برداشت ڪري ڇڏيندي هئي. سندس ان بلند حوصلو ۽ وسيع - النظري جو نتيجو هو جو سندس خاندان ايندڙ وقت ۾ بهتر روشن رستي تي گامزن ٿيو.

مسز ڪاننگ بين سوڪ هر معاملي ۾ پنهنجي خاندان سان گهري وابستگي ۽ شڪنمگي جو اظهار ڪندي هئي. جڏهن به ڪا ڏکيائي ۽ مصيبت پيش ايندي هئي ته هو ان کي ختم ڪرڻ لاءِ ڪافي ڪسر نه ڇڏيندي هئي. سندس خاندان جا سڀئي فرد ڏينهن رات سخت محنت و مشقت ڪندا هئا پر انهن کي رب تي ٿي گذارو ڪرڻو

ٻوندو هو. ڪڏهن ڪڏهن ته کين اها رب به ٿي وقت نه ملندي هئي. اهڙي ريت سندن مالي حالت سدائين ابتر ٿي رهي. پوءِ انهن ئي ڏينهن ۾ سندس نياڻن جي شادي ٻيو - ٻن ري علائقي جي هڪ خاندان ۾ ٿي رهي هئي. مالي بحران جي ڪري اهو خوشي جو موقعو وڌيڪ پريشانين، ڪٽي آيو. تنگ دستي جو اهو حال هو جو ڪنوار لاءِ شادي (لائن) جي وڳي جو ڪو بندوبست نه ٿي سگهيو. سندس پراڻي وڳي ڪسي ڌوئي شادي لاءِ تيار ڪيو ويو. سندس ڪپڙن ۽ ڪجهه ٿانون رکڻ لاءِ ڪا صندوق ڪانه هئي. هوءَ اباڻو گهر ڇڏي نئون گهر وسڻ وڃي رهي هئي. غربت جي ڪري کيس هٿين خالي روانو ڪيو پئي ويو. پنهنجي ڌيءُ کي ان ڪسمپرس۽ واري عالم ۾ جدا ڪرڻ واري خيال کان سندس ماءُ ٿڌي آه پري خاموش ٿي ويئي. جيتوڻيڪ مسز ڪانگ بين سوڪي پڻ پنهنجي نٿان کان ڌار ٿيڻ جو گهڻو ڏک هو پر هوءَ پنهنجي سس جي انهن ڏک ڀرين جذبن ۾ مڪمل شريڪ هئي ته سندس ڌيءُ والدين جي گهران هٿين خالي وڃي رهي آهي. ان ڪري هوءَ نهايت همدردانه لهجي ۾ پنهنجي سس سان هن طرح مخاطب ٿي: ”امان! تون ايترو غم نه ڪر مان هن جي شادي ٿي کيس پنهنجي صندوق ڏيئي ڇڏينديس. اها بلڪل نئين نظر اچي ٿي. ان تي سس پنهنجي نهنن جي ان همدردانه روش جي گهڻي تعريف ڪئي. پر ان جي انهيءَ پيشڪش کي جلدِي قبول نه ڪيو ۽ چوڻ لڳي، ”نه ڌيءُ

ائين نه ٿو ٿي سگهي. اها آهائي صندوق آهي جيڪا تون پنهنجي استعمال جي لاءِ اسان جي گهر کڻي آڻي هئين ۽ چل گول ۾ تنهنجي پيءُ ماءُ وڏي مشڪل سان ان کي تيار ڪرايو هوندو ۽ هاڻ اهو ڪيئن ممڪن آهي جو اها توکان وٺي ڪنهن ٻئي کي ڏني وڃي. ان سان گڏوگڏ کيس اهو به احساس ٿي رهيو هو ته مسز ڪانگ بين سوڪ کي مڙس جي گهرائي طرفان ڪوبه تحفو ڪونه مليو هو. پر مسز ڪانگ بين سوڪ وري ان ڳالهه تي زور ڏيندي چيو ”امان! اسين پنهنجي گهران هن کي هٿين خالي به نه ڏنا مڪلي سگهون. ڇا شادي جي موقعي تي هڪ صندوق به نه ڏني وڃي. پنهنجي خيال ۾ جڏهن حالتون بهتر ۽ آسان ٿينديون ته اسين پنهنجي لاءِ به ٻي نئين صندوق خريد ڪندا سين.“ ائين چئي مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي آخري موڙي سس جي حوالي ڪري ڇڏي. ڪاٺ جي ان معمولي پيمتيءَ کي هوءَ وڏي احتياط ۽ حفاظت سان رکندي هئي. ان وقت اها ڳاڙهاڻ مائل ڪاٺ جي هڪ پيمتي جنهن ۾ ڪوبه زيور نه هو، هڪ تمام وڏو عظيم ثابت ٿيو. جنهن کي صبح جو ڏيويون ري علائقي ڏانهن پيڙيءَ رستي موڪليو ويو. اڄ به اها پيمتي هينگ پانگ دي جي پراڻي گهر ۾ موجود آهي ۽ مسز ڪانگ بين سوڪ جي نازڪ ۽ محبت وارن جذبن جي ياد ڏياري رهي آهي.

مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي ساهرن جي هر فرد سان انتهائي خلوص ۽ محبت سان پيش ايندي هئي. سندن

هر خواهش جو احترام ڪندي ۽ انکي پوري ڪرڻ جي هر ممڪن ڪوشش ڪندي رهندي هئي ۽ هن ڪڏهن به احسان جنائين جي ڪوشش نه ڪئي ۽ نه وري ڪڏهن انهن اڳيان پنهنجي تڪليفن جو ذڪر ڪيو. ايتري قدر جو جيڪڏهن سندس نٿان کان ڪا غلطي ٿي به ويندي هئي ته گهر جي مالڪياڻي هٿن واري حيثيت ۾ هو ۽ ان جي جوابداري خود پنهنجي سر ڪڍندي هئي ۽ سدائين هٿن چوندي هئي: ”مان ان جي قصوروار آهيان ۽ مستقبل ۾ ان جي تدارڪ جي مان پاڻ ڪوشش ڪندس.“ هو سدائين پنهنجي غلطي جو اعتراف ڪري معذرت ڪندي هئي ۽ ڪڏهن ڪنهن ٻئي تي الزام اچڻ نه ڏيندي هئي. سندس ان سهڻي سلوڪ کان سندس سڀ ڏاڍي متاثر هئي. هو اڪثر پنهنجي پاڙيسرين ۽ رشتيدارن اڳيان پنهنجي نهنن جي ڏاڍي تعريف ڪندي هئي. ايتري قدر جو ان کي قابل تعريف هسڻي تصور ڪندي هئي. پر هن کي خود ان ڳالهه جو ڏاڍو ارمان هو ته هو پنهنجي ان قابل تعريف نهنن جي لاءِ زندگي جون بنيادي سهوليتون فراهم ڪرڻ کان به لاچار هئي. خوراڪ ۽ لباس ته هر شخص جو بنيادي حق آهي پر هو ۽ سندس خاندان وارا ان کان به محروم هئا. مسٽر ڪمهيانگ جڪ تحريڪ آزادي کي وڌيڪ تيز ڪرڻ خاطر مانگ ڀانگ ڀي ڪسان ميانگ سڻ اسڪول ڏانهن منتقل ٿي ويو. اهو اسڪول ضلع ڪانگ ڀانگ جي ضلعي برانچ ڀانگ سمري جي ڳوٺ ڀانگ ۾ آهي. مسز

ڪانگ ٻين سوڪ پنهنجي مٿس سان گڏ وڃڻ بجاءِ پنهنجي سس وٽ رهڻ وڌيڪ مناسب سمجهيو ڇاڪاڻ ته سندس سس جي نازڪ حالت هئڻ ڪري کيس خدمت جي وڌيڪ ضرورت هئي. مسز ڪانگ ٻين سوڪ اهڙي مشڪل وقت ۾ سس کي اڪيلو ڇڏي وڃڻ پسند نه ٿي ڪيو. پر خود سندس سس بار بار کيس اهو تڪيد ڪيو ته هو پنهنجي خاندان جي انقلابي سرگرمين ۾ بهرو وٺي سگهندو ڪري ان جي ئي اصرار تي هو ٻئي سال ۱۹۱۷ع جي بهار جي موسم ۾ ڪانگ ڊانگ رواني ٿي ويئي.

مسٽر ڪرهيانڪ جيڪڏهن سال کان انقلابي سرگرمين ۾ وڏي جوش خروش مان حصو وٺي رهيو هو. جڏهن مارچ ۾ مسز ڪانگ ٻين سوڪ آئي ته مسٽر ڪرهيانڪ جيڪو ڪوريائي قومي انجمن جو بنياد رکيو جيڪا جپان خلاف هڪ ختم تنظيم هئي، جنهن ۾ ملڪ اندر ۽ ملڪ کان ٻاهر تحريڪ آزادي ۾ حصو وٺندڙ ۽ پيمانڪ ڀانگ ۾ واقع سنگ سيل مڊل اسڪول جا سڀ تعليم يافته گڏ ٿي ويا ۽ اهڙي ريت هن اهو ڪم ڪري ته نادر فرض سرانجام ڏنو. مسز ڪانگ ٻين سوڪ ڏينهن رات محنت ڪري مٿس جي سرگرمين ۾ حصو وٺندي رهي ۽ سندس هر ممڪن مدد ڪندي رهي. پر ايتري مصروف زندگي ۾ به هُن پنهنجي سس کي نه وساريو. هن سس کي پاڻ وٽ اچڻ جي دعوت ڏني ته جيئن هو ڪجهه وقت لاءِ ٻوٽ جي اوکي زندگي کان چوٽڪارو حاصل ڪري سگهي. هن کيس لکي

موڪليو ته ”هوءَ خزان جي موڪلن (قمري ڪلينڊر جي حساب سان ۱۵ آگسٽ) تي ايندي. مسز ڪانگ بين سوڪ نهائيت بي تابيءَ سان سس جو انتظار ڪرڻ لڳي جنهن سان هوءَ تقريباً ڇهن مهينن کان پوءِ گڏجڻ واري هئي. موڪل واري رات ڪنهن پازيسرين کيس چانورن جو ڪيڪ تجربي طور ڏنو. پر مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي بڪ ۽ خواهش کي نظر انداز ڪندي اهو ٿڌي پاڻيءَ جي ڏٺو ۾ حفاظت سان رکي ڇڏيو. هن اهو ڪيڪ سس کي ڪارائتو پئي گهريو. جنهن کي ٽنهي ويلن تي کاڌي ۾ اوڀاريل جوَن کان سواءِ ڪجهه به ميسر نه هو. هوءَ هر روز صبح شام ٿانوَ جو پاڻي مٽائيندي هئي ته جيئن ڪيڪ خراب نه ٿي وڃي. سندس سس تقريباً ڏهن ڏينهن کان پوءِ اٿي، ڳوٺ ۾ ڪنهن ڪم جي ڪري کيس ترسڻو پيو هو. پر هن جي اچڻ تائين ڪيڪ بلڪل تازو ۽ سٺي حالت ۾ هو. سندس سس کائي مزو ورتو، ۽ پنهنجي نهنن جي تعريف ڪندي چيو ”تنهنجو خلوص واقعي قابل تعريف آهي ۽ آڳاٽن داستانن جي ان عورت کان ڪنهن به قيمت ۾ گهٽ ڪونهي جنهن سرديءَ جي موسم ۾ برف هيٺان لڪائي سگهجي ٿي (۱) گڏ ڪيو هيو:

مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي ڏير پاڻي جي هڪ مخلص

(۱) Strawberry هڪ قسم جي ميوو ڌار وڻ جو هيو

جيڪو هندائي سان ملندڙ جلندڙ هوندو آهي.

دوست ثابت ٿي ۽ هن سان هڪ ننڍي پيڻ وانگر بيمار
ڪندي هئي. مسز ڪانگ بين سوڪ جي شادي ڪان
ڪجهه سال پوءِ هوءَ ان گهر ۾ ۵ سالن جي عمر ۾ پي
ننهن پنهنجي آئي. هوءَ پاڻ به هڪ غريب هاري خاندان سان
تعلق رکندي هئي جن جي سڄي عمر محنت ۽ تڪليف ۾
گذري هئي. ننڍپڻ کان ئي سندس اک ۾ ڌڪ لڳل هو.
شادي کان پوءِ به اهو مرض ڪڏهن ڪڏهن ٿيندو هوس ته
مسز ڪانگ بين سوڪ وڏي مشفقانه انداز ۾ ڏيرائي جي
ڌڪ کي ختم ڪرڻ جي ڪوشش ڪندي. هوءَ ان کي
نهاديت نرم لهجي ۾ سڏيندي ۽ پوءِ پنهنجي گوڏن تي ڪنڌ
رکي سندس وارن ۾ ڦٽي ڏيندي هئي. هر روز صبح ۽ شام
اٺن واري ڀڻي سان سندس اک جي ڌڪ کي ڌوئي صاف
ڪندي هئي ۽ ٻين ڪمن ۾ به ڀڄي سندس هٿ وٺندي ۽
ڪڏهن تڪليف محسوس نه ڪندي هئي. ڪڏهن ڪڏهن
اٺين به ٿيندو هو ته پاڻ بک کائي پنهنجي ڏيرائي کي کائو
کارائي ڇڏيندي هئي. جڏهن به هوءَ خاص کائو تيار ڪندي
هئي ته پنيءَ تي يا گوشت تي پنهنجي ڏيرائيءَ جو انتظار
ڪندي هئي ۽ ڇپ ڇاپ ۾ سندس هٿ ۾ اهو تيار ڪيل
کائو رکي ڇڏيندي هئي.

هوءَ پنهنجي ڏيرائي جو نه رڳو انهن ڳالهين ۾ خيال
رکندي هئي بلڪه سندس هر ممڪن اهڙا ڪوشش هوندي
هئي ته هوءَ ان جي نظرياتي شعور کي به بيدار ڪري
سگهي. صبح ۽ شام جڏهن به هو ٻئي گڏجي پورچي خاني ۾

کاتو تيار ڪنديون هيون ته مسز ڪانگ ٻين سوڪ چاليهه جي ڀرسان ويهي هن کي ڪوريائي لفظ سيکاريوندي هئي ۽ سهڻي نموني اهي ڳالهيون کيس ذهن نشين ڪرائيندي هئي جن جو هڪ انقلابي خاندان ۾ زندگي گذارڻ لاءِ سڪڻ نهايت ضروري هوندو آهي. جڏهن هو ٻئي ٻين ۾ ڪم ڪنديون هيون ته مسز ڪانگ ٻين سوڪ وطن عزيز جي حالتن جي باري ۾ کيس ٻڌائيندي رهندي هئي. پنهنجي اهڙي پرخلوص سلوڪ جي ڪري هن ڏيرياڻي جي محبت حاصل ڪري ورتي ۽ آهستي آهستي ڏيرياڻي جي دل ۾ مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي لاءِ احترام وڌندو ويو.

مسز ڪانگ ٻين سوڪ اتر اوڀر چين هلي ويئي. هن جي اوڏانهن وڃڻ کان پوءِ سندس ڏيرياڻي ۽ مسٽر ڪم-هيٺڪ جڪ جي اوچتي موت جي خبر ٻڌي ته هو تمام گهڻو پريشان ٿي ۽ هر وقت مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي خيريت لاءِ دعائون گهرندي هئي ته ڪنهن نموني هوءِ خيرعافيت سان پنهنجي ديس واپس اچي سگهي ۽ کيس اهو پڻ يقين هو ته مسز ڪانگ ٻين سوڪ سان رڳو ان صورت ۾ ملاقات ٿي سگهندي جڏهن سندن ملڪ چپاني سامراجين جي غاصبانہ تسلط کان آزاد ٿي ويندو. هوءِ نهايت بي-چينيءَ سان ان ڏينهن جو انتظار ڪندي هئي جڏهن چپاني پنهنجي ظلم ۽ تشدد جي بدلي تباهه ۽ برباد ٿي ويندا ۽ هوءِ پنهنجي محسن ۽ مشفق دوست سان ملاقات ڪري سگهندي. جڏهن به کيس اها خبر ملندي هئي ته ڪامريڊ

ڪم ال سنڪ جهان خلاف مسلح جدوجهد لاءِ تنظيم ٺاهي ان جي اڳواڻي ڪئي آهي ته کيس هڪدم مسز ڪانگ بين سوڪ جو خيال ايندو هو ۽ هوءِ بلند آواز ۾ چوندي هئي ”جهڙي ماءُ تهڙو پٽ“ آهي ئي ٻه شخص هئا جيڪي کيس ڪائنات ۾ قابل تائيد ۽ قابل فخر نظر ايندا هئا.

مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي پاڙيسرين تي ٻڌڻي مهربان هئي. هوءِ غريبن جي پوري خلوص سان مدد ڪندي هئي. هڪ ڀيري کيس معلوم ٿيو ته ڪنهن پاڙي واري عورت کي ڪجهه مالي امداد جي گهرج آهي. هن هڪدم پنهنجي هڪ ڄاڻ سڃاڻ واري عورت کان اها رقم اڌاري وٺي ان ضرورت مند عورت جي مدد ڪري ڇڏي. پر جڏهن اها پاڙيسري عورت پيسا موٽائڻ کان لاچار ٿي پئي ته مسز ڪانگ بين سوڪ ان کان گهرڻ بجاءِ پنهنجو هڪ وڳو وڪڻي ڇڏيو ۽ اهڙي ريت هن پاڙيسريءَ جو حق ادا ڪري ڇڏيو.

مسز ڪانگ بين سوڪ صرف مالي مدد ئي نه ڪندي هئي بلڪه هوءِ ذهني ۽ جذباتي زندگيءَ ۾ پڻ انهن جي مدد ڪندي هئي. سندن نظرين ۾ انتلاب جو تصور بيدار ڪرڻ جي لاءِ سڌائين ڪوشش ڪندي هئي. ٻين کي ڏک ۽ تڪليف ۾ ڏسي سڌائين پريشان ٿي پوندي هئي. هوءِ پاڻ تمام گهڻي محنت ڪري ٽڪجي چور ٿي پوندي هئي. پر هن پاڙي وارين عورتن جي ڪمن ۾ هٿ وٺائڻ کان ڪڏهن به نه ڪهايو. ڪڏهن ڪنهن سان گڏ ان پيهمي

رهي آهي ته ڪڏهن ڪنهن جي سلائي جو ڪم پورو ڪرائي رهي آهي ۽ اهڙي ريت ڪنهن سان گڏجي ٻين ۾ ڪم ڪري رهي آهي. اهڙي سندس روزاني زندگي جو دستور هو ته جيڪڏهن پاڙيواري عورت ڪنهن مصيبت ۾ مبتلا ٿي ويندي هئي ته هوءَ پاڻ سندس گهر وڃي تسلي ۽ آنت ڏيندي هئي. جيڪڏهن ڪو بيمار ٿيندو هو ته سندس عيادت لاءِ ميون جي ٽوڪري کڻي ويندي هئي. اهي ميوا هوءَ پنهنجي گهر جي ميوئي وارن وٽن مان گڏ ڪندي هئي. مسز ڪانگ بين سوڪ انتهائي غربت ۾ پڻ پرسڪون زندگي گذاري رهي هئي ته جيئن ٻين سان ڀلائي ڪري سگهي. ڪوريائي عورتن جي لاءِ مسز ڪانگ بين سوڪ جو ڪردار بهترين زندگي جو نمونو آهي. *

خاندان کي انقلاب سان وابسته رڪڻ جو هڪ نمونو

مون کي متارن جا، ننڍا ڪيم نهار،
ماماڻا سري ٿڌي، اچا اگڻ ٿار،
ٺاڻو ڪيم، نهار، هي سر پڻ ڏيندا سٺ ۾. (شاهه)

مسز ڪانگ بين سوڪ ان سلسلي ۾ پڻ ڪوريائي
عورتن جي رهنمائي ڪئي ته هڪ خاندان ڪهڙي ريت
انقلابي جدوجهد سان پنهنجا تعلقات وابسته ڪري سگهي ٿو.
مسز ڪانگ بين سوڪ نه رڳو پنهنجي خاندان ۾
انقلابي روح ۽ آزادي جي تڙپ پيدا ڪئي، بلڪ انهن جي
اهڙن بنيادن تي تعمير و تشڪيل ڪئي جنهن سان محبت
۽ عدل و انصاف جي فضا سدائين قائم رهي. هن پنهنجي
زندگي جي هر عمل کي مستر ڪم ۽ ڀانڱ ڇڪ جي انقلابي
سرگرمين جي تابع بنائيو. هو ۽ پاڻ ٻنهن ۾ ڪم ڪندي
رهي ۽ ٻارن جي تعليم و تربيت جو به پاڻ خيال ڪيائين
۽ مڙس جي انقلابي سرگرمين ۾ پاڻ حصو وٺندي رهي.
ڏکين وقتن ۾ به هن پنهنجي مڙس جي دوستن جي هر ممڪن
مدد ڪئي. جناب ڪم ۽ ڀانڱ ڇڪ جو خاندان سدائين
مسڪينيءَ جو شڪار رهيو. هو تنگ دستي واري زندگي

گذاريندا رهيا. تڏهن ٻه سندن گهر ۾ سدائين ماڻهن جي آمد جو سلسلو جاري هو. جڏهن هو مينگ بانگ ٻي ۽ ڪانگ بانگ ۾ رهاڻس پڌير هئا ته روزانو سندن گهر ۾ مهمان ايندا رهندا هئا ۽ پوءِ جڏهن هو اتر اوڀر چين ڏانهن منتقل ٿي ويا ته اتي مهمانن جي آمدرفت ۾ اڃا به واڌارو ٿي ويو. ڪجهه مهمان ته هڪ ڏينهن ترسندا هئا ۽ ڪي اهڙا به هوندا هئا جيڪي ڪيترن ڏينهن تائين ترسندا هئا ڇو ته ڪامريڊ پنهنجين سرگرمين کي جپاني سامراجين جي ڪڙي نگراني ۾ پڻ جاري رکندا هئا ۽ کين دشمن جي اکين ۾ خاڪ وجهي پنهنجو پروگرام جاري رکڻو پوندو هو. ان ڪري سندن اچ-ڀڄ جي ڪا تاريخ يا ڏينهن مقرر نه هوندو هو. ڪڏهن اچي. مهمان اڌ رات مهل اچي ويندا هئا ۽ ڪڏهن اهڙي وقت به ايندا هئا جڏهن سڀئي کاتي جون شيون ختم ٿي وينديون هيون ۽ هو ڪن رڳو رب نه مهيا ڪري نه سگهندي هئي.

مهمانن جي اهڙي مسلسل اچ وڃ تي هن ڪڏهن به ناراضگيءَ جو اظهار نه ڪيو نه وري ڪڏهن سندس زبان مان شڪايت جا جملو نڪتا. جيڪڏهن ڪنهن وقت کاتي مهل ڪو مهمان اچي ويندو هو ته هو ٻه ٻه ڏينهن پنهنجي کاتي جو حصو ان اڳيان رکندي هئي پوءِ باقيءَ ۾ پائيءَ جو پيالو وجهي ان کي ڇڏو ڪري ڇڏيندي هئي. ۽ پوءِ پائيءَ جهڙي ڇڏي رب هو خوراڪ طور استعمال ڪندي هئي. کيس سدائين ان ڳالهه جو احساس رهندو هو ته سندس مڙس

پنهنجي سائين سان سڪون ۽ تحمل سان بحث مباحثو ڪري سگهي ۽ ڪنهن قسم جي پریشاني کان سواءِ هو پنهنجي انقلابي جدوجهد کي جاري رکي سگهي. ان کان سواءِ هو پاڻ رضاڪارانه طور تي سندس جدوجهد ۾ عملي حصو وٺڻ لاءِ تيار رهندي هئي. ان ڇوڻ ۾ وڌاءُ نه ٿيندو ته مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي اهڙي هر دلچيزي سندس بلند ظرفي ۽ بي ايٺ خدمتن جو وڏي نتيجو هئي. اها مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي پاڪيزه ۽ نفيس عادت هئي ۽ مستر ڪمهيانگ جڪ جو ڪردار ۽ بلند اخلاق جنهن جي ڪري هو ماڻهن جي دلين تي حڪمراني ڪندي هئي.

مسز ڪانگ ٻين سوڪ هڪ مشتق ۽ مهربان ماءُ هئي پر چياني سامراجين خلاف جدوجهد ۾ سڃاڻي ۽ مضبوط قوت آزادي سان شريڪ ٿيندي هئي. اهو ڪوريائي قومي انجمن جي وجود ۾ اچڻ کان پوءِ جو واقعو آهي جو ۱۹۱۷ع جي خزان جي موسم ۾ هڪ صبح جو مستر ڪمهيانگ جڪ، ڪانگ ڊانگ سس اسڪول ۾ نوجوان شاگردن کي حب الوطني جو سبق ڏئي رهيو هو ته عين ان وقت اسڪول جي چوڌواري ۾ ٽي چياني سپاهي اگهاڙين تلوارن سان آزادانه طور ظاهر ٿيا. سمورا شاگرد پنهنجي استاد جي ليڪچر ٻڌڻ ۾ رتڻ هئا. اوچتو اهي سپاهي ان ڪمري ۾ داخل ٿيا ۽ مستر ڪمهيانگ جڪ کي گرفتار ڪري ورتائون. شاگردن جي احترام ۽ عقيدت واري جذبي

جو اهو عالم هو جو اهي روئندي پنهنجي استاد کي چيڙي پيا ۽ سپاهين جي چوڌاري گهيرو ٺاهي سندن رستو بند ڪري ڇڏيائون. اهڙي نازڪ وقت ۾ مستر ڪم هيانگ جڪ جي منهن تي ڪنهن قسم جي گهٻراهٽ يا نا اميدي جا تاثرات ظاهر نه ٿيا پر هڪ بي خوف ۽ بهادر مردن وانگر سپاهين جي تشدد جي سخت لفظن ۾ مذمت ڪئي. سپاهين ڪاوڙ وڃان پنهنجا هٿيار ڦيرايا ۽ مستر ڪم هيانگ جڪ کي هلڻ جو حڪم ڏنو.

ان ڏسي سال بهار جي موسم ۾ ڪم هيانگ جڪ ڪورياڻي انجمن جو بنياد رکيو هو. اڌ سال کان ٿوروئي وڌيڪ وقت گذريو هوندو جو مڃان وطن جو هڪ وڏو تعداد هن تنظيم ۾ شامل ٿيو ۽ ملڪي محبت جي تس چا ڳالهه ڪجي! سندس سرگرمين جو دائرو ٻاهرين ملڪن تائين پهچي چڪو هو. ان ڪري جپاني سامراجي ان تنظيم جي اڳواڻ کي گرفتار ڪرڻ لاءِ چٽا ٿي پيا هئا. جنهن جي نتيجي ۾ انهن مستر ڪم هيانگ جڪ سميت ٻين ميمبرن کي ۽ قومي انجمن سان تعلق رکندڙ تقريبناً هڪ سؤ ماڻهن کي هڪ ئي وقت ملڪ جي مختلف هنڌن تان گرفتار ڪري ورتو.

درحقيقت ڪوريا ٽسي جپاني سامراجين جي غاصبانہ قبضي ڄماڻڻ کان پوءِ اهو پهريون تمام وڏو واقعو هو. جدوجهد دوران مستر ڪم هيانگ جڪ جي لاءِ اها پهرين ڪڙي آزمائش هئي. ان کان سواءِ اهو مسز ڪانگ بين

سوڪ جي زندگي جو بـڻ اهم ترين واقعو هو جنهن سان سندس دل ۾ دشمن خلاف شديد نفرت پيدا ٿي ۽ کيس جنگ آزادي ۾ وڌيڪ دلچسپي ۽ جوش و خروش سان حصو وٺڻ تي مجبور ڪري وڌو. پوليس جي ٻڌڻي مان ٺڪرندي مستر ڪم هيانگ جڪ وڏي مشڪل سان پنهنجي زال جي نانءَ هڪ ختم خط لکيو ۽ ان کي ٻيڙيءَ رستي ان تائين پهچائڻ جو انتظام بـڻ ڪري ورتو جنهن ۾ تنظيم جي رازن کي لڪائڻ جي هدايت ڪئي ويئي هئي. اها لکت منڊي مسز ڪانگ بين سوڪ فوراً ان تنظيم جي ضروري ڪاغذن کسي باهم ڏيئي ڇڏي. چياني سپاين کسي انهن دستاويزن جي باري ۾ خبر ملي ته اهي گهر ۾ آهن، ته هو گهوڙن تي سوار ٿي جلدي سندن گهر ڏانهن روانا ٿيا. پر ڪاغذن سڙڻ کان ڪجهه ڪلاڪ پوءِ اڃان هنن گهرجي تلاشي وٺڻ شروع ٿي مس ڪئي هئي جو مسز ڪانگ بين سوڪ بنان ڪنهن خوف ۽ حراس جي ڦڙتائي سان سندن ٽڪراءُ ڪيو ۽ خوفناڪ انداز ۾ سندن منهن ۾ ٽڪون هڻندي چيو ”وڃون! ۽ جهڙي نموني چاهيو گهر جي تلاشي وٺو.“ چياني سپاين پهريائين ته ٽمڪائڻ ۽ ڀڄڻ شروع ڪيو پر پوءِ مسز ڪانگ بين سوڪ جي غير متوقع مضبوط ڪردار کان اهڙو ڊٺا جو افراتفريءَ جي عالم ۾ ڀڄڻ لڪائي پڇي نڪتا.

انهن ڳالهين منجهان اندازو ڪري سگهجي ٿو ته هوءَ ڪيتري قدر مضبوط فوت آزادي واري عورت هئي. دشمن

خلاف نسورو قهر و غضب هئي ۽ هـوءَ وڏي بيخوفي ۽ بي جگريءَ سان دشمن جو مقابلو ڪندي هئي پر پنهنجي عوام لاءِ نهايت مشفق ۽ روشن خيال عورت هئي. زندگي ۽ جنگ آزادي جي باري ۾ سندس نقطئ نظر ترقي پسندانہ هو ۽ وطن عزيز جي بحالي ۽ آزادي جو کيس پختو يقين هو. مسز ڪانگ بين سوڪ ان اميد تي زندگي بسر ڪئي تہ هڪ نہ هڪ ڏينهن وطن عزيز جي بحالي ۽ آزادي جي خوشخبري هـرور ٻڌندي ۽ ان پختي يقين سان جدوجهد ڪيائين. هن هڪ ناقابل تسخير قوت آزادي سان زندگي بسر ڪئي. ڪاميابي جو پختو يقين سندس دل و دماغ ۾ ويٺل هو.

مسز ڪانگ بين سوڪ جي يقين محڪم ڪي ياد ڪندي سندس هڪ پاڙيسري عورت مادريوءَ هن طرح چيو، ”مان ۽ مسز ڪانگ بين سوڪ اڪثر گڏجي انقلاب جي لاءِ ڪاٿو تيار ڪنديون ۽ سندن ڪپڙا توڻينديون هيوسين. پر مون کي تہ ائين محسوس ٿيندو هو تہ جيئن اهو سڀ (ڪم) بڪار آهي ۽ اسان جي انهن ڪوششن جو ڪو ڪارگر نتيجو نہ نڪرندو.... هڪ ڏينهن مون کيس چيو پيئ! اسين پلي ڪيتري بہ سخت محنت ڇو نہ ڪيون پر مون کي تہ ان جو ڪو خاص فائدو نظر نہ ٿو اچي. ڪيترن سالن کان ماڻهو قومي آزاديءَ ڪارڻ جدوجهد ڪري رهيا آهن ۽ سدائين اهوئي چوندا رهندا آهن تہ بس اسان جو ملڪ جلد آزاد ٿي ويندو پر اڄ تائين آزاد فضاڻن ۾ ساه

ڪٽيڪ نصيب ناهي ٿيو. منهنجو ته اهو خيال آهي ته هاڻي اسان کي آزاديءَ وارين ڳالهين تي ڪم ٿي وقت ٿاڻين يقين ڪرڻ نه گهرجي. اهي رڳو ڳالهيون ئي ڳالهيون آهن جن جو ڪوبه عملي نمونو نظر نه ٿو اچي. منهنجون اهي ڳالهيون ٻڌي مسز ڪانگ بين سوڪ سنجيده ٿي ويئي ۽ وڏي تحمل سان جواب ڏيڻ لڳي. ڀين! اهو فطرت جو طريقو آهي ته هر گل پنهنجي مند تي ٽڙندو آهي. جيتوڻيڪ اڄ اسين سخت حالتن ۾ گرفتار آهيون پر اهو ڏينهن ضرور ايندو جڏهن ڪوريا هڪ آزاد ملڪ هوندو پوءِ اسين سڀ گڏجي خوشي ۽ آرام واري زندگي گذارينداسين.

ان ڳالهه مان ظاهر ٿئي ٿو ته مسز ڪانگ بين سوڪ جي دل ۾ ڪوريا جي آزادي جو پختو يقين هو. هن ڪوريا کي نه رڳو پنهنجي جواني جو نذرانو پيش ڪيو، پر پنهنجي زندگيءَ جي هر بيماري شيءَ کي جدوجهد آزاديءَ لاءِ وقف ڪري ڇڏيو ۽ پنهنجي مڙس جي انقلابي جدوجهد ۾ سدائين تعاون ڪيو. نه رڳو اهو پر هو ڪوريا جي ماءُ هئڻ جي حيثيت سان سڀني انقلابين جي سدائين مدد ڪندي رهي.

جيئن ته فتح ۽ ڪامراني جو کيس پختو يقين هو ان ڪري زندگيءَ ۽ جدوجهد جي باري ۾ مسز ڪانگ بين سوڪ جو خيال سدائين پر اُميد هو.

ان ڳالهه تي سندس يقين ڪامل هو ته ڪوريا هڪ ڏينهن آزاديءَ جو مختياري حاصل ڪندو ۽ ان جو عوام

جپانين جي ظلم و ستم مان آزاد ٿي هڪ آزاد معاشري ۾ خوش گوار ۽ پرمسرت زندگي گذاريندو. اهوئي سبب هو جو جڏهن مسٽر ڪم هيانگ جڪ کي گرفتار ڪيو ويو ته هوءُ قطعاً نااميد ۽ مايوس نه هئي پر ان جي ابتڙ سندس ساٿين جي انقلابي سرگرمين ۾ سندن پورو پورو ساٿ ڏنو. پنهنجي پاڙيسري عورتن جي دلين ۾ آزاديءَ جو جذبو بيدار ڪري سندن شعور کي پختو ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. بعد ۾ ميل ملاقات واري زندگي گذارڻ ۾ انهن جي رهنمائي ڪئي. پوري خلوص، چاهنا ۽ دانائي سان پنهنجي ٻارن جي تعليم و تربيت ڪجهه اهڙي انداز سان ڪئي جو انهن ۾ بهترين انقلابي صلاحيتون پيدا ٿي ويون ۽ اهي ان لائق ٿيا جو پنهنجي پيءُ واري عظيم مقصد کي پاڻ ۾ تڪميل تائين پهچائي سگهن. *

مسز ڪانگ بين سوڪ بحيت مادري ڪوريا

”هڪ عظيم ماءُ جنهن ڪورياڻي عوام جي محبوب
اڳواڻ ڪامريڊ ڪم ال سنگ جي تربيت ڪئي.“

مسز ڪانگ بين سوڪ جي جان نفازي ۽ وفاداري جا
ڪيتراڻي بهترين قصا مشهور آهن. جن منجهان اهو اندازو
ٿئي ٿو ته ڪهڙي نموني هن اسان جي هر دل عزيز ۽ قابل
احترام اڳواڻ ڪم ال سنگ جي تعليم و تربيت ڪري
کيس ڪوريا جي انقلاب جو عظيم رهنما بڻائي ڇڏيو.
هتي انهن منجهان ڪجهه واقعن جو ذڪر ڪيو وڃي ٿو.
مسز ڪانگ بين سوڪ هڪ بهادر محب وطن ۽
انقلاب پسند عورت هئي. سندس عزيز ترين مڙس انقلاب کي
ڪامياب ڪرڻ جي ڪوشش دوران هميشه لاءِ هن کان
جدا ٿي ويو. پوءِ هن پنهنجي جگر جي ٽڪرن جي تربيت
۽ اهڙي نموني ڪئي جيئن اهي انقلاب جي انهن رستن
تي ڪاميابيءَ سان هلڻ جي لائق ٿي سگهن.

قائد ڪوريا جي سرپرست ۽ هڪ بهترين استاد

۱- مسز ڪانگ بين سوڪ هڪ بهترين استاد هئي
جنهن مستقبل جي ۽ ڪروڙ ڪورياڻي عوام جي عظيم
رهنما ۽ ممتاز شخصيت جي پالنا ڪئي.
هن ننڍپڻ کان ئي ڪامريڊ ڪم ال سنگ کي حب الوطني

جي عظيم مقصدن جي تعليم ٿيڻ شروع ڪري ڏني هئي. هوءَ پنهنجي پٽن جي دلين ۾ پيءُ جي روح کي بيدار ڪرڻ گهرندي هئي. سندس اهائي انتهائي ڪوشش هئي ته حب الوطني جي جذبن ۾ اهي پڻ پنهنجي مرحوم پيءُ جي برابري ڪري سگهن. وطن عزيز جي آزادي خاطر مسٽر ڪمهيانگ جڪ کي اڪثر گهر کان ٻاهر رهندو پوندو هو. جڏهن هو گهر کان ٻاهر ويندو هو ته زال کي سدائين تلقين ڪندو هو ”مارشل ڪمڊل سمنگ جي ابتدائي عمر ۾ ئي اهڙي تربيت ڪجانءِ جو هو هڪ عظيم محب وطن سپاهي ٿي سگهي.“

پنهنجي دل جو ٽڪرو، ڪوريا جو سپوت
معلم هي ٿيندو، ٿيندو جو سڄو
هي مهذب به ٿيندو ۽ سالار پڻ،
هي مخلص به ٿيندو ۽ جهدار پڻ،
اسان جي وطن جو وڌائيندو شان،
هي آ ڪوريا جو بهادر جوان.

مسٽر ڪمهيانگ جڪ اهو گيت ان زماني ۾ لکيو هو جڏهن مارشل ايجان ٻارڙو هو. هوءَ اڪثر پنهنجي ننڍڙي سپاهيءَ کي اهو ٻڌائي ڏاڍو خوش ٿيندي هئي. ان گيت جي ٻولن ۾ مسٽر ڪمهيانگ جڪ جي پاڪيزه ۽ اعليٰ نموني جي اميدن ۽ آرزوئن جو روح سمايل هو. مسز ڪانگ بين سوڪ جو اهو معمول هو ته هر روز صبح ۽ شام پنهنجي مارشل ڪمهيانگ لولي ٻڌائيندي هئي. اهڙي

ریت هـوءَ سندس دل ۾ وطن جي محبت جو بچ ٻوڪي
رهي هئي.

مسز ڪانگ ٻين سوڪ پنهنجي پٽ جي پرورش ڪري
نگراني سان ڪري رهي هئي ۽ هوءَ انهن ڳالهين ڏانهن
خاص توجه ڏيندي هئي ته هو ڪهڙي نموني جا لفظ سکي
رهيو آهي ۽ ڪهڙي نموني پنهنجي ڏکيائين کي ختم ڪرڻ
جي ڪوشش ڪري ٿو. هن جو هـر قول ۽ فعل مسز
ڪانگ ٻين سوڪ جي توجه جو مرڪز هو. اهڙي طرح
هوءَ پنهنجي پٽ جي صحيح رخ ڏانهن رهنمائي ڪري
رهي هئي. هوءَ سندس معمولي ڳالهين ۽ ڪمن کي به نظر
انداز نه ڪندي هئي ۽ نه وري سندس ڪمزورين تي ڪاوڙي
هئي پر انهن کي درست ڪرڻ لاءِ سدائين ڪوشش ڪندي
رهندي هئي. جڏهن مارشل ڪمال سنگ ڳالهائڻ شروع
ڪيو ته مسز ڪانگ ٻين سوڪ کيس سيکاريو ته ڪهڙي
نموني پنهنجن بزرگن سان وڏي ادب ۽ عاجزيءَ سان پيش
اچڻ گهرجي. والدين ۽ وڏن کي وڏي احترام سان مخاطب
ٿيڻ گهرجي.

جڏهن مارشل ڪمال سنگ عمر جون ڪجهه منزلون
طئي ڪيون ته مسز ڪانگ ٻين سوڪ کيس پڙهڻ سيکارڻ
خاطر مختصر ٻولين وارو هڪ نئون گيت چيو، ۽ هن جي
دل ۾ نوان آرزو ۽ آسنگ جنم وٺندا رهيا. اهو گيت هن
طرح آهي:

آسمان بلند ۽ بالا آهي

زمين وسيع ۽ ڪشادي آهي
توڻ هڪ عظيم انسان ٿي ۽
جيڪو آسمانن کان،
مٿانهون ۽ برتر هجي
۽ جنهن جي دل ۾ سچي
ترقيءَ کان وڏو وسعت هجي.

تميڙي مارشل جي تعليم ۽ تربيت ڪرڻ وقت مسٽر
ڪم هيانگ جڪ جي زندگي جا مثال روشنيءَ جو مهنار
ثابت ٿيا. مسز ڪانگ بين سوڪ ننديڙي پٽ اڳيان سدائين
پيءُ جا جيئرا جا ڳندا مثال پيش ڪيا ۽ انهن جي ٿي روشني
۾ سندس دل ۾ حب الوطني جو جذبو ۽ مطالعي جو شوق
پيدا ٿيو. انهن زنده مثالن سان هن ڪم ڪرڻ جي عملي
صلاحيت ۽ ناقابل شڪست جدوجهد جو جذبو حاصل
ڪيو (۱).

سچي ڪوريائي قوم مسز ڪانگ بين سوڪ جي
شڪر گذار آهي جنهن ننديڙي مارشل جي تعليم و تربيت
تي پورو توجهه ڏنو. مارشل ڪمال سنگ پنهنجي ماءُ جي

(۱) مسٽر ڪم هيانگ جڪ جي زبردست خواهش هئي ته
هو علم حاصل ڪري ۽ هن اهو ارادو ڪري ڇڏيو هو ته
پنهنجي علم کي عملي جامو پڻ بهرائي. هو پنهنجي انتلاپي
اصولن تي سدائين قائم رهيو ۽ بدترين حالتن ۾ پڻ پنهنجي
جدوجهد هلائيندو رهيو.

ذريعي ٿي پي ۽ جي نظرين ۽ جدوجهد واري جذبي کي حاصل ڪيو. مسز ڪانگ بين سوڪ جو انداز فڪر ۽ ان جون اخلاقي صلاحيتون مارشل کي ننڍي عمر ۾ ئي ورثي ۾ ملي چڪيون هيون. پنهنجي والدين جي بهترين ڪردار جي مثالن کي نمونو بڻائي ننڍڙي مارشل ڪم ال سنگ، پنهنجي بزرگن جو احترام ڪرڻ، دوستن سان محبت ڪرڻ سکيو ۽ انهن وانگر ئي هو محنتي ۽ رحميدل هو. سندس ماءُ صبح سوڙي زمين تي ڪم ڪرڻ لاءِ نڪري ويندي هئي پر پورچي خانو سدائين صفائي سٺو رکندي هئي. ۽ اڃ جو ڪم سڀاڻي تي ڪڏهن به نه ڇڏيندي هئي. ايتري قدر جو چانڊوڪي رات ۾ ئي ميرا ڪچڙا ڏوٽي ڇڏيندي هئي ۽ صبح جو انتظار نه ڪندي هئي. پنهنجي ماءُ جي اهڙي مشقت واري زندگيءَ کي ڏسي مارشل جي دل ۾ عزت ۽ احترام وارا جذبا وڌيڪ مضبوط ٿي ويا ۽ هو ماءُ جو انتهائي سعادت مند پٽ ثابت ٿيو. سياري جي ڏينهن ۾ جڏهن ماءُ ڪم کان واندِي ٿي گهر موٽندي هئي ته هو ٻوڙي ويهي کيس چئڻ لندو هو ۽ ماءُ جي ٺريل هٿن کي مضبوطيءَ سان پڪڙي پنهنجي ننڍڙي وات سان لڳائي گرم گرم ساهه ڪيندو هو ته جيئن اهي گرم ٿي وڃن. رات جو سمهڻ مهل هو فرش جي گرم حصي تي بيسترو لڳائي ماءُ کي سڏيندو هو ته ”امان هي تهههجو هنڌ آهي.“ جيڪڏهن ڪنهن وقت روزاني مشقت ۽ ٽڪاوٽ سبب ماءُ بيمار ٿي پوندي هئي ته رات اٺن ٽائين سندس جسم

کي زور ڏيندو ۽ بخار واري حالت ۾ گرم نرڙ ٿي ٿڌي پاڻي جون پٽيون رکندو هو.

ننڍڀڳ کان ٿي مسز ڪانگ بين سوڪ، مارشل ڪمرال سنگ جي تربيت دشمن کان نفرت ڪريو ۽ آخر تائين جنگ ڪريو، واري انداز سان ڪئي هئي. جڏهن مسٽر ڪم هيانگ جڪ جيل ۾ هو ته مسز ڪانگ بين سوڪ ننڍڙي مارشل کي ٻڌائيندي هئي ته سندس پيءُ وطن عزيز جي آزادي خاطر چپاني سامراجين خلاف جدوجهد ڪري رهيو هو. چپاني سامراجي نه رڳو ڪوريائي عوام جا دشمن آهن جن انهن کان ملڪ ڪسي ورتو آهي پر سندس خاندان جا پڻ ڪتر دشمن آهن جن سندس بي گناه پيءُ کي قيد ڪري ورتو آهي ان ڪري توکي جلد جوان ٿي چپاني سامراجين کان ڪوريائي عوام ۽ پنهنجي پيءُ جو انتقام وٺڻو آهي. اهڙي ريت مسز ڪانگ بين سوڪ ننڍڀڳ کان ٿي مارشل جي دل ۾ دشمن لاءِ نفرت ۽ وطن خاطر محبت وارا جذبا پيدا ڪري ڇڏيا هئا. جڏهن به ماءُ جي زبان مان اهڙا لفظ ٻڌندو هو ته مارشل کي پنهنجي پيءُ جو خيال اچي ويندو هو ۽ هن جي دل ۾ چپاني سامراجين لاءِ نفرت پريا جذبا جاڳندا هئا ۽ هو واعدو ڪندو هو ته مان پنهنجي پيءُ جو بدلو هر حال ۾ وٺندس جيئن مون کي پنهنجي ماءُ سبق ڏنو آهي.

مسٽر ڪم هيانگ جڪ کي گذريل خزان جي موسم ۾ آزاد ڪيو ويو. قيد و بند جي تڪليفن جي اثر ڪري

جسماني ڪمزوري گهڻي ٿي پيئي هئي. جڏهن اها تڪليف ڪجهه ختم ٿي ته هن سفر جو سامان ٻڌو ۽ اتر اوڀر چين جو رخ ڪيو ته جيئن بلند مقصدن جي حاصلات جي لاءِ نين تدبيرن تي عمل ڪيو وڃي. موڪلائڻ وقت مستر ڪم هيانگ جڪ هيٺين لفظن ۾ پنهنجي خيالن جو اظهار ڪيو.

”هڪ غلام ملڪ ۾ زندگي گذارڻ سان ڇا فائدو؟ آزادي جي حاصلات ٿي منهنجي زندگي جو مقصد آهي جنهن لاءِ جپاني سامراجين خلاف مون کي جدوجهد جاري رکڻي آهي. خواهه ان جي پاداش ۾ منهنجي جسم کي ٽڪرا ٽڪرا ڪيو وڃي. جيڪڏهن مان ناڪام ٿيس ته منهنجي موت کان پوءِ منهنجو پٽ جدوجهد ڪندو رهندو. جيڪڏهن اهو به آزادي حاصل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿي ويو ته پوءِ سندس اولاد هر قيمت تي ان جدوجهد کي جاري رکندو ۽ اهڙي ريت فتح و نصرت جي منزل ڏانهن وڌندا رهنداسين ايتري قدر جو ملڪ جي آزادي جو جهنڊو آزاد فضا ۾ جهومڻ لڳي.

مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي پٽ جي دل کي حب الوطني جي جذبن سان معمور ڪري ڇڏيو ۽ پوءِ ان ۾ اهڙي ناقابل تسخير مجاهدانه روح پيدا ڪري ڇڏيو جيڪو سندس پيءُ مستر ڪم هيانگ جڪ جي خاص سڃاڻپ هئي جنهنجو زندگي جي هر شعبي ۾ اظهار ڪندو رهيو. هن پنهنجي مڙس جا مٿي ذڪر ڪيل لفظ سدائين

ياد رکيا ۽ هوءَ اڪثر انهن لفظن کي پنهنجي پٽ مارشل ڪم ال سنگ اڳيان دهرائيندي هئي ته جيئن اهو به مجاهدانه صفتن ۾ پنهنجي پيءُ سان همسري ڪري سگهي. مسز ڪانگ بين سوڪ هڪ بهترين استاد پڻ هئي. هوءَ پاڻ پنهنجي پٽ مارشل ڪم ال سنگ جي مطالعي جي نگران به هئي ۽ مددگار پڻ. جيئن ئي ڪامريڊ ڪم ال سنگ پڙهڻ ۽ لکڻ جهڙو ٿيو ته مسز ڪانگ بين سوڪ وڏي ڪوشش سان سندس پڙهائي جو انتظام ڪيو ۽ سندس نگران پڻ رهي ۽ پڙهڻ ۾ سندس رهنمائي پڻ ڪندي رهي. ننڍپڻ ۾ جڏهن مارشل پنهنجي پيءُ کان لکڻ پڙهڻ سکي رهيو هو ته مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي پٽ کي مليل سبق ياد ڪرائيندي هئي ۽ کيس بهتر نموني سمجهائي ڏيندي هئي ته جيئن هو صحيح نموني سمجهي ۽ ياد ڪري سگهي.

جڏهن مارشل ڪم ال سنگ اسڪول ۾ داخلا ورتي ته مسز ڪانگ بين سوڪ سندس مطالعي واري شوق کي وڌائڻ لاءِ کيس چوندي هئي ته سندس پيءُ ڪهڙي نموني شوق ۽ دلچسپي سان ڪتاب پڙهندو هو. اهڙي ريت سندس دل ۾ محنت سان علم حاصل ڪرڻ وارو جذبو پيدا ڪري ڇڏيائين.

مسٽر ڪم هيانگ جڪ پڙهڻ جو ڏاڍو شوقين ۽ ڪتابن جو ڏاڍو قدردان هو. هو اڪثر چوندو هو ته ڪتاب هڪ خاموش استاد آهي. هو ڪڏهن به ڪنهن خوبيءَ کان سواءِ

ڪتابن جو مطالعو نه ڪندو هو. هن جهان جي خلاف ۽ حب الوطني وارن جذبن سان ڀرپور هر ڪتاب پڙهيو. جڏهن به کيس خبر پئي ته ڪنهن وٽ اهڙو ڪتاب موجود آهي جيڪو جهان خلاف جدوجهد ۾ مدد ڪري سگهي ٿو ته اهو هو هر حال ۾ وڌيڪ لاءِ تيار ٿي ويندو هو ۽ پوءِ پوڄ ڏيئي لڙيءَ رات تائين پڙهندو رهندو هو. بعد ۾ ختم ڪرڻ کان پوءِ مقرر وقت تي واپس ڪري ڇڏيندو هو. ان ڪري مينگ يانگ ڊي گهراڻي ۾ رات جو ڪافي دير تائين روشني نظر ايندي رهندي هئي. هو نه رڳو رات جو دير تائين پڙهندو رهندو هو پر صبح جو پڻ پڙهڻ لاءِ ڪتاب کڻي ويندو هو. ايتري قدر جو جڏهن هو ٻين ۾ گهڻون چارڻ لاءِ ڪاهي ويندو هو ته سندس هڪ هٿ ۾ رسو هوندو هو ۽ ٻئي هٿ ۾ ڪتاب! جڏهن هو گاهه اٿندو يا ٻاهه ٻارڻ لاءِ ڪانڊيون کڻي ڪندو هو ته ان وقت پڻ هڪڙو ڪتاب ضرور سندس هٿ ۾ هوندو هو. ايتري قدر جو جڏهن کيس زمين ۾ ٻج گڏائڻ يا لاپاروڪرڻ مان ڪجهه واندڪائي ملندي هئي ته فوراً پڙهڻ ۾ مشغول ٿي ويندو هو. ڪتاب منجهان جيڪو علم حاصل ڪندو هو ان کي عملي جامو پهرائڻ لاءِ ڪوشش رهندو هو. جڏهن به هو ماڻهن سان ملندو هو ته هيئن چوندي سندن حوصلا افزائي ڪندو هو ”پختي ارادي وارا بنجو ۽ پنهنجا مقصد بلند رکو.“

مسٽر ڪم هيانگ جي ننڍڙي پرورش سان هي به لفظ ”بلند مقصد“ وڌن اکرن ۾ لکي گهر جي پٽ تي ٽنگي

چڏيا هئا. ۽ اهي ئي لفظ ڪانگ ڊانگ مين سن ۽ مياننگ سن اسڪول جي پٽين تي ڏسڻ ۾ ايندا هئا.

ان زماني ۾ هو جسماني طرح ڊڄي ناولاڏي قوت جو مالڪ ٿي ويو هو ۽ مادر وطن کي آزاد ڪرائڻ واري پنهنجي آرزو کي عملي روپ ڏيڻ لاءِ سدائين جدوجهد ڪندو رهيو. ماءُ جي ڪارگر جملن ۽ پسيءَ جي زندہ مثالن ڪاريد ڪم ال سنگ جي مطالعي واري شوق کي تيز تر ڪري ڇڏيو ۽ هو پوري خلوص ۽ دلچسپي سان مطالعو ڪرڻ لڳو. هڪڙو پوڙهو ماڻهو ڪم جو سي هي، ووليءَ جو پرائو رهواسي هو. ان ڪاريد ڪم ال سنگ جي مطالعي واري شوق جي تصوير هن طرح چٽي آهي.

”جڏهن مسٽر ڪم سانگ جو (اهو ڪاريد ڪم ال سنگ جو ننڍپڻ جو نالو هو) شي هي وولي ڳوٺ ۾ رهندو هو تڏهن هو ڪڏهن ڪڏهن اسان وٽ اچي ترسندو هو ته مان کيس اڪثر ڪم چول هو ۽ اِي گون بي سان بيمت مباحثو ڪندي ڏسندو هوس. اهي ٻئي به هن ڳوٺ جا رهندڙ هئا. جڏهن هو اسان وٽ رهيل هو تڏهن هن منهنجي مالي، ريانگ سُو ڪو کي ڪوريائي لفظ ۽ حساب سيکارڻ شروع ڪيا ۽ ايتري قدر جو ان لاءِ هو پاڻ ڳڻيندو، سمجهائيندو ۽ لکندو هو ڇاڪاڻ جو کيس خبر نه هئي ته اهو ڇو ڪرو اسڪول پري هئڻ ڪري وڃي نه سگهندو هو. پوءِ جڏهن هو وڃڻ لڳا ته مون کي پڻ لکڻ پڙهڻ جي تلقين ڪيائين. ايتري قدر جو ويندي وقت مون کي هڪ ڊڪشنري ڏيئي

ويو.

مستر ڪم سونڪ جو ڏسي رهاڻش دوران جڏهن به ڪجهه وقت ملندو هو، هو هڪ وڏو ڪتاب پڙهندو هو. ايتري قدر جو جڏهن هو رات جو بستري ۾ سمهڻ ويندو هو ته ان وقت به سندس هٿ ۾ ڪتاب هوندو هو ۽ صبح جو جڏهن اٿندو هو ته ان وقت به ڪتاب سندس هٿ ۾ هوندو هو. مون کي خبر ناهي ته رات جو سمهندو به هو يا نه. شايد هو سڄي رات ويهي پڙهندو رهندو هو.

مسز ڪانگ ٻين سوڪ، ڪامريڊ ڪمال سنگ جي پڙهائي لاءِ سموريون ممڪن سهولتون کيس مهيا ڪري ڏنيون هيون. هو ان ڪمري ڪسي وڏي ڌيان سان صاف سترو رکندي هئي جنهن ۾ هو مطالعو ڪندو هو ۽ سدائين ان ڳالهه جو خيال رکندي هئي ته هو پڙهائي وقت ڪنهن نموني پریشان نه ٿئي ۽ ڪاٺي شيءِ کيس رخو نه وجهي. جڏهن هو پنهنجي گهر کان پري پائاڪو ۾ زير تعليم هو، تڏهن هو بهار جي موسم ۾ گل ڇوونڊي گلدار ناهي سندس ڪمري ۾ ميز تي رکندي هئي. سرديءَ جي موسم ۾ سندس مطالعي جي ڪمري ۾ بخارو ٻاريندي هئي ته جيئن ڪمر ۾ گرم رهي، تان هو سردي محسوس ڪري ۽ اهڙي ريت سندس پڙهائي ۾ رخو پوي. انهن ڏينهن ۾ جيتوڻيڪ غريبي واري زندگي گذاري رهي هئي پر ان جي باوجود مسز ڪانگ ٻين سوڪ هر ممڪن ڪفايت شعاري کان ڪم وٺندي هئي ۽ ڪجهه پيسا بچائي وٺندي هئي ته

جيئن ڪم ال سنگ جي لاءِ بئڪ ۽ پينسلون خريد ڪري
سگهجن ۽ سندس پٽيءَ لاءِ گاسليٽ پڻ وٺي سگهجي.
مسز ڪاننگ ٻين سوڪ پنهنجي ٻارن کي انقلابي
اصولن سان وفادار رهڻ جي تعليم ڏني ۽ سندس دل ۾ هڪ
ناقابل شڪست قوت ارادي جو بنياد رکيو.

جڏهن به هو پنهنجي اولاد جي مستقبل جي باري ۾
سوچيندي هئي ته سندس سوچ ۾ محض ٻارن جي محبت
جو جذبو حاوي نه ٿيندو هو بلڪ سندس خيال ۾ بلند ارادا
هوندا هئا جن مطابق هوءَ معاملن کي سنوارڻ جي ڪوشش
ڪندي هئي.

۱۱
اها ان سال جي ڳالهه آهي جڏهن ڪامريڊ ڪم ال
سنگ جي عمر ٻارهن سال هئي ۽ هن پاڻاڪو پرائمري
اسڪول مان چار ساله ڪورس پورو ڪري ورتو هو. ان
وقت مسٽر ڪم هياننگ جڪ اهو فيصلو ڪيو ته ڪامريڊ
ڪم ال سنگ کي ڪوريا واپس وڃڻ گهرجي. ۽ اتي وڃي
ڪورياڻي زبان سکڻ گهرجي. پنهنجي وطن عزيز جي واقعن
۽ حقيقتن کي ڏسي مشاهدو ڪرڻ گهرجي. پنهنجي درس-
واسين جي تڪليفن ۽ مسئلن جو احساس ٿڌن ٿي سندس
دل ۾ پيدا ٿيندو جڏهن هو پاڻ وڃي انهن جي پٺتي پيل
حالت کي ڏسندو ۽ ٿڌن ٿي اهو ٿي سگهي ٿو ته هو
ايندڙ انقلاب جي لاءِ جدوجهد ڪري. اهو سوچي هن ۱۲
ساله نوجوان کي حڪم ڏنو ته هو ڪوريا وڃي اتي حالتن
جو مطالعو ڪري. ڪامريڊ ڪم ال سنگ کي اهو پڻ

چيو ويو ته هو مانگ ڀانگ ڏي تن اڪيلو ويندو.
 اهو قمري سال جي جنوري مهيني جو آخري ڏينهن
 هو. اتـر جون ٿڌيون هوائون لڳي رهيون هيون ۽ شديد
 برف پڻ پئجي رهي هئي. هڪ ماءُ لاءِ اهو ڏاڍو ڏکيو آهي
 جو اها پنهنجي پٽ کي هزارين ميلن جو مفصلو ڪرڻ
 لاءِ اڪيلو روانو ڪري ۽ اهو به اهڙي موسم ۾ جڏهن ته
 جهجهي برف ٻاري ۽ جي ڪري سمورا جبل ۽ درياھ برف
 جي ڏيرن سان ڍڪيل هجن. پر مسز ڪانگ ٻين سوڪ
 پنهنجي سامتا وارن سمورن جاذبن کي اندر ۾ ئي سمائي
 ڇڏيو. ڇاڪاڻ ته هو ۽ سندس مستقبل جي رستي ۾ رڪاوٽ
 بڻجڻ نه پئي چاهي ان ڪري هن پاڻ فيصلو ڪن انداز سان
 پنهنجي پٽ کي حڪم ڏنو ته هو فوراً ڪوريا وڃڻ جي
 تياري ڪري ڇاڪاڻ ته هن سمجهيو ئي ته ڪم هيانگ
 جڪ پنهنجي پٽ کي جن انقلابي رستن تي هلائين پئي
 گهريو ان لاءِ کيس ڪوريا وڃڻ گهرجي. ڪاسريڊ ڪم
 ال سنگ جنهن جي عمر مشڪل سان ٻارهن سال هئي،
 هزارين ميلن جي مسافري ڪرڻ لاءِ تن تنهارا روانو ٿيو.
 ڪڏهن هن پيادل سفر پئي ڪيو ته ڪڏهن انهن گهوڙن
 تي ٿي ويٺو جيڪي هو چنگ واري رستي سان ڪانگي ۽
 وڃي رهيا هئا. پوءِ اتان مانگ ڀانگ ڏي ٽئين سڄو رستو
 پيادل ئي طئه ڪيائين.

مسز ڪانگ ٻين سوڪ پنهنجي ٻارن جي دلين ۾
 ننڍپڻ کان ئي ان مٿ انقلابي روح پيدا ڪري ڇڏيو هو.

هائڻي ڪامريڊ ڪمرال سنگ ڪوريا واپس پهچي ويو هو ۽ هو چانگ ڊوڪ اسڪول ۾ تعليم پرائي رهيو هو. ٻن سالن کان پوءِ کيس خبر ملي ته سندس پيءُ کي جپاني سامراجي پوليس پهر گرفتار ڪيو آهي. پنهنجي پيءُ جي گرفتاري ۽ ماءُ جي اڪيلائپ جو خيال ڪري ۱۴ سالن جي چوڪري ڪامريڊ ڪمرال سنگ پڪو ارادو ڪيو ته هو ان اجنبِي ملڪ ۾ واپس وڃي. پنهنجي ماءُ جي حفاظت لاءِ هن ٻيهر آهي اڻنگا طويل رستا طم ڪيا. مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي پٽ سان ملي انتهائي خوش ٿي ۽ سندس خوشي جو سبب اهو هو ته سندس پٽ ڪيتري قدر نه خود اعتمادِي سان ڊگهي مسافري پهرين پنڌ طم ڪري پهتو هو.

پر هن ان ئي رات ڪامريڊ ڪمرال سنگ کي لن-ڪيانگ موڪلي ڇڏيو. انهن ڏينهن ۾ مسز ڪانگ بين سوڪ پاڻاڪا ۾ رهندڙ هئي ۽ سندس گهر جپاني سامراجين جي ڪٽرين نظرن هيٺ هو ۽ هو ان جي چوگرد مڪمل طور چوڪس هئا. مسز ڪانگ بين سوڪ نهايت هوش مند عورت هئي. هو ۽ دشمن جي گهرين سازشن ۽ شرانگيز چالن کي نهايت هوشيارِيءَ سان سمجهي رهي هئي. ڪامريڊ ڪمرال سنگ کي قوي اميد هئي ته ايتري طويل مسافري طم ڪرڻ کان پوءِ ۽ ڊگهي جدائي جي صدمن سهڻ کان پوءِ گهٽ ۾ گهٽ هڪ رات ته پنهنجي گهر ۾ گذارڻ جي اجازت ملي ويندي ۽ نئين منزل ڏانهن اُسرڻ کان اڳ هو صرف هڪ رات ته ضرور ترسندو. ائين برابر هو ته

دشمن هن خاندان خلاف بدترین نسوئي گهات گهڙي رهيو هو پر ڪامريڊ ڪمال سنگ جي اها دلي خواهش هئي ته هو هڪ رات پنهنجي گهر ۾ رهي. جڏهن پٽ جي اهڙي قسم جي خواهش هجي ته پوءِ ان جو اهو فطري نتيجو آهي ته ماءُ جي پٽ اها بي پناه خواهش هوندي ته هو پنهنجي پٽ کي پاڻ وٽ رهائي ۽ ڪنهن نسوئي پاڻ کان جدا نه ٿيڻ ڏئي. جيئن ئي هو رات جي ڪاٽي کان وندا ٿيا، هن پنهنجي ڪامريڊ ڪمال سنگ کي مخاطب ٿيندي چيو، ”تمهنجو پيءُ جيءُ ۾ آهي ۽ هو اتي حفاظت هيٺ آهي. توکي پنهنجي پيئرن سميت اڄ رات ئي هي گهر ڇڏڻ گهرجي. پنهنجي پيءُ جي دوست روگيانگ ڊوٽ، لين - ڪيانگ ڏانهن هليا وڃو.“ انهن جملن سان هن پنهنجي پٽ کي روانو ڪري ڇڏيو جيڪو ان رات ئي هزارين ميل ڊگهو سفر طءُ ڪري پهتو هو ۽ ڪافي عرصي کان پوءِ گهر آيو هو.

ان منجهان ثابت ٿئي ٿو ته مسز ڪانگ بين سوڪ بي اصول محبت ۽ مامتا کان مغلوب ٿي پنهنجي عظيم منصوبن کي ڪڏهن فراموش نه ڪندي هئي ۽ نه وري هو پنهنجي عظيم ترين پٽ کي غلط نموني جو بيمار ڏيئي کيس آزادي جي اصولن کان غافل ڪرڻ گهرندي هئي. پنهنجن ٻارن ۾ مضبوط انتلاپی روح ڦوڪڻ واري خيال سان خود مسز ڪانگ بين سوڪ وڏي ضبط و تحمل سان مشڪلاتون برداشت ڪندي رهي ۽ هن ڪڏهن به پنهنجي ڪمزوريءَ

جو ٻارن اڳيان اظهار نه ڪيو. جيئوئي ڪي س ٽڪائيندڙ سخت محنت و مشقت ۽ ناقابل برداشت بـڪـ پوڳڻي پوندي هئي. پر هو سڌائين خوش باش ڪندي نظر ايندي هئي. پوءِ کيس اوچتو هڪ اهڙو صدمو پڻ برداشت ڪرڻو پيو جنهن کي هو آخري دم تائين وساري نه سگهي. سندس مڙس مسٽر ڪم هيانگ جڪ ۵ جون ۱۹۲۶ع تي هن فاني دنيا مان لاڏاڻو ڪري ويو. اهائي هستي سندس زندگيءَ جو آخري سهارو سندس محبت ۽ عقيدت جو آخري مرڪز هئي. جنهن سان سندس وڃڻ هو ته هو دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ ان سان گڏوگڏ رهندي ۽ سندس آزاديءَ واري جدوجهد ۾ مسلسل حصو وٺندي رهندي.

بيشڪ هو ان ڳالهه کي پاڻ لاءِ تمام وڏو اعزاز ۽ قابل فخر عمل تصور ڪندي هئي ته سندس مڙس سادر وطن جي وڃايل آزادي حاصل ڪري ۽ عوام جي خاطر بنا خوف خطري جي پنهنجي جان قربان ڪري ڇڏي. پر مسٽر ڪم هيانگ جڪ جي عمر صرف ۳۲ سال هئي جو هن فاني دنيا کي خيرباد ڪيو. سندس دل ۾ آزادي حاصل ڪرڻ لاءِ هڪ تڙپ هئي ۽ اها تڙپ ۽ سندس جذبن ۽ احساسن جو جذبو ئي سندس زندگي هئي. پر افسوس! موت جي چنبن ان تڙپ کي هميشه لاءِ ختم ڪري ڇڏيو. هو جنهن جذبي واري باهم ۾ جلي رهيو هو، تنهن سان آزاديءَ جي شمع روشن ٿي رهي هئي. پر موت کيس ايتري اجازت نه ڏني ته هو ان جي روشني ڏسي سگهي. وطن عزيز جي

وڃايل آزادي خاطر هو مصروف عمل رهيو. عوام جي آزادي خاطر هو سڄي زندگي تڙپندو رهيو ۽ مسلسل جدوجهد ڪندو رهيو پر کيس آزاد ماحول ۾ ساهه ڪڻڻ نصيب نه ٿيو. سندس موت جو صدمو مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي لاءِ ان وسرندڙ هو. هي اهڙو غم هو جنهن جو متبادل ڪنهن وٽ موجود ڪونه هو.

هوءَ زماني جي ناموافق حالتن جو وڏي حوصله مندي ۽ جرأت سان مقابلو ڪرڻ جي عادي هئي. بدترين حالتن ۾ پڻ هوءَ مايوس نه ٿيندي هئي. هوءَ هميشه خوشي سان تڪليفون برداشت ڪندي رهي. ڇاڪاڻ ته کيس پنهنجي عظيم مڙس جي رفاقت حاصل هئي ۽ کيس پنهنجي مڙس واري جدوجهد ۾ پورو يقين هو. کيس اهو ڏسي بي پناهه خوشي نصيب ٿيندي هئي ته وڌ کان وڌ ڪامريڊ سندس مڙس جي حلق تي ۾ داخل ٿيندا وڃن ٿا. ۽ اهي ان تي پورو يقين ۽ اعتماد رکڻ ٿا. اهڙي ريت آهستي آهستي سندس مڙس جي قدردانن ۾ واڌارو ٿيندو پيو وڃي. هوءَ پنهنجي مڙس جي ناقابل تسخير آزاديءَ واري روح کان سدائين همت و استقلال جو درس وٺندي هئي. هوءَ جڏهن کيس ناڪامين واري اونداهيءَ ۾ پڻ پُر آميد ۽ حوصلي مند ڏسندي هئي ته ان سان خود سندس اداسي ۽ افسردگي ختم ٿي ويندي هئي. اهڙي قابل تعريف ۽ مستقل مزاج هستيءَ جي زال هئڻ تي هوءَ سدائين فخر محسوس ڪندي هئي. اهڙي سبب آهي جو مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي دل ۾

پنهنجي مڙس جي لاءِ بي پناهه محبت ۽ عقيدت وارا جذبا هئا. پر هاڻي اها عظيم ترين هستي هن کان هميشه جي لاءِ جدا ٿي ويئي هئي جيڪا سندس اميدن جو آخري سهارو هئي ۽ جنهن سان کيس والهائڻ، محبت ۽ عقيدت هئي. سندس جنازي ۾ مصلح ڪامريڊن ۽ عوام شرڪت ڪئي. اهي سڀ وڏي آواز سان زاروقطار روئي رهيا هئا ۽ سندن دليون گهري غم وارن جذبن سان ڀريل هيون.

ايتري قدر جو اهي چيني پڻ ڳوڙها ڳاڙي رهيا هئا جن کي ان کان ڪافي فائدا پهتا هئا. سندس پيرو ڪار غمگين مجلسا بنيا سندس ميت تي سسڪيون ڀريندا رهيا ۽ سر جهڪائي غنيدت منديءَ جو اظهار ڪيائون. پر مسز ڪانگ ٻين سوڪ پنهنجي ڳوڙهن تي ضابطو رکيو ۽ پنهنجي ٻارن اڳيان بلڪل ڳوڙها نه ڳاڙيا. هن پنهنجي ٻارن کي مائمي ڪپڙن ۾ قبرستان موڪلي ڏنو پر هوءُ پاڻ نه ويئي.

اها ڳالهه ڪيئن تسليم ڪري سگهجي ته هڪ اهڙي نرم دل ۽ مهربان عورت مڪمل خاموش رهي ۽ هن قطعاً ڳوڙها نه وهايا هجن. ڀلا اهو ڪيئن ٿي سگهيو ٿي ته پنهنجي مرحوم مڙس، پنهنجي قريب ترين رفيق ۽ پنهنجي زندگي جي ٽپي کان جدا ٿيڻ تي به سندس ڳوڙها نه وهيا هجن. هي ته اها هستي هئي جنهن جي خيال ۽ اميدن، جنهن جي زندگي ۽ جدوجهد ۾ هوءُ سدائين ساڻي رهي. حقيقت ۾ هن سڀني کان وڌيڪ ڳوڙها ڳاڙيا پر هوءُ اڪيلائي ۾

زارو قطار روئندي هئي. جڏهن به ڪامريڊ ڪمال سنگ پنهنجي ماءُ کي پيءُ جي قبر تي وڃڻ لاءِ چيو تڏهن هوءَ سدائين اهو چئي ٿاڙي ڇڏيندي هئي ته نه! مان گهر ۾ ئي رهان توهان گڏجي هليا وڃو. پوءِ هوءَ اڪيلي مڙس جي قبر تي ويندي هئي ۽ هر ڀيري غم جي شدت کان بي تاب ٿي ڳوڙها ڳاڙيندي هئي. سندس ڳوڙها رڳو ڏک جا نه هئا پر اهي دشمن خلاف شديد نفرت جو اظهار پڻ ڪندا هئا ۽ اهي ڳوڙها ان پختي ارادي جو پڻ اظهار ڪندا هئا ته هوءَ دشمن خلاف پوري جوش و خروش سان جنگ ڪري پنهنجي مڙس جي وصعت کي عملي جامو پهرائيندي ۽ ڏيندا سوپ حاصل ڪندي. مسز ڪانگ بين سوڪ ان دل ڌاريندڙ صدمي کي وڌي صبر ۽ استقلال سان برداشت ڪيو ڇاڪاڻ ته سندس ذهن ۾ رڳو هڪ ئي مقصد هو ته سندس اولاد انقلابي جدوجهد کان دل نه کڻي وڃي. جيڪڏهن هو ماءُ کي مقصد کان هٽندي ڏسندا ته سندن عملي قوت پڻ متاثر ٿيندي. ان ڪري جڏهن غم جي شدت سبب سندن دل سست ٿيڻ لڳندي هئي تڏهن هوءَ هڪدم انتقام واري باغ جي شعلن کي پيڙڪائي انهن ۾ ڪوشش ۽ عمل جو نمون روح ڦوڪي ڇڏيندي هئي.

اهڙي ريت مسز ڪانگ بين سوڪ جي ڪردار جي جيڪا تصوير اسان جي اکين اڳيان اڀري ٿي ان جي نمايان خصوصيت اها آهي ته هوءَ تمام محتاط عورت هئي. معمولي ڳالهين ۾ به احتياط ڪندي هئي. ۽ سندس عمل

جي ڪسوٽي رڳو هڪ ئي ڳالهه هئي ته انقلابي جذبو
جهڪو نه ٿي وڃي ۽ سندس اولاد انقلابي جدوجهد کي
ڪامياب بنائڻ لاءِ سرگرم عمل رهي.

انقلابي مقصد ۽ ماءُ جي مامتا

پڇ م پڇڻ ڪاء، پاء پاڇاري ان سي،
مڇڻ تنهنجي ماءُ، منهن متاعون نه ڪري.
(خاينو)

ماءُ جي مامتا هڪ فطري جذبو آهي. مسز ڪانگ بين
سوڪ جي دل پڻ ان محبت واري جذبي سان سرشار هئي.
پر هن پنهنجي ان قيمتي سرمائي کي انقلاب خاطر وقف
ڪري ڇڏيو هو. سندس شفقت انقلابي جذبي جي تابع هئي.
سندس خانداني زندگي جا سمورا ڪم ۽ سندس سڀئي
خانداني معاملو انقلابي جدوجهد سان لاڳاپيل هئا ۽ انهن
کي پڻ ان روشني ۾ سلجهايو ويندو هو. اهڙي طرح اولاد
واري پيار ۾ پڻ اهو انقلابي جذبو شامل ٿي ويو هو. کيس
اولاد ان ڪري عزيز هو ته وطن عزيز جي لاءِ جدوجهد ۾
حصو وٺندو ۽ وطن جي محبت دراصل پنهنجي ٻارن جي
محبت جو ئي عڪس هئي. جنهن جي آزادي ان ڪري
عزيز هئي جو کيس ٻار عزيز هئا ۽ سندس تمنا هئي ته اهي
آزاد زندگي گذارين.

جيتوڻيڪ سندس زندگي ۾ اڪيچار مشڪلاتون هيون

۽ قدم قدم تي نهايت ڏکين حالتن سان منهن ڏيڻو پوندو هو. پر هن ڪامريڊ ڪم ال سنگ کي اهائي تعليم ڏني جيڪا سندس پيءُ جي خواهش هئي. مسٽر ڪم هيانگ جڪ جي وفات کان پوءِ کين اهو ڳوٺ ڇڏڻو پيو ڇاڪاڻ ته اتي هو انقلابي جدوجهد جاري رکي نه ٿي سگهيا. ان ڪري هو هڪڙي نئين ڳوٺ ڏانهن هليا ويا. پوءِ اتان ڪامريڊ ڪم ال سنگ کي مڊل اسڪول ۾ تعليم حاصل ڪرڻ لاءِ موڪليو ويو. ڇاڪاڻ ته اهائي سندس مرحوم پيءُ جي آخري وصيت هئي. جڏهن هو مرڻ ڪنڌيءَ تي هو تڏهن هن سڀني کي گهرائي هيٺين لفظن ۾ وصيت ڪئي هئي.

”مان پنهنجي منزل تي پهچڻ کان اڳ دنيا منجهان موڪلائي رهيو آهيان، جيتوڻيڪ مان پنهنجي زندگي ۾ پنهنجي مطلب ۽ مقصد کي حاصل ڪري نه سگهيس پر مون کي توهان تي پورو يقين ۽ پروسو آهي. توهان کي هڪ گهڙيءَ لاءِ به پنهنجي ملڪ ۽ قوم جي مفاد کي وسارڻ نه گهرجي. ڀلي توهان جي ڪل لاهي جسم ٽڪرا ٽڪرا ڪيو وڃي پر پنهنجي هن وڃايل وطن کي ضرور حاصل ڪجو. منهنجي خواهش آهي ته مان هڪ ڀيرو وري پنهنجي وطن عزيز ۾ وڃي سگهان. جڏهن اوهان جو وطن دشمن جي قبضي کان آزاد ٿي وڃي، ته منهنجو لاش ٻي-ٻانگ درياھ جي ڪنڌيءَ دفن ڪري ڇڏجو.“

ائين چوندي هن پنهنجا پستول مسز ڪانگ بين سوک

جي حوالي ڪري ڇڏيا ۽ کيس اها نصيحت ڪئي تہ جڏهن ڪامريڊ ڪم ال سنگ وڌو ته هي ان جي حوالي ڪري ڇڏجانءِ ۽ وڌيڪ اهو به چيو تہ چاهي توکي تمام گهڻي محنت، مشقت ۽ پريشانين سان منهن ڏيڻو پوي پر ان کي ضرور مڊل اسڪول ۾ تعليم ڏيارجانءِ.

مسز ڪانگ ٻين سوڪ انهن عظيم ذميوارين کي پوري ڪرڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪئي. جيتوڻيڪ مڙس جي وفات کان پوءِ دشمن جي زور ۽ غربت ۽ افلاس سبب سندس تڪليفن ۾ ٻي پنام وڌارو ٿي ويو هو. تڏهن به هن ڪڏهن همت نه هاري ۽ نهايت پختن ارادن سان پنهنجي جدوجهد کي جاري رکيو. ايتري قدر جو هوءَ ڪامريڊ ڪم ال سنگ کي مڊل اسڪول ۾ وڪلڻ ۾ ڪامياب ٿي ويئي.

مسٽر ڪمهيانگ جڪ جي ان آخري خواهش جي پورائي لاءِ کيس ڪڏهن سلائي جو ڪم ڪرڻو پيو تہ ڪڏهن ٻين جا ڪپڙا ٽوٽا بيا هوءَ سڄو ڏينهن سلائي ڪرڻ ۽ ڪپڙا ٽوٽڻ ۾ گذاري ڇڏيندي هئي. پوءِ به مشڪل سان ڏهن پيسا ڪمائي سگهندي هئي.

هوءَ پاڻي پاڻي جو حساب ڪري پئسا گڏ ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهي هئي ۽ اهڙي ريت هو ان قابل ٿي سگهي جو پنهنجي پٽ ڪامريڊ ڪم ال سنگ کي چنڊن کي پونڊن مڊل اسڪول ۾ داخل ڪرائي سگهي. ٻين جا ڪپڙا مٺي نه رڳو پنهنجي پٽ جو تعليمي خرچ پورو

ڪري رهي هئي بلڪ انهن محب وطن جي مدد پڻ ڪندي هئي جيڪي ملڪ جي خاطر جدوجهد ۾ مصروف هئا. انهن ڏينهن ۾ سندن گذران ڏاڍو مشڪل سان ٿيندو هو. سڄو ڏينهن محنت ڪرڻ ڪري هوءَ سخت بيمار ٿي پوندي هئي پر هن انقلابين جي مدد ڪرڻ کان ڪڏهن خاموشي اختيار نه ڪئي. هوءَ ڏينهن رات تڪليفون برداشت ڪندي رهي ۽ محب وطن جي مدد ڪري انقلابي جدوجهد ۾ پڻ حصو وٺندي رهي.

سندس مرحوم مڙس جي ڪجهه ويجهن دوستن کي جڏهن سندن حالتن جي خبر پئي ته اهي ڪجهه نه ڪجهه مالي مدد ڪرڻ لڳا. ڪامريڊ ڪم ال سنگ کي پڻ پنهنجي پيءُ جي ساٿي ڪامريڊن جو مالي ۽ روحاني تعاون حاصل هو. پر هو سدائين وڏي ڪفايت سان خرچ ڪندو هو. ڇاڪاڻ ته کيس ان ڳالهه جو شدت سان احساس هو ته سندس ماءُ ڪيتري محنت ڪري اسڪول جا خرچ پورا ڪري رهي آهي. ماڻهو چون ٿا جڏهن هن ڪينوس (۱) جو بوٽ ورتو ته اسڪول وڃڻ کان سواءِ هو ان کي ڪڏهن به نه پائيندو هو. پنهنجي پٽ ڪامريڊ ڪم ال سنگ کي اسڪول ۾ داخل ڪرائڻ کان پوءِ مسز ڪانگ بين سوڪ جون ذميداريون پوريون ٿي نه ويون هيون بلڪ هوءَ سندس

(۱) Canvas) هڪ قسم جو ٿاٺ جنهن منجهان بوٽ ٺهندا آهن ۽ تصوير وغيره ٺاهڻ جي ڪم ايندو آهي.

مطالعي جو هر وقت خيال رکندي هئي ۽ سندس مطالعي جي شوق وڌائڻ جي هر مسڪن ڪوشش ڪندي رهندي هئي. هيٺين واقعي منجهان اهو ظاهر آهي. جن ڏينهن ۾ ضلعي آئينو ۾ سنگ انگسن واري جاء تي ڪامريڊ ڪم-ال سنگ زيرتعليم هو. انهن ڏينهن جو دلچسپ واقعو پوڙهي شخص لبي هن ريت ٻڌايو.

مسز ڪانگ بين سوڪ واقعي قابل احترام عورت آهي هڪ رات مان ڊيوٽي تي هوس گهٽ جو چڪر لڳائيندي منهنجي اسڪول جي ڀرسان لنگهڻ جو اتفاق ٿيو. جڏهن مان اوچتو اسڪول جي آتشدان وٽ پهتس ته ڏٺم ته مسز ڪانگ بين سوڪ ان اڳيان جهڪي باهه ٻاري رهي هئي. هن وڻن جون ٿاريون پنهنجي اسڪرت ۾ ويڙهي کنيون هيون. ڇاڪاڻ ته مون ٻڌو هو ته هوءَ بيمار آهي. مون خيال ڪيو ته اهوئي سبب آهي جو هوءَ اسڪرت جي پلمو سان ڪاٺيون جهلي پيچين رهي آهي ته جيئن هٿ زخمي نه ٿي پوي. مان سندس ويجهو وڃي لڙيءَ رات تائين اسڪول جو ڪم ڪرڻ تي سندس شڪريو ادا ڪرڻ وارو ٿي هوس ته سندس مون تي نظر پئجي ويئي ۽ هوءَ تڪڙ ۾ منهنجي ويجهو آئي ۽ پنهنجي وات تي هٿ رکندي مون کي چپ رهڻ جو اشارو ڪيو ۽ پوءِ مون کي ٻڌايو. ”اڄ رات دير تائين سنگ جو گهر نه آيو هو، سو مان خبر لهڻ آئي هيس ته کيس ڇو دير ٿي ويئي. مون ڏٺو ته هو هڪ ٿڌي ڪمري ۾ مطالعو ڪرڻ ۾ محو آهي. ان

ڪري مون چاهيو ته چپ چاپ سندس ڪمري ۾ باهه
پساري ڇڏيان. ڪٿي منهنجي آواز سان سندس پڙهائي ۾
رخو نه پوي. مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي انهن لفظن
مون کي سوچڻ تي مجبور ڪري وڌو ته هو واقعي هڪ
بهترين ماءُ آهي ۽ اهو سوچي عقيدت وچان منهنجو ڪنڌ
جهڪي ويو ۽ مان ڪنڌ جهڪائي اتان واپس موٽيس.

ان جي دل ڪيتري نه محبت، اخلاص ۽ مامتا وارن
جذبن سان ڀرپور هئي. هڪ ماءُ جي مامتا فطري جذبو
آهي پر مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي محبت انڌي نه هئي.
سندس چاهت ۽ شفقت عظيم تر هئي. جيڪڏهن هو رڳو
ٻين وانگر انڌن جذبن کان مغلوب هجي ها ته ضرور هيئن
چوي ها. ”ڏس (پٽ) سنگ رات لڙي ۽ ٽئين سرد ڪمري
۾ ائين پڙهڻ تنهنجي صحت کي خراب ڪري ڇڏيندو ۽
پوءِ جڏهن تون وقت تي کائو به نه ٿو کائين! پٽ پنهنجي
صحت جو خيال رک!

ان منجهان ڪو ائين نه سمجهي ته مسز ڪانگ ٻين
سوڪ جي دل ۾ مامتا وارو جذبو ئي ڪونه هو پر سندس
نظرن اڳيان ”اڄ“ جي بجاءِ ”سپاڻي“ جي وڌيڪ اهميت
هئي. سندس تصور وارن اکين اڳيان رڳو پنهنجو پٽ
ڪونه هو پر اهو نوجوان هو جيڪو مادر وطن جو قائد
ٿيڻ وارو هو. هو ته کيس قوم جي امانت سمجهي رهي
هئي. اهوئي سبب هو جو هو پنهنجي ٻارن جي مستقبل
جي تعمير لاءِ سدائين ڪوشاڻ هوندي هئي. ڇاڪاڻ ته

انهن جي مستقبل سان گڏ قوم و ملڪ جو مستقبل وابستہ هو ۽ هي اهي ئي هستيون هيون جن کي انقلابي عمل مڪمل ڪرڻو هو. تڪليفن جي چار منجهان نڪرڻ لاءِ سندس اڳيان رڳو هڪ ئي اميد هئي سا اها ته سندس پٽ بهترين انقلابي پنهنجي سگهي. اهڙي مڪمل عمل واري هستي جي سکيا واري گود منجهان نڪرڻ کان پوءِ ڪامريڊ ڪمال سنگ جي دل ۾ پنهنجي ذميواري کي پورو ڪرڻ وارو احساس بيدار ٿي چڪو هو ۽ هو دل و جان سان مطالعو ڪرڻ ۾ مصروف هو ته جيئن پنهنجي والدين جي اميدن کي پورو ڪري سگهي. هو پنهنجي علم کي سدائين عملي صورت ڏيڻ جي ڪوشش ڪندو رهندو هو. اهڙي ريت ننڍپڻ کان ئي تجربن ۽ مشاهدن جي بنياد تي سندس عمل جو دائرو تمام وسيع ٿي چڪو هو. سندس اسڪول جي هڪڙي استاد طالب علمي جي باري ۾ اهو ڀڄايو ته ڪم سونگ جيڪو هڪ ڏهين ۽ اماندار طالب علم ٿي نه هو پر سياسي معاملن تي پڻ گهري نظر جو مالڪ هو ۽ اها حقيقت اڳي ته معاملن سمجهڻ ۽ حاصل ڪرڻ ۾ هو پنهنجي استادن کان به اڳتي نڪري ويو هو. ننڍپڻ کان ئي سندس جستجو ڪندڙ نظر هئي. اهڙو هڪ قابل فخر ماءُ جي پرورش جو نتيجو هو جو سندس جستجو وارو شوق سدائين وڌندو ئي رهيو ۽ ان سان گڏوگڏ عدل ۽ مساوات جي خواهش سندس دل ۾ انقلابي روح ڦوڪي ڇڏيو. اها انقلابي حقن جي تحفظ جي تقاضا هئي. مسز

ڪاڏڪ ٻين سوڪ ان انقلابي تڙپ کي اڃان وڌيڪ تيز ڪري ڇڏيو ۽ سدائين عدل و انصاف وارن رستن تي هلڻ لاءِ سندن رهنمائي ڪئي. سندس سدائين اها ڪوشش رهي ته هو انهن جي دلين ۾ ملڪ ۽ قوم جي لاءِ ائمت عمل وارو جذبو پيدا ڪري ڇڏي. ان ڌڪ محنت جي ڪري آهستي آهستي سندس صحت خراب ٿيندي پئي ويئي. هو انهن ڏينهن ۾ بيماري جي بستري تي هئي جڏهن ڪامريڊ ڪمال سنگ جپاني سامراجين جي قيد سان آزاد ٿي گهر موٽيو هو. جيل جي بي پناهه تڪليفن برداشت ڪرڻ ڪري هو ڏاڍو ڪمزور ٿي چڪو هو. پر هو پنهنجي پٽ کي ان حال ۾ ڏسي مايوس نه ٿي. بلڪ کيس هدايت ڪيائين ته هو پنهنجي جدوجهد مسلسل جاري رکي. هن کي رڳو ان ڳالهه جو ڌڪ هو ته پنهنجي بي ڪسي ۽ مفلسي سبب هو کيس سٺي خوراڪ ڪارائتي نه ٿي سگهي ته جيئن سندس صحت سڌري ۽ هو ٻيهر نئين عزم ۽ نئين قوت سان جدوجهد جاري رکي سگهي. ان ڪري هو معمولي کاڌي وارن جڙي ٻوٽن کي پڻ ايتري دلچسپي سان پڇائيندي هئي ته جيئن هو دلچسپي سان کائي سگهي. ماءُ جي اهڙي بي پناهه شفقت، لاڏ ڪوڏ ۽ پيار جو ڪامريڊ ڪمال سنگ تي غلط اثر نه پيو. جيئن ڪيترائي چپان مخالف سپاهي جيڪي جپاني سامراجين خلاف مسلح جنگ ڪري رهيا هئا، اهي ٻڌائين ٿا ته هو پنهنجي عوام سان بي پناهه محبت ڪندو هو ۽ انهن جو هر لحاظ کان خيال رکندو هو.

اڪثر هو پاڻ بورچين کي سمجهائيندو هو ته ڪهڙي ريت انهن شين مان بهترين ۽ اعليٰ ڪاڌو تيار ٿي سگهي ٿو. هن اها خوبِي پنهنجي ماءُ مسز ڪانگ بين سوڪ کان ورتي پر ورتي هئي. جنگ آزادي دوران هڪ سپاهي انهن ڪاڌي وارين جڙي ٻوٽين جو آچار تيار ڪرڻ، ڪامريڊ ڪمال سنگ کان سکيو هو. هو اهو ٻچڻ لڳو. ”محترم ڪمانڊر! توهان هنن جڙي ٻوٽين مان هڪي آچار ٺاهڻ ڪنهن کان سکيو آهي.“ ڪامريڊ ڪمال سنگ مسڪرائيندي جواب ڏنو، ”جڏهن مان فو سنگ ۾ هوس ته منهنجي ماءُ مون لاءِ اهو آچار تيار ڪندي هئي ۽ مان ان کي حقيقت ۾ وڏي شوق سان کائيندو هوس. مون کي ان منجهان منهنجي ماءُ جي محبت جي خوشبوءِ ايندي هئي. انهن ڏينهن ۾ اسان جي اهڙي حالت هوندي هئي جو اڪثر لوڻ به موجود نه هوندو هو. پر منهنجي ماءُ ڪنهن نه ڪنهن نموني ان ڪمي کي پورو ڪري ان کي هر طرح لذت بخش ڪري ڪوشش ڪندي هئي. واقعي هوءَ هڪ بهترين ماءُ هئي جنهن کي پنهنجي اولاد سان بي پناهه محبت هئي. تنهنجي ماءُ سميت ڪوريا جون سڀئي مائرون پنهنجي پٽن سان اهڙي ئي شدت سان پيار ڪنديون آهن. ڪجهه سوچو، ان وقت انهن جي دلين تي ڇا گذرندو هوندو جڏهن اهي پنهنجي پيارن پٽن لاءِ انهن جڙي ٻوٽن مان منجهان آچار تيار ڪنديون هونديون. اهي غمگين ۽ افسردگي مائرون پنهنجي ڏکندڙ هٿن سان اهو تيار ڪنديون هونديون ڇاڪاڻ ته

اهو خيال هنن لاء نهايت اذيت ناک ٿيندو هوندو ته اهي پنهنجن پيارن پٽن کسي ان خوراڪ کان سواءِ ٻيو ڪجهه ڏيئي نه ٿي سگهيو. هاڻي اسين انهن کان تمام پري انهن اونهين ڪاهين ۾ پاڻ آچار تيار ڪري رهيا آهيون ۽ اسان جي ذهنن ۾ اهي عظيم ترين هستيون سمايل آهن. دشمن اسان جي ملڪ مٿان غاصبانہ قبضو ڪيو آهي ۽ ان اسان جي مائرن کي پنهنجي بيمحد پيارن پٽن کان جدا ڪري ڇڏيو آهي. اسين ڪوريا جا سپوت آهيون ۽ اسان کي سمورن تڪليفن مٿان حاوي ٿيندي ۽ سڀني مشڪلاتن کي پهرن هيٺان چمپائيندي ڪوريا کي آزاد ڪرائڻو بوندو ۽ مون کي پختو ٿيڻ آهي ته اهي ڏينهن جلد اچڻ وارا آهن. اهڙي ريت ڪامريڊ ڪم ال سنگ پنهنجي ماءُ جي ان ڪٺ مادرانه شفقت کي ماڻهن جي دلين تائين پهچ ٿيندو رهيو. اڄ ان جو ئي نتيجو آهي جو ڪورياڻي عوام انتهائي خوشگوار زندگي گذاري رهيو آهي ۽ پنهنجي اولاد سان اهڙي ئي الفت ۽ محبت ڪن ٿا جهڙي ڪامريڊ ڪم ال سنگ جي وسيلي انهن تائين پهتي. ۽ دراصل مسز ڪانگ بين سوڪ جو اهو فيض عام ڄڻو جو اڄ ڪورياڻي عورت جي دل پنهنجي عوام جي محبت سان سرشار آهي. مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجن پٽن ۾ انقلابي روح کي وڌيڪ تيز ڪرڻ لاءِ کين سدائين چوڪس ۽ هوشيار رهڻ جي تلقين ڪندي هئي ۽ سڀني مسئلن کي وڏي احتياط سان سلاجهائيندي هئي. جيئن اڳ ئي ان ڳالهه جو ذڪر ڪيو

ويو آهي ته هن پنهنجي پست کي ان رات جڏهن ته هو هزارين ميل مسافري ڪري پهتو هو، لنگ ڪيانگ وڃڻ جو حڪم ڏنو. اها جاءِ به سوين ميل پري هئي. ڇاڪاڻ ته هو پاڻ سڌائين ڇوڪس رهندي هئي. ان ڪري کيس به هوشيار رهڻ جي نصيحت ڪيائين. ڪجهه ڏينهن کان پوءِ هو پاڻ ائين ڪيانگ ويئي ۽ ان کان پڇيائين:

”ڇا توکي هتي ڪو اجنبی ته ملڻ ڪونه آيو. ڇا ڪنهن کي خبر آهي ته تون هتي رهندو آهين؟“ هو پنهنجي ٻارن کي دشمن جي مڪار چال کان محفوظ رکڻ گهرندي هئي. هن احتياطاً کين بار بار سمجهايو ته ڪهڙي نموني وڏي هوشيار۽ سٺن ڪين ڏينهن گذارڻ گهرجن ۽ پنهنجي انقلابي سرگرمين جي باري ۾ خفيہ ڳالهين کي لڪائڻ گهرجي ته جيئن دشمن لاءِ ڪڏهن به ڪيئن به اهو ممڪن نه ٿئي جو هو سندن خاندان ۽ پيءُ جي باري ۾ ڪا معلومات حاصل ڪري وٺن. هن اهو به سمجهائي ڇڏين ته جيڪڏهن ڪو ناخوشگوار واقعو پيش اچي وڃي ته ان کي ڪهڙي نموني سلجهايو وڃي.

اهو ۱۹۳۶ع جو ذڪر آهي. ڪوريا جي انقلابي فوج جا دستا ڪامريڊ ڪمال سنگ جي اڳواڻي هيٺ اتر منچوريا جي مهم کان فتح حاصل ڪرڻ کان پوءِ فوسنگ روانا ٿيا. تڏهن هنن نادار ۽ غريب ٻارن جي هڪ فوجي دستي جو بنياد وڌو، جي يتيم ٿي چڪا هئا. ڪامريڊ ڪمال سنگ ۲۰ يان جو ڪپڙو خريد ڪيو. اها رقم هو اوچتي

گهرج پوڻ لاءِ هر وقت پاڻ وٽ رکندو هو. ان مان انهن
 ٻارن جون پوشاڪون تيار ڪرايون. اها رقم سندس ماءُ
 سلائي جي ڪم منجهان پائي پائي ڪري گڏ ڪئي هئي.
 ۱۹۳۰ع جي شروعاتي مهينن ۾، جڏهن ڪامريڊ ڪم
 ال سنگ جپاني مخالف گوريلا جنگ جي جوڙجڪ ۾ رٿل
 هو تہ، مسز ڪانگ ٻين سوڪ سڌائين ان لاءِ فڪر مند
 رهندي هئي ڇاڪاڻ تہ هو گهر کان اڪثر ٻاهر رهندو هو.
 هن جيڪي ۲۰ يان گڏ ڪيا هئا سي پنهنجي پٽ جي
 هٿ ۾ رکندي چيو تہ ”ماڻهوءَ وٽ ضرورت وقت خرچ
 ڪرڻ لاءِ ڪجهه رقم ضرور هئڻ گهرجي.“ اها رقم ڪامريڊ
 ڪم ال سنگ وڏي احتياط سان سنڀالي رکي هئي ڇو تہ
 کيس ان منجهان پنهنجي ماءُ جو فڪر مند ڇهرو جهاتيون
 پائيندي نظر ايندو هو. پر جڏهن هن ڀتيم ۽ نادار ٻارن کي
 ڇتين لڳل ڪپڙن ۾ ويڙهيل ڏٺو تہ هو خاموش رهي تہ
 سگهيو. هن اها رقم انهن تي صرف ڪري ڇڏي ۽ اهو
 سوچي کيس سڪون مليو تہ هن پنهنجي ماءُ واري محنت
 هنن ٻارن تائين پهچائي ڇڏي. اهڙي طرح هن ڪوريائي
 نئيڙن سپاهين لاءِ پنهنجي بي پناهه محبت جو اظهار ڪيو.
 مسز ڪانگ ٻين سوڪ پنهنجي بي پناهه محبت ۽
 بي انتها ڪوشش سان ڪامريڊ ڪم ال سنگ جي شخصيت
 جي تشڪيل ڪئي هئي ۽ کيس ڪوريا جي محب وطن ۽
 انقلابي ٺاهي ڇڏيو هو. هو جدوجهد آزادي ۾ سڌائين اڳرو
 رهيو ۽ اڄ به هو ڪوريائي عوام لاءِ جدوجهد ڪري رهيو

آهي ۽ ان لاءِ هن پنهنجي زندگي جي سموري ميٽري چونڊي
وقف ڪري ڇڏي آهي.

ڪوريا جي عورت جي آزاديءَ جي علمبردار هڪ ناقابل شڪست انقلابي

مسٽر ڪم هيانگ جڪ جي وفات کان پوءِ مسز ڪانگ
بين سوڪ جي عملي زندگي جو رڳو هڪڙوئي مرڪز
۽ محور هو ۽ اهو هئو پنهنجي مرحوم مڙس جي وصيت
جي تڪميل جنهن جي خاطر هوءَ زندگي جي آخري
گهڙين تائين جدوجهد ڪندي رهي.

ڪورياي انقلاب لاءِ ٻارن کي وقف ڪرڻ سان گڏوگڏ انهن جي پرجهلو ۽ مددگار

مسز ڪانگ بين سوڪ نه رڳو پنهنجي پٽن کي
ڪورياي انقلاب جي لاءِ وقف ڪري ڇڏيو هو پر ڪامريڊ
ڪم ال سنگ جي انقلابي سرگرمين ۾ پڻ مڪمل مدد
ڪئي. ان پنهنجي هر ڪا قيمتي شيءِ وطن عزيز خاطر
وقف ڪري ڇڏي هئي ۽ پنهنجي خاندان کي انقلاب پسند
بڻائي ڇڏيو هو.

مسز ڪانگ بين سوڪ ڪوريا جي عظيم ماءُ هئي
جنهن ڪوريا کي هڪ مهان عظيم رهنما ڏنو. جيتوڻيڪ
سندس زندگي ۾ ڪڏهن سڪون ڀريو ڏينهن نه آيو هو پر

هن پنهنجي زندگي ۾ ڪڏهن ذاتي مناد کي پيش نظر نه رکيو ۽ سدائين ملڪ جي لاءِ جدوجهد ۾ مصروف رهي. ڪي ماڻهو ائين چوندا آهن ته:

”پهريون ڪم ته اهو آهي ته ماڻهو پنهنجي حالت کي سڌاري“ پر هن پنهنجي هر شيءِ لباس، خوراڪ ۽ عزيز-ترين اولاد وطن جي وجود لاءِ وقف ڪري ڇڏيا هئا. هو سدائين هيئن چوندي هئي ته:

”جڏهن اسان جو ملڪ پنهنجو ٿيندو ته هر هڪ ماڻهو اهڙي (بهر) زندگي گذاري سگهندو ان ڪري اسان سڀني کي پنهنجي وڃايل وطن جي آزادي لاءِ سرگرم عمل رهڻ گهرجي.“ ضلعي انڌو جي علائقي ۾ جڏهن ڪامريڊ ڪم ال سنگ فوجي دستن جي جوڙجڪ وارا شروعاتي مرحلا طم ڪري رهيو هو تڏهن سندس دل، ماءُ سان ملي لاءِ بي چين ٿي پيئي. ان بي چيني جي ڪري هو هڪ ڏينهن لاءِ گهر آيو. ڏٺائين ته ماءُ بيمار پيئي آهي. اهو ڏسندي ته سندس ماءُ هڪ ٿڌي ڪمري ۾ ستل آهي ۽ ان وٽ باهم جو ڪوبه انتظام ڪونهي، هو هڪدم پنهنجي پائرن کي ساڻ ڪري جبلن ڏانهن هليو ويو ۽ ڪمرو گرم ڪرڻ لاءِ ڪاٺيون گڏ ڪيائين. جڏهن ماءُ کيس ڪاٺيون آڻيندي ڏٺو تڏهن چيائين:

”اهو سڀ ڪجهه ڇو ڪري رهيا آهيو؟ ڇا توهان جي خيال ۾ هنن بخاران ٻارڻ لاءِ ڪاٺيون ڪونهن. توهان کي رڳو پنهنجي ڪم سان شوق رکڻ گهرجي. جيڪڏهن

اوهان انقلاب آڻڻ گهرو ٿا تہ پاڻ کي ان لاءِ وقف ڪريو پر جيڪڏهن اوهان کي گهر ۾ رهڻ وڌيڪ پسند آهي تہ پوءِ هتي ئي رهو. انهن ٻنهي منجهان هڪ جي چونڊ ڪريو ۽ پوءِ پنهنجي زندگي انهيءَ لاءِ وقف ڪري ڇڏيو.“ تنهن تي ڪامريڊ ڪمال سنگ کيس ٻڌايو ”اڄڪلهه مان فوجي دستن جي جوڙجڪ ۾ مصروف آهيان پر هتان وڃڻ وقت مان اوهان کي بيمار ڇڏي ويو هوس ان ڪري مان فڪر مند ٿيڻ ڪري صرف هڪ ڏينهن لاءِ عيادت ڪرڻ لاءِ هليو آيس.“

مسز ڪانگ بين سوڪ جواب ڏنو. ”تو کي پنهنجي سلسلي ۾ فڪر مند نه ٿيڻ گهرجي. جڏهن تہون انقلابي جدوجهد کي جاري رکي ڪاميابي حاصل ڪندين تہ مان خودبخود صحتياب ٿي ويندس. ان ڪري تو کي جلد وڃي پنهنجي فرض کي پورو ڪرڻ گهرجي.“

اهڙي طرح هڪ عظيم انقلابي کي هڪ عظيم ماءُ جي پٺڀرائي حاصل هئي. بگڙيل گهرو حالتن جي ڪري اهو ضروري هو تہ ماءُ پنهنجي سڀ کان وڏي پٽ کي پاڻ سان رکي تہ جيئن خانداني ڪمن ڪارين جي اهو نظرداري ڪري ۽ پوءِ اهڙين حالتن ۾ تہ ڪمال سنگ جي موجودگي اشد ضروري ٿي چڪي هئي. جڏهن تہ ماءُ جي صحت تباها ٿي پيئي هئي پر وطن عزيز ۽ انقلاب کيس پنهنجي خاندان ۽ پنهنجي ذات کان وڌيڪ پيارو هو. ان ڪري هن پنهنجي پٽ کي انقلابي رستن تي هلڻ لاءِ خوشيءَ سان موڪل

ڏئي ڇڏي.

ان کان پوءِ ڪامريڊ ڪمال سنگ جهان خلاف شاندار
مسلح جدوجهد جي لاءِ جتن کي ترتيب ڏيئي منظم ڪيو.
۽ پوءِ وطن عزيز جي بحالي خاطر پندرهن سالن جي ڊگهي
عرصي تائين سخت مسلح جنگ ۾ رتل رهيو، ايتري قدر
جو ڪوريا جي شاندار انقلاب ڏانهن سندن رهنمائي ڪئي.
مسز ڪالنگ بين سوڪ پنهنجي پٽ ڪامريڊ ڪمال
سنگ کان سواءِ پنهنجا ٻه ٻيا پٽ ۽ هڪ ڏيڍ مسٽر ڪم-
هيانگ گون کڻي پري انقلابي جدوجهد خاطر وقف ڪري
ڇڏيو هو. مسٽر هيانگ گون، مسٽر ڪمال سنگ کان صرف
ڇهه ٻيا ست سال وڏو هو. مسٽر ڪم هيانگ جيڪي ننڍي
ڀاءُ جي پرورش ۽ تعليم و تربيت پيءُ جيان ڪئي هئي.
هو هڪ با اصول انسان هو. هو ننڍي ڀاءُ کي پهرين
هڪڙو ڪتاب پڙهڻ لاءِ ڏيندو هو پوءِ ان جو خلاعو
لکڻ لاءِ چونڊو هو. يا ان ڪتاب جا خاص خاص نقطو
ٻڌندو هو. مسٽر ڪم هيانگ جي وفات کان پوءِ اها
مسز ڪالنگ بين سوڪ هئي جنهن پنهنجي ڏير کي انقلابي
سرگرمين ۾ حصو وٺڻ جي قابل بنايو ۽ ان جدوجهد جو
سرگرم ڪارڪن ٿيڻ لاءِ سندس حوصلو افزائي ڪئي. هن
پنهنجي ڏير جي دل و دماغ ۾ اهو روح ڦوڪي ڇڏيو هو
ته حقيقي خوشيءَ جو راز ان ۾ آهي ته هو پنهنجي ڀاءُ
جي اڏوري ڪم جي پورائي لاءِ هر وقت ڪوشش ڪري
۽ مادر وطن ۽ عوام جي آزادي و خودمختياري جي لاءِ

جهاني سامراجين خلاف پنهنجي جدوجهد جاري رکي. ان جو نتيجو اهو نڪتو جو مسٽر هيٺنگ گون ان ڪوريائي انقلابي فوجي دستي جو سرگرم رڪن بنجي ويو جيڪو ڏاکڻي صوبي ميرڪينانگ ۾ ۲۸-۱۹۲۹ع دوران جدوجهد ڪري رهيو هو.

ان کان پوءِ مسٽر ڪم هيٺنگ گون جهاني سامراجين هٿان گرفتار ٿي ويو ۽ ۱۹۳۵ع ۾ سوئيل جيل ۾ وفات ڪري ويو.

مرڻا اڳي جي مٿا، سي مري مٿا نه مات
هوندا سي حيات، جيئڻا اڳي جي جئاءِ (شاه)

ڪامريڊ ڪمرال سنگ جي ٻن نمدين ڀائرن (ڪامريڊ چول جو ۽ يانگ جو) جي پڻ سندن عظيم ماءُ اهڙي تربيت ڪئي هئي جو اهي پڻ انقلابي رستن تي هلڻ جي قابل ٿي ويا. اهڙي ريت ڪامريڊ ڪمرال سنگ جو سڄو خاندان مسز ڪانگ بين سوڪ جي شاندار ڪوششن سان انقلابي خاندان ۾ تبديل ٿي ويو. مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي ڏير ۽ پنهنجن پٽن کي انقلابي رستن تي هلڻ جي قابل بنايو ۽ انقلابي سرگرمين ۾ سندن هر طرح سان مدد ڪئي. هن پنهنجي انقلابي سرگرمين کي هر امڪاني صورت ۾ برتري حاصل ڪرائي.

پنهنجي انقلابي سرگرمين جي شروعاتي ڏينهن ۾ ڪامريڊ ڪمرال سنگ 'ينگ ڪميونسٽ ليگ' جي تنظيم

۾ بحیثیت چیف سیکیوریتی ڪم ڪیو. اها تنظیم انهن ڏينهن ۾ چي ان صوبي جي اوبارن ضلعن ۾ دشمن جي سخت نظرداري جي باوجود پنهنجي ڪم کي هلائي رهي هئي. حالتون اهڙيون نازڪ هيون جو دشمن طرفان خطري جا ڪر هر وقت ڄاڻايل رهندا هئا. اهڙي نازڪ وقت ۾ مسز ڪانگ ٻين سان انهن جي سرگرمين ۾ حصو وٺي سندن مدد ڪئي.

جڏهن ڪامريڊ ڪمال سنگھ جيان مخالف هٿياربند دستن جي جوڙجڪ لاءِ زبردست تياريون ۾ مصروف عمل هو، تڏهن به هن (سندس ماءُ) ان ۾ وڏي جوش و خروش سان حصو ورتو. اهڙي ريت مسز ڪانگ ٻين سوڪ هر ممڪن ڪوشش رستي پنهنجي پٽ ڪامريڊ ڪمال سنگھ جي مدد ڪئي. کيس اڪثر پنهنجو گهر تبديل ڪرڻو پوندو هو. پر لڏپلاڻ هوندي به هو پنهنجي پٽ ڪمال سنگھ جي سرگرمين ۾ مدد ڪندي رهندي هئي. هو آنتو کان پراڻي آنتو، پوءِ هو ڇوٽن ۽ ٿوڄي جو مڱول طرف منتقل ٿي وئي. اهڙي طرح هو ميداني علائقي کان آباديءَ طرف ۽ پوءِ گهڻن طرف. ايتري قدر جو هڪڙي ڏوراهين الڳ ٿلڳ گهر ڏانهن منتقل ٿي ويئي. اها لڏپلاڻ رڳو هڪ ئي مقصد لاءِ هئي ته ان منجهان سندس پٽ ڪامريڊ ڪمال سنگھ کي انقلابي سرگرمين ۾ مدد ملندي رهي. جڏهن ڪامريڊ ڪمال سنگھ پنهنجي مسلح دستن جي تنظيم ڪري سنگھ لنگسن کي ڇڏي هليو ويو ته مسز

ڪانگ ٻين سوڪ، توجي جو مڱول ۾ تمام پراھين ٻنن ۾ هڪ ڪانگن جي گهر ۾ پنهنجي ٻن پٽن ڪامريڊ چول جو ۽ ڀانگ جو، سان گڏ رهڻ شروع ڪيو. انهن ڏينهن ۾ اهي ٻئي ڀائر اڪثر ڪري جبلن طرف ويندا هئا ۽ اتي ڪامريڊ ڪم ال سنگ سان سندن ملاقات ٿيندي هئي ۽ اهي ڪجهه هدايتون حاصل ڪندا هئا جي اڪثر اتان پراڻي انتو، ٿاڻن زي ۽ چي چنگسز ڏانهن ڪڍي ويندا هئا.

مسز ڪانگ ٻين سوڪ هر طرح سان ڪامريڊ ڪم هيانگ جڪ جي انقلابي سرگرمين ۾ مدد ڪري رهي هئي. هن ان سلسلي ۾ انقلابي سرگرمين ۾ مدد ڪرڻ وقت ڪڏهن پنهنجي جان جي به پرواهه نه ڪئي هئي.

هڪڙو اهو به وقت آيو جڏهن ڪامريڊ ڪم ال سنگ ۽ سندس ساٿي فو سنگ دشمن جي سخت گهيري ۾ اچي ويا هئا. انهن کي جلد کان جلد اهڙي ڏکئي گهيري مان نڪرڻ کپندو هو. پر اهو رڳو تڏهن ممڪن هو جڏهن انهن وٽ هٿيار هجن (ها) کين هٿيارن جي سخت ضرورت هئي ۽ انهن لاءِ ”ونلي هو“ مان دوستن وٽان جلد کان جلد بندوقون حاصل ڪرڻ ضروري هيون.

ڪافي سوچ ويچار کان پوءِ ڪامريڊ ڪم ال سنگ پنهنجي ماءُ کان پڇيو ته اها هن ڏکئي ۽ خطرناڪ ڪم جو بار ڪٿي سگهي ٿي. هن سمجهيو ٻئي اهو سفر ڏاڍو جان جوڪي ۾ وجهڻ وارو آهي پر هن جواب ڏنو ته ”نڪه آ مان اتي وڃي ڏينھڪ وٺي ايندس.“ ان کان پوءِ

هوءَ چپ چاپ هلي ويئي. دشمنن جي ڪڙي نگراني جي باوجود هوءَ منزل مقصود تائين پهچي ويئي. ”ونلي هو“
 ۾ پنهنجي پٽ جي دوست کان ٻه عدد بستول وٺي هن کين
 چيو ته پٽ هنن کي پري به ڏيو ته جيئن جنهن وقت مان
 گهوڙو چڪيان، بستول چٽي وڃي. اهڙي ريت هوءَ ٻه
 ڀريل بستول کڻي واپس پهچي ويئي. ڪامريڊ ڪمرال سنگ
 بستول وٺڻ کان پوءِ کيس چئائي ڏنو ۽ پوءِ هن ماءُ کان
 پڇيو ته هن ڀريل بستولن سان ڇو مسافري ڪئي جڏهن
 ته رستو ايترو خطرناڪ هو. تڏهن هن جواب ڏنو ”مان
 دشمنن هٿان بزدلي وارو موت مرڻ نه پئي گهريو ۽ مرڻ
 کان اڳ پنهنجي خون جي قيمت ته وٺي ڇڏيان ها!
 منهنجو خيال هو ته دشمن جا ٻه يا ٽي سپاهي مون تي حملو
 ڪندا، اهڙي ريت مان انهن کي ته ختم ڪري ٿي سگهيس.“
 اها سادي سودي ڪهاڻي اسان کي سندس قربانيءَ جي
 عظيم جذبي جو ثبوت ڏئي ٿي ته هوءَ پنهنجي پٽ جي
 انقلابي ڪم ۽ وطن جي آزاديءَ جي خاطر پنهنجي جان
 ڏيڻ تائين به تيار رهندي هئي.

ويئي ورن پتون، سٺي ميلن نه سهرين،
 جي مٿي رنڊن رنڊن، ساجن ملي تن کي. (شاهه)

مسز ڪانگ بين سوڪ ڪامريڊ ڪمرال سنگ جي
 ساٿين جي مالي ۽ اخلاقي مدد ڪندي رهندي هئي ۽ انهن
 سڀني کي ماءُ وانگر گهرندي هئي. جڏهن سندس مڙس انقلابي

سرگرمين ۾ مصروف عمل هو ته مسز ڪانگ ٻين سوڪ
 کي ڪيترن ئي تجربيڪ آزادي جي ڪارڪنن جي
 نگهبانست ڪرڻي پوندي هئي ان ڪري هوءَ پنهنجي پٽ
 جي انهن سائين جي پرڄوش حمايت ڪندي رهندي هئي
 جيڪي انقلابي سرگرمين ۾ مصروف عمل رهندا هئا.
 جنگ آزاديءَ جا سپاهي مهينن تائين سندس گهر ۾ رهندا
 هئا جنهن کي هو پنهنجو ئي گهر ڄاڻندا هئا ۽ هوءَ به انهن
 سان پتن وارو سلوڪ ڪندي هئي. سندس زندگي تنگ -
 دستي سان گذرندي هئي ان ڪري هڪ ڀاڱي ڀاڱي بچائڻ
 جي ڪوشش ڪندي هئي ته جيئن هوءَ ڪامريڊ ڪمال
 سنگ ۽ سندس سائين جي مالي امداد ڪري سگهي. هي
 ان وقت جو ذڪر آهي جڏهن هوءَ پراڻي آنتو ۾ اولهه
 واري دروازي کان ٻاهر هڪ ٻئي خاندان سان گڏ هڪ
 مهينو گذاري وڃوڻ ڏانهن هلي ويئي. ان وقت ڪامريڊ
 ڪمال سنگ وڏي محنت سان مسلح دستن جي تنظيم ۾
 مصروف هو پر مسز ڪانگ ٻين سوڪ بيماريءَ جي بستري
 تي هئي.

جيتوڻيڪ هو اڃان عمر جو ننڍو هو پر ڪامريڊ ”چول
 جو“ ۽ ڪامريڊ ”ينگ جو“ گهر ۾ گهٽ نظر ايندا هئا
 ڇو ته اهي به ڪامريڊ ڪمال سنگ جي نقش قدم تي هلي
 چيان مخالف انجمن ۾ سرگرمي سان حصو وٺندا هئا ۽ ٻارن
 جي فوج جي تنظيم ۾ مصروف عمل هئا. انهن حالتن ۾
 مسز ڪانگ ٻين سوڪ پنهنجي زميندار کان جيڪو نسبتاً

امير هو ڪجهه قرض وٺي گذارو ڪندي هئي. تنهن کان پوءِ ان جي ٿي مدد سان جڏهن هوءَ ٺوڳيءَ ۾ رهڻ لڳي ته هڪڙي گهڻون مزدوريءَ تي وٺي ٻوڪي راهي جو ڪم شروع ڪيو. ڪامريڊ ڪمال سنگ جا ساٿي ان وٽ ايندا ويندا هئا ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪيترن ڏينهن تائين هن وٽ ترسندا هئا. مسز ڪانگ ٻين سوڪ انهن لاءِ موزون خوراڪ جو بندوبست ڪندي هئي حالانڪ پاڻ کي بکيو رهڻو پوندو هوس. هوءَ پنهنجي ميڙيل پونججيءَ منجهان انهن جي مدد ڪندي رهندي هئي ۽ جڏهن کين سفر تي وڃڻو پوندو هو ته ويڇاڻ تي رقم وٺي انهن جي خرچ جو پوراڻو ڪندي هئي. نتيجتاً سندن خاندان جي مالي حالت خراب کان خراب تر ٿيندي ويئي. بلڪه حالتون ايتري حد تائين وڃي پهتيون جو اهوئي زميندار جيڪو شروعات ۾ وڏو همدرده روپو رکندو هو، هاڻ پنهنجي اصلي روپ ۾ ظاهر ٿيڻ لڳو. انقلاب ۾ ڪاميابيءَ جا امڪان بلڪل غير يقيني هئا ۽ سندن خاندان مالي بحران ۾ وڪوڙيل هو ۽ زميندار کي پنهنجن پئسن جو فڪر هو. ان نه رڳو هنن سان ڏيڻ وٺڻ بند ڪري ڇڏيو پر قرض جي بدلي ۾ گهر جو سمورو سامان کڻائي ويو.

هاڻي مسز ڪانگ ٻين سوڪ لاءِ وقت گذارو ڪرڻ بيان ڪرڻ کان وڌيڪ خراب ٿي پيو. پر ان جي باوجود هوءَ ڪامريڊ ڪمال سنگ جي ساٿين جي ساڳي جذبي سان مدد ڪندي رهي. ڪڏهن ڪڏهن اهي اوچتو اڌ رات

جو ايندا هئا. هوءَ سندن آڻن بوٽن کي صاف ڪندي، جو راڻن کي سڪائيندي ۽ سندن کاڌي جو به بندوبست ڪندي هئي. انهن کي روانو ڪرڻ وقت رستي راهه جو به کاڌو تيار ڪري ڏيندي هين. جيتوڻيڪ اهي اوباريل نمڪين چانور ٿي هوندا هئا، جيڪڏهن چانور موجود نه هوندا هئا ته چانورن جي اتي جون مانيون تيار ڪري وٺندي هئي. تنگدستيءَ جي باوجود هوءَ سندن رستي جي خرچ پڪي جي رقم جو انتظام ڪري وٺندي هئي. هوءَ چوندي هئي ”ماڻهو پئسي نه هئڻ ڪري مري نه ٿو وڃي پر سندس موت زندگي جي گهٽجڻ سبب ٿي وڃي ٿو. ملڪيت پاڇي وانگر اڄ هتي سڀاڻي هتي هوندي آهي.“

ڪامريڊ ڪمال سنگهه جي دوستن ۾ مشڪل سان ڪٿو اهڙو هوندو جنهن هن سان گڏ نوجوانن جي تحريڪ ۾ ڪم ڪيو هجي ۽ ان کي مسز ڪانگ بين سوڪ جي مادرانه شفقت جو تجربو نه ٿيو هجي. ان ڪري اهي مسز ڪانگ بين سوڪ لاءِ عزت ۽ احترام وارا جذبا رکندا هئا. هو ان کي ”سانگ جو“ جي ماءُ بجاءِ ”اسان جي ماءُ“ جي لقب سان ياد ڪندا هئا. لفظ ”اسان جي ماءُ“ تمام وسيع معنيٰ رکي ٿو جنهن جو مطلب آهي ”مادرڪوريا“ جڏهن مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجو گهر بدلايو ته کين ڪنهن نموني ان ڳالهه جي معلومات ٿي ويئي. هو هڪدم مدد لاءِ پهتا. پتڻن کي پلسٽر ڪري چٽ کي نئين سر تيار ڪيو ۽ فرش کي گرم ڪرڻ لاءِ فرش جي صفائي ڪئي.

مطلب ته هن اهڙي ريت ڪم ڪيو جيئن پنهنجي گهر ۾ ڪندي هجي. نه رڳو ايترو پر هوءَ سندس صحت جي باري ۾ پڻ فڪر مند رهندي هئي ۽ ڪامريڊ ڪم ال سنگ جي دوستن سان فنگ ٽين، چيلين ۽ هاربن ۾ رابطو ڪري هن لاءِ دوائن جو پڻ بندوبست ڪيو.

آخرڪار مسز ڪانگ بين سوڪ جي مادرانه شفقت ۽ نظرداري جي اثر هيٺ ڪميونسٽن جو هڪ نمون نسل پيدا ٿيو ۽ مسز ڪانگ بين سوڪ ان نئين انقلابي نسل جي وچ ۾ رهڻ فخر جو باعث ڄاڻندي هئي ۽ وڏي پختي عزم سان سندن جنگ ۾ شامل هئي. *

مسز ڪانگ بين سوڪ نه رڳو خاندان کي انقلابي بنايو پر پاڻ به انقلاب ۾ حصو ورتو

ڪنڊا مون پيرن ۾ ٽٽي لڪ لڳن،
آگر آڱوٺي نه مڙي ڇپون پير چنن
ويندي ڏانهن پرين، جڻي جات نه پائين. (شاه)

مسز ڪانگ بين سوڪ نه رڳو مسٽر ڪم هيانگ
جڪ ۽ ڪامريڊ ڪمرال سنگ جي انقلابي سرگرمين ۾
مددگار رهي پر خود پنهنجو پاڻ به ان ۾ حصو وٺندي هئي.
هوءَ هڪ انقلابي تنظيم جي ڪارڪن ٿي ويئي ۽ عورتن
جي آزادي ۽ ملڪ جي آزادي خاطر جدوجهد ۾ مصروف
عمل رهي.

هوءَ نه رڳو پنهنجي پٽن کي انقلاب جي خطرناڪ
رستن تي هلائي خاموش ٿي ويهي رهي پر پنهنجي مڙس
ڪم هيانگ جڪ جي وفات کان پوءِ فوسنگ ۾ عورتن جي
انجمن ۾ اهم ڪردار ادا ڪيائين ۽ ۱۹۲۸ع جي بهار جي
موسم ۾ ان انجمن جي چيئرمين ٿي ويئي. عورتن جي
تنظيم ۾ ڀرپور حصو وٺي هن تحريڪ آزادي ڪارڻ اٿڪ
ڪم ڪيو. عورتن جي انجمن جي ميمبر عورتن جي تعليم
جو حب الوطني واري جذبي سان بندوبست ڪيائين ۽ انهن

۾ سياسي شعور پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. هن پنهنجون سموريون ڪوششون عورتن کي سياسي تعليم ڏيڻ لاءِ وقف ڪري ڇڏيون ته جيئن انهن کي جهالت جي اونداهي مان ڪڍي انهن ۾ حب الوطني وارو شعور پيدا ڪري وطن جي آزادي خاطر جذبو پيدا ڪيو وڃي. فوسنگ ۾ رهائش دوران هن سياسي معاملن تي سنجيدگي سان توجهه ڏنو. فوسنگ ڇن ۾ شام جو عورتن کي تعليم ڏيڻ جو بندوبست ڪيائين. انهن کي ڪوريائي زبان سيکاري ويندي هئي ۽ آسان لفظن ۾ قومي بربادي جا سبب ٻڌايا ويندا هئا ته جيئن اهي آزادي واري جدوجهد ۾ همت وٺائي سگهن. هن جدوجهد واري حد کي بهراڙي ۽ وارن ڳوٺن تائين پکيڙيو ۽ اتي به وڃي عورتن جي تعليم واري ڪم کي جاري رکيو. سندس ڪم رڳو ويجهن ڳوٺن تائين محدود نه رهيو بلڪه ”ونلي هو“، ”ٽي انگ“، ”چيانگ تن“، ”وينلي انگ سينگ“ ۽ ”سينتو هاپان“ جهڙن تمام پراڻن ڳوٺن ۽ ٻين ڪن ڳوٺن جيڪي فوسنگ کان ڪيئي ميل پري هئا تن ۾ وڃي چيان مخالف جدوجهد جي تبليغ ڪئي ۽ انهن جي جذبن کي مقدس جدوجهد خاطر اپاريو.

ڪامريڊ ڪم ال سنگ کان طريقه ڪار سکي مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي جدوجهد جاري رکي.

مسٽر ڪم هيانگ جي خواهش مطابق هن نه رڳو پنهنجن پٽن کي انقلابي بنائي انقلاب جي رستن تي هلائي شروع ڪيو پر پاڻ به ڪامريڊ ڪم ال سنگ کان ڪشاده

دليء سان معلومات حاصل ڪندي، ان جي اڳواڻي قبول ڪئي جيڪو جوان ٿي انقلاب جي آزمائش مان گذري چڪو هو.

هڪ انقلابي خاندان جو فرد هئڻ ۽ والدين جي بهترين تربيت جي اثر هيٺ پنهنجي فراخ دلي، دانائي ۽ دور رس انقلابي ذهن هئڻ ڪري ڪامريڊ ڪم ال سنگ شروعات کان وٺي ئي انقلابي فوج جو سربراھ رهيو.

هن ڪوريائي انقلاب جي گھري باريڪي کڻي جپاني سامراج خلاف پندرهن سالن جي ڊگھي عرصي تائين هڪ شاندار جنگ جي قيادت نهايت منظم طريقي سان ڪئي. ڪامريڊ ڪم ال سنگ وٽان معلومات حاصل ڪري مسز ڪانگ بن سوڪ سياسي جدوجهد وارو ڪم وڏي استقلال سان جاري رکيو. سندس سدائين اها ڪوشش رهي ته ان جنگ ۾ حصو وٺڻ وارين عورتن جو تعداد هڪ هڪ ٿي وڌندو رهي. پنهنجي اندر واري انتقام جي باوجود کي روشن رکندي هوءَ دريائن ۽ جبلن کي پار ڪري اونڌاهين راتين ۾ بهراڙين ۾ پهتي جتي ڪوريائي ماڻهو هئا. عوام جي ستل جذبن کي جهجهوڙيندي کين تحريڪ آزادي ۾ شامل ٿيڻ تي اپاريندي هئي.

هوءَ جتي به عورتن وٽ ويندي هئي انهن سان ڏک وٺڻ جي ڪوشش ڪندي هئي ۽ کين حوصلي منديءَ جو سبق ڏيندي هئي. اهڙي خدمت واري جذبي سبب عوام ۾ خاص طور تي عورتن جي حلقن ۾ ان جو نالو عزت ۽ مان

سان وٺجي لڳو ۽ عورتن جي اڪثريت سندس پهروي ڪندي
تحرڪ آزادي ۾ شامل ٿي ويئي. نتيجي طور عورتن جي
انجمن جي اثر جو حلقو روز بروز وڌو ۽ وسيع ٿيڻ لڳو.

ماءُ طرفان انقلابي ڪمن ۾ تعاون حاصل هئڻ ڪري
ڪامريڊ ڪمال سنگ پڻ ڪمن سندن ڪم ۾ مدد ڏيڻ لڳو.
هن ماءُ کي هڪڙي خفيہ حلقي جو ميمبر مقرر ڪيو ته
جيئن انقلاب جي باري ۾ سندس نظرين ۾ گهرائي ۽
پختگي اچي.

هن ماءُ کي ميٽنگ سڏائڻ ۽ ڪاروائي لکڻ جو طريقو
سيکاريو. جڏهن مسز ڪانگ بين سوڪ جي ڪوششن
سان عورتن جي انجمن کي وسعت ملي ته ڪامريڊ ڪمال
سنگ کيس مناسب طريقي سان تنظيم ڪرڻ جا طريقا ٻڌايا.
شروعات ۾ چيئرمين جي هٿ هيٺ رڳو هڪڙو گروپ
ليڊر هوندو هو. جڏهن ته هاڻ ٻه ٻيا عهدا پڻ ڏنا ويا. هڪ
جي ذمي تنظيم جو ڪم هو ۽ ٻئي تي پروپيگنڊا جي
ذميداري هئي. مسز ڪانگ بين سوڪ پنهنجي سرگرمين
کي اهڙي ريت جاري رکيو جو عوام سان رابطو رکڻ
واري طريقي ۽ عملي ڪم واري طريقو ڪار کي سمجهڻ لاءِ
هو پنهنجو پاڻ ڪامريڊ ڪمال سنگ وٽ ويندي هئي.

مسلم جدوجهد جي لاءِ خفيہ طور تي ڪم ڪرڻ لاءِ
ڪامريڊ ڪمال سنگ انهن سمورن وسيلن کي استعمال
هيٺ آندو، جيڪي کيس ميسر هئا. هن ثقافتي جتا ترتيب
ڏنا جي مزدورن ۽ هارين جي سٽل ضمير کي جاڳائڻ ۽

تقريرون وسيلي ڪيئن تحريڪ آراڌي ۾ شامل ٿيڻ جي ترغيب ڏين.

مسز ڪانگ بين سوڪ انهن جي نقش قدم تي هلندي اهڙن ئي طريقن کي استعمال هيٺ آندو ۽ لاڳيتو اهڙين ئي سرگرمين ۾ ذاتي طور تي حصو وٺي پنهنجو پاڻ کي انقلابي سرگرمين کان روشناس ڪرائيندي هئي. تجربن جي بنياد تي هن تقريرون وسيلي جهالت خلاف مهم کي سياسي تعليم سان شامل ڪري ڇڏيو. اهڙي ريت پنهنجي طريقه ڪار ڪي وڌيڪ بهتر بنائڻ جي سلسلي ۾ هن ڪامريڊ ڪمال سنگ وٽان مستقل مزاجي سان گهڻو ڪجهه سکيو.

مسز ڪانگ بين سوڪ عورتن جي آزادي جي تحريڪ جي ممتاز سياسي ڪارڪن ۽ رهنما هئي. هن پنهنجي سياسي ڪردار سان عورتن جي طبقي ۾ بيداري وارو روح ڦوڪيو ۽ عورتن جي آزادي واري جدوجهد ۾ انهن جي رهنمائي ڪئي.

ڪامريڊ ڪمال سنگ جي انقلابي سرگرمين ۾ مدد ڪندي مسز ڪانگ بين سوڪ جدوجهد آزاديءَ جي باري ۾ گهڻو ڪجهه پرايو. هڪ جوشيلى ڪارڪن هئڻ ڪري هن ماڻهن کي آزادي واري تحريڪ ۾ شامل ٿيڻ لاءِ اپاريو ۽ عورتن کي آزادي خاطر جدوجهد ڪرڻ جي ترغيب ڏني. ان جي اٽڪ ڪوششن ۽ ناقابل شڪست ارادن جي ڪري ”آنتو“، ”فوسنگ“ ۽ چوٽرڙ وارن ڳوٺن جون سموريون عورتون نه رڳو پڙهڻ لکي سگهي ويون پر انهن

جي دل ۾ حب الوطن جي جا جذبا پوري شدت سان پيدا ٿيا ۽ چپاڻي سامراجين خلاف نفرت ۽ بيزاري جي باهم پڙڪي اٿي. ۽ اهي يقين محڪم سان عورتن جي آزادي واري تحريڪ ۾ شامل ٿي ويون. مسز ڪانگ بين سوڪ جي ڪوششن سان عورتن جو وڏو تعداد انقلابي تنظيم جو پڻ ميمبر ٿي ويو. اهڙي طرح جهان مخالف قوتون روز بروز وڌنديون ويون.

جڏهن ڪامريڊ ڪمال سنگ پيو پيرو دشمن هٿان گرفتار ٿيو ۽ کيس آئٽو پوليس اسٽيشن ۾ قيد ڪيو ويو. هو پنهنجي خفي سرگرمين جي ڪري چيلين جيل مان نڪرڻ کان پوءِ پيو پيرو گرفتار ٿيو هو. مسز ڪانگ بين سوڪ ڪامريڊ ڪمال سنگ ۽ سندس ساٿين جي آزادي خاطر وسيع پيماني تي ڪوششون شروع ڪيون. سندس تحريڪ جو مقصد رڳو پنهنجي پٽ کي آزاد ڪرائڻ ڪونه هو بلڪ هن ڪوريا جي انقلابين ۽ ڪوريائي انقلاب کي بچائڻ گهريو پئي. هن منطقي دليلن سان ان ڳالهه جي وضاحت ڪئي ته پوليس بنا ڪنهن سبب جي غير قانوني طور تي ڪامريڊ ڪمال سنگ کي گرفتار ڪيو آهي. هن رجعت پسند پوليس جي ناپاڪ ارادن کي بي نقاب ڪندي ڀرپور مذمت ڪئي ۽ عوام کي دعوت ڏني ته هو انقلاب پسندن جي آزاديءَ لاءِ ميدان ۾ نڪري اچن. ڳوٺن ۾ رهندڙ ماڻهو جيڪي ڪامريڊ ڪمال سنگ کي چڱي نموني سڃاڻندا هئا ۽ ان لاءِ دليلن ۾ عزت ۽ احترام هوندو هون

تن سندس گرفتاري جي خبر ٻڌي شديد ردعمل جو اظهار ڪيو ۽ مسز ڪانگ بين سوڪ جي اپيل، جوش ۽ ولولو پيدا ڪري ڇڏيو ۽ اهي سڀئي جنگ لاءِ تيار ٿي ويا. ڪورپائي عورتون جن اڃان تائين انقلاب يا جنگ جو نالو به نه ٻڌو هو ۽ جيڪي ماضي قريبن تائين رڳو مردن جي فرمانبرداري ٿي پنهنجو فرض سمجهنديون هيون. مسز ڪانگ بين سوڪ جي ڪوششن جي ڪري قومي بيداري وارن جذبن سان مالا مال هيون. اهي مردن سان گڏجي وڙهڻ لاءِ ۽ جنگ آزادي ۾ عملي حصو وٺڻ لاءِ پختو ارادو ڪري چڪيون هيون. آخرڪار اهي عملي جدوجهد جي لاءِ ميدان عمل ۾ نڪري آيون. انهن پوليس نيشن اڳيان احتجاجي مظاعرو ڪيو ۽ هڪ ئي آواز ۾ چيو: ”ڪم سانگ جو معصوم آهي، کيس فوراً آزاد ڪيو وڃي.“

عوام جي اهڙي جوش خروش ۽ احتجاج کي ڏسي حاڪمن گوڏا کوڙي وڌا ۽ انهن لاءِ ڪامريڊ ڪمال سنگ جي آزادي کان سواءِ ڪو رستو ڪونه هو. تنهن ڪري ڪجهه ڏينهن کان پوءِ کيس آزاد ڪري ڇڏيو. حقيقت ۾ مسز ڪانگ بين سوڪ هڪ باهت سياسي ڪارڪن، هڪ انقلابي ۽ عورتن جي طبقي جي همدرد ۽ غمگسار هئي.

اهڙي ريت مسز ڪانگ بين سوڪ ڪورپائي عورتن کي متحد ڪري عورتن جي انجمن ۾ شامل ڪري ڇڏيو

۽ عوام جيڪو غير منظم هو، تنهن کي هڪ متحد انقلابي قوت ٺاهي ڇڏيو. انهن حالتن جي مطالعي منجهان اسان کي مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي انقلابي دوستي ۽ تنظيمي صلاحيتن جون بهالڪيون ملن ٿيون. مسز ڪانگ ٻين سوڪ هڪ عظيم انقلابي روح جي مالڪ هئي.

عورتن جي انجمن جي چيئرمين هئڻ واري حيثيت ۾ مسز ڪانگ ٻين سوڪ هڪ پاسي ته سياسي معاملن ۾ عورتن جي رهنمائي ڪئي ته ٻئي پاسي هو ڪامريڊ ڪم ال سنگ جي اڳواڻي ۾ خفيه تنظيم جي ڪارڪن بنجي ويئي ۽ ذاتي طور تي ٻارن ۽ نوجوانن جي آزاديءَ واري فوج جي تنظيم ۽ اڳواڻي ڪئي. هن ”سائي نال“ اخبار ۽ ٻئي مواد جي ورهاست وارو ڪم ۽ خفيه پيغام پهچائڻ وارو ڪم پنهنجي سر تي کنيو. تنظيم پاران کيس ڪيترو ئي مشڪل ۽ محنت طلب ڪم ڇو نه ڏنو وڃي، هو ان ڪم کي خوشيءَ سان سرانجام ڏيندي هئي. ڪجهه عرصي کان پوءِ هو بيمار ٿي وري بستري داخل ٿي ويئي. صحت خراب هوندي به مسلسل ڪم جي گهڻائي ۽ سخت محنت سندس صحت تي وڏو اثر وڌو. ۱۹۳۲ع جي شروعات ۾ ڏکڻ منچوريا ڏانهن ويندي جتي مسلح دستن جي تنظيم وارو ڪم عروج تي هو ڪم ال سنگ آزادي واري فوج سان رابطو قائم ڪرڻ لاءِ وڃي رهيو هو ته کيس ماءُ جي بيماري جي خبر ملي ته هو هڪدم گهر هليو آيو. سندس ماءُ جي ڏاڍي خراب حالت هئي ۽ رڳو هن جو ننڍو ڀاءُ

سائو وٽ هوءَ گهر ۾ اُن جو ڪڍو ٻه ڪونه هوءَ ڪامريڊ ڪم ال سنگ باجهري جي هڪ پوري خريد ڪري گهر آندِي. پر مسز ڪانگڪ بين سوڪ پٽ کسي سختي سان ملامت ڪئي ۽ چيو، ”جيڪڏهن تـون خانگي ڪمن ۾ اهڙي نموني حصو وٺندو رهين ته انقلاب خواب جي مثال رهي ويندو. جيستائين مان جيئري آهيان، بکي نه مرنديس. وطن جي آزادي خاطر ڪم ڪندڙ انسان جيڪڏهن گهريائو ڪمن لاءِ پريشان نٿي ته اهو ڪو عظيم ڪم ڪيئن ٿو ڪري سگهي. هن باجهري جي پوري جي مهرباني! پر توکي هن کان وڌيڪ فرض پورو ڪرڻ گهربو هو. پنهنجي وطن کي آزاد ڪرائي. مان سمجهان ٿي ته تو گهر اچي وڏي غلطي ڪئي آهي.“

ان وقت به جڏهن مسز ڪانگڪ بين سوڪ جي مرئينڪ حالت هئي هوءَ پنهنجو وجود وساري پنهنجي پٽ جي بلڪل ان کان به وڌيڪ ان عظيم انقلاب جي باري ۾ سوچي رهي هئي جنهن جي ڊگهي سفر تي سندس پٽ سر جي بازي لڳائيندي هلي رهيو هو. ان ڪري هن پنهنجي پٽ کي گهٽ وڌ ڳالهايو. جيتوڻيڪ سندس اچڻ هڪ خدمتگار ۽ فرمانبردار اولاد وارو فرض هو ۽ ماءُ خاطر خوشيءَ جو باعث پڻ هو. پنهنجي زندگي کان وڌيڪ هوءَ پنهنجي ملڪ سان پيار ڪندي هئي ۽ کيس پنهنجي پٽ کان وڌيڪ اچڻ واري ”عظيم انقلاب“ جي باري ۾ فڪر مند هئي. حقيقت ۾ مسز ڪانگڪ بين سوڪ جي سيني ۾ هڪ پروقار

انقلابي دل هئي جيڪا وطن ۽ انقلاب جي لاءِ وقف هئي. پنهنجي پيءُ ماءُ جي خواهش موجب انقلاب خاطر گهر کان رواني ٿيڻ کان اڳ ڪامرياد ڪمال سنگ پازيوارن کسي پنهنجي بيمار ماءُ جي نظرداري لاءِ چئي ويو.

پنهنجي مسلح ساٿين سان سائت ۾ ڪامرياد ڪمال سنگ گهاٽن جهنگن ۽ ڏکين پهاري رستن کي پار ڪندي پنهنجي منزل ڏانهن هلندو رهيو. سردی جي موسم جسي سخت لڏ سندن حوصلن ۽ عزم کي ختم نه ڪري سگهي. ڪجهه مفاصلن ڪرڻ کان پوءِ هو آرام جي لاءِ ويهي رهيا. هن پنهنجو بسوت لاهي ان ۾ اندر ڏٺو ته ان ۾ ويڙهوتل ٿيل وارن جاتهن رکيل هئا سندس ماءُ جي بي پناهه محبت اتي به کيس نظر آئي. اهي ويڙهوتل ٿيل وار جيڪي هس وڏي احتياط سان سنڀالي رکيا هئا هن جي جوتن ۾ وجهي ڇڏيا ته مٿان ان ڊگهي اڙانگي سفر دوران سندس پير زخمي ٿي پون هن جي محبت واري جذبي ۾ جبل کان وڌيڪ اوچائي ۽ عظمت ۽ سمنه کان وڌيڪ گهرائي ۽ اونهاڻي هئي. پنهنجي پٽ کي انقلابي رستن تي هلائڻ کان پوءِ مستر سڪانگ ٻين سوڪ پاڻ به عملي سرگرمين ۾ سدائين حصو ورتو. بيماري جسي باوجود پاڻ جدوجهد جاري رکيائين. هو زندگي ختم ڪندڙ بيماري خلاف به جنگ ڪري رهي هئي ۽ ان جنگ دوران هو سدائين ڪوريائي انقلاب جي باري ۾ سوچيندي رهندي هئي ۽ ان لاءِ سرگرم عمل هوندي هئي. سندس سوچ جا رڳو اهي ئي به مرڪز هئا.

هڪ وطن عزيز ۽ ٻيو ڪوريا جو مستقبل. هوءَ سدائين
ڪجهه نه ڪجهه ڪرڻ گهرندي هئي ۽ ان انقلاب جي
باري ۾ سدائين فڪرمند رهندي هئي.

وطن عزيز جي آزادي ئي سندس مرحوم مڙس جي
آخري خواهش هئي. ان ڪري اهائي سندس سوچ جو محور
هئي ۽ پوءِ جن انقلابي رستن تي سندس پٽ هلي رهيو هو.
هوءَ پاڻ به انهن رستن تي عمل پيرا ٿيڻ گهرندي هئي. ننڍ
۾، جاڳندي، اُٿي ويٺي رڳو انقلاب انقلاب جو ئي فڪر
هوندو هوس ۽ کيس ڪامريڊ ڪمال سنگ جي شاندار
ڪاميابي تي پختو يقين هو. ان ڪامل يقين سبب هوءَ
زندگي جي آخرين گهڙين تائين انقلاب خاطر جدوجهد
ڪندي رهي.

بيماري واري بستري تان هن فوجي رهنماڻن جي نالي
هڪ خط لکيو. اهي شخص تحريڪ آزادي ۾ سندس مڙس
ڪمهيانگ جڪ سان گڏ رهيا ڇڪا هئا. هن چياني
سامراجين خلاف جنگ جاري رکڻ خاطر سندن حوصلو
افزائي ڪندي لکيو ته ”وطن عزيز جي آزادي ۽ انقلابي
سرگرمين لاءِ جپاني سامراجين سان آخري گهڙيءَ تائين
۽ فيصلن کن جنگ ڪريو.“ کيس سدائين اهو فڪر رهندو
هو ته ڪٿي اهي بي مقصديت جو شڪار نه ٿي وڃن.

ٻوين ڏينهن ۾ آزادي واري فوج، ڪوريائي عوامي
انقلابي فوج ۾ ضم ٿي ويئي هئي جنهن جي اڳواڻي ڪم
ال سنگ ڪري رهيو هو.

مسز ڪانگ بين سوڪ کي انقلاب ۾ ڪاميابي جو پختو يقين هو. زندگي جي آخرين گهڙين ۾ پڻ هوءَ مابوس نه ٿي پر هوءَ مستقبل جي باري ۾ پراميد هئي. جڏهن هوءَ زندگي جي آخرين گهڙين ۾ هئي ته هن پاڙي وارين عورتن کي چيو، ”منهنجي سرڻ کان پوءِ جڏهن منهنجو پٽ سونگ گهر اچي ته ان سان اهڙوئي سلوڪ اختيار ڪيو، جهڙو مان پاڻ ڪندي هيس. جيڪڏهن ڪوريا تي جپاني سامراجين جو قبضو رهيو ۽ سندس گهر اچڻ کان اڳ ڪوريا آزاد نه ٿيو هجي ته ان کي چئجو ته منهنجي لاش کي ڪنهن ٻئي هنڌ ڪڍي وڃڻ جي ڪاٺي ضرورت ڪانهي پر.... مون کي يقين آهي ته هو جدوجهد کي اڏورو ڇڏي ڪڏهن واپس نه ايندو. ۽ نه وري آزادي حاصل ڪرڻ واري آزادي کي ختم ڪندو. جڏهن ڪوريا آزاد ٿئي ته پياري پيڻ پيانگ يانگ جي ويجهو اسان جي ڳوٺ مانگ يانگ ڏي ضرور وڃجو. اها حقيقت ۾ هڪ شاندار جاءِ آهي.“

ان منجهان ظاهر ٿئي ٿو ته هوءَ وطن عزيز سان بي پناهه محبت ڪندي هئي. سندس دل دشمن لاءِ نفرت وارن جذبن سان ڀريل هئي ۽ ڪورياڻي انقلاب جي ڪاميابيءَ جو کيس پختو يقين هو.

ڪامريڊ ڪمال سنگ کي انقلاب جي عظيم رستي تي هلائڻ کان پوءِ مسز ڪانگ بين سوڪ انتهائي افسوس-ناڪ حالتن ۾ ۳۱ جولاءِ ۱۹۳۲ع تي ۴۱ ورهين جي عمر

۾ وفات ڪئي. افسوس کيس وطن عزيز جي آزادي وارو
ڏينهن ڏسڻ نصيب نه ٿيو جنهن لاءِ هوءَ سڄي زندگي
ڪوشش ڪندي رهي هئي.

جيتوڻيڪ بسز ڪانگ ٻين سوڪ هن دنيا کان جدا
ٿي ويئي آهي. پر سندس اهو عظيم انقلابي روح سدائين
زنده رهندو. جيڪو هن عظيم انقلابي رهنما جي پرورش
ڪندي ان ۾ قوڪيو هو. اهڙي ريت وطن عزيز جي تاريخ
۾ سندس نالو سونهري اکرن ۾ لکيو ويندو.

جيسين هئي جيئري ورڇي نه وينى
وڃي پوءِ پيئي، ساريندي ڪي سڄي (شاهه)

ڪجهه عرصي کان پوءِ هڪ ڏينهن جڏهن ڪامريڊ
ڪمال سنگ چياني سامراجين مٿان ڪاري ضرب هڻڻ لاءِ
هڪ تمام وڏي دستي جي اڳواڻي ڪندي وڙهي رهيو هو
ته ان وچ ۾ هو ڪجهه وقت لاءِ پنهنجي گهر آڏو پر گهر
خالي پيو هو ۽ ٻئي ڀائر پاڙي واري مس ڪٽر وٽ رهيل
هئا. اهي ڀائر پڻ انقلابي تنظيم ۾ شامل هئا. ان موقعي
تي ڪامريڊ ڪمال سنگ پنهنجي ڏک ڪي لڪائي نه
سگهيو. پنهنجي پيءُ جي وصيت کي ورجائيندي ۽ پنهنجي
ماءُ جي خواهشن کي اڳيان رکندي هنن ڀائرن ڪورپائي
انقلاب ۾ فتح حاصل ڪرڻ لاءِ نئين سر واعدو ڪيو ۽ ان ڳالهه
جو پختو ارادو ڪيائين ته هو هر قيمت تي فتح ۽ ڪاميابي

حاصل ڪرڻ لاءِ ڪوشش ڪندا ۽ مادرِ وطن ۽ عوام کي آزادي ۽ خودمختياري ڏيارڻ لاءِ مرڻ گهڙي ۽ تائين ڪوشش ڪندا رهندا.

پوءِ هر ڪنهن جدوجهد وارو رستو اختيار ڪيو. ان کان پوءِ ڪامريڊ ”چول جو“. پنهنجي ڀاءُ ڪامريڊ ڪمال سنگ جي پيروي ڪندي فوج ۾ پهرو ورتو ۽ انقلاب جي عظيم رستن تي بهادريءَ سان وڙهندي قربان ٿي ويو. ڪامريڊ مينگ جو انقلابي تنظيم ۾ حصو ورتو. هو اڄ به انقلاب کي ڪامياب بنائڻ لاءِ ڀرپور حصو وٺي رهي آهي.

مسز ڪاننگ بين سوڪ هڪ محب وطن انقلابي عورت هئي. سندس زندگي (خلوص وارن) جذبن سان سرشار هئي. هن پنهنجي زندگي جي هر شيءِ وطن عزيز جي بحالي ۽ انقلاب جي فتح لاءِ وقف ڪري ڇڏي هئي. هوءَ مڙس جي هڪ وفادار زال هئي. مسٽر ڪمهياننگ جيڪو پڻ وطن عزيز جي آزادي خاطر پنهنجي زندگي وقف ڪري ڇڏي هئي ۽ مسز ڪاننگ بين سوڪ پڻ پنهنجي مڙس جي مدد ڪرڻ واري خيال سان هر شيءِ قربان ڪري ڇڏي هئي. مسز ڪاننگ بين سوڪ جو پنهنجي ساهرن سان نهايت پرخلوص ورتاءُ هيو ۽ پٽن جي محبت ۾ وطن عزيز جي بحالي خاطر انقلابي جدوجهد وارو جذبو شامل هو. سندس زندگي ۽ جدوجهد آئيني مثل هئي جنهن مان مڪمل عملي زندگي واري تصوير نظر پئي آئي. هوءَ

سڀني عورتن لاءِ قابل تقليد هئي.

مسز ڪانگ ٻين سوڪ صبر و تحمل، اصول جي پابندي ۽ ائٽم قوت ارادي جو سڄي زندگي اظهار ڪندي رهي ۽ عورتن لاءِ ٻي مثال زندگي جو نمونو پيش ڪيو. هوءَ سخت محنتي ۽ بهادر عورت هئي. هن خود اعتمادِي سمب پنهنجي زندگي نهايت بهترين طريقي سان گذاري. جيتوڻيڪ سندس آمدنيءَ جا ذريعا تمام محدود هئا پر هوءَ مددگارن خود ڪمڻيل رهي.

هن پنهنجي عزيز مڙس ۽ پٽن کي وطن عزيز ۽ انقلاب خاطر وقف ڪري ڇڏيو. هن سڄي خاندان کي انقلاب پسند ٺاهي ڇڏيو هو ۽ معاشري ۾ عورتن جي برابريءَ وارن حقن جي بحالي خاطر دل و جان سان جدوجهد ڪئي. هن پنهنجي سڄي زندگي ڪوريائي عورتن جي آزادي خاطر ۽ مادر وطن جي بحالي واري جدوجهد ڪندي گذاري ڇڏي هئي.

سندس شاندار انقلابي زندگي، سندس عظيم الشان ڪارناما ۽ سندس الفت ۽ محبت جيڪا قوم ۽ ملڪ لاءِ سندس دل ۾ هئي آخر تائين نور جي روشني وانگر روشن ۽ چمڪندي رهندي. هوءَ هڪ بهادر وطن پرست انقلابي عورت هئي جنهن پنهنجي جواني ۽ محبت وطن عزيز مٿان قربان ڪري ڇڏي.

اڄ وطن عزيز سندس پٽ ڪامريڊ ڪمال سنگ جي ڪوششن سان آزاد ٿي چڪو آهي جنهن جي لاءِ هوءَ

سڄي عمر جدوجهد ڪندي رهي هئي ۽ جنهن لاءِ هن سڀ ڪجهه وقف ڪري ڇڏيو هو. سندس هي پٽ، ڪوريائي عوام جو عظيم ترين محب وطن ۽ ممتاز قائد آهي جنهن جو شمار بين الاقوامي اشتراڪي (سوشلسٽ) تحريڪ جي صف اول جي رهنماڻن ۾ ٿئي ٿو. ان هڪ نئين زندگي جي شروعات ڪئي آهي جنهن ۾ قوت، خوشحالي، آزادي ۽ خوشي ٿي خوشي آهي.

ڪامريڊ ڪمال سنگھ شاندار جيان مخالف مسلح جدوجهد جي ڪاميابي ۽ ڪامراني تائين اڳواڻي ڪئي ۽ عوام اڳيان هڪ اهڙو ڪليل رستو پيش ڪيو جنهن جي اهي ڪافي عرصي کان شديد تمنا ڪري رهيا هئا. اهڙين حالتن ۾ نه باقاعدي مسلح فوج هئي. ڪامريڊ ڪمال سنگھ هڪ منظم طريقي سان ۱۵ سالن تائين جهاني سامراجين خلاف ڊگهي جنگ ڪئي ۽ شاندار انقلابي روايتن جو بنياد وڌو. اهڙي طرح ملڪ ۾ عوام جي خوشي، آزادي، طاقت جي گهٽتائي ۽ خوشحالي جون پاڙون پکيڙي ڇڏيون. ڪوريا جا ماڻهو اهڙي ممتاز شخصيت کي پنهنجي اڳواڻ طور ڏسندي ڏاڍو خوش آهن ۽ پاڻ لاءِ فخر جو ڪارڻ ڄاڻن ٿا ۽ اهڙي عظيم رهنما جي موجودگي کي قومي اعزاز تصور ڪن ٿا. اسين مسز ڪانگ بين سوڪ جا انتهائي شڪرگذار آهيون جنهن اهڙي قائد جي تربيت ڪئي. ان ڪري اها اسان جي ملڪ جي عظيم ماءُ آهي. اسان جيتري قدر خوش ٿيون ٿا اوتروئي وڌيڪ عزت

ڪريون ٿا. هن جي زندگي جا ڪيترائي مثال اسان لاءِ زندگيءَ جو نمونو آهن. اسين سدائين پراميد ۽ پرخلوص رهنداسين. جهڙي طرح مسز ڪانگ بين سوڪ کي انقلاب جي فتح تي مڪمل يقين هو ۽ ان لاءِ هن جدوجهد ڪئي. ڪوريائي عوام پڻ اهڙي يقين محڪم سان جدوجهد ڪندو رهندو ۽ دشمن کي ختم ڪرڻ لاءِ فوجي طاقت جي استعمال کان پاسو نه ڪندو ۽ ائين ڪرڻ لاءِ عوام مسز ڪانگ بين سوڪ وانگر وطن عزيز ۽ پنهنجي قائد سان بي پناهه محبت ڪندو هو. پنهنجي خاندان کي انقلاب پسند ۽ پنهنجو پاڻ کي محنت جو عادي بڻائيندو هو. اسان جي ڪوشش ڪامريڊ ڪم ال سنگ جي انقلابي نظرين جي تابع هوندي ۽ ۴ ڪروڙ ڪوريائي عوام جي اڳواڻ ڪامريڊ ڪم ال سنگ جي اڳواڻي هيٺ سرخ (گپڙهو) انقلابي سپاهي بڻجي دلچسپي سان پنهنجي جدوجهد جاري رکندو. اسان ڪامريڊ ڪم ال سنگ سان وفادار رهڻ جو اقرار ڪري ڇڏيو آهي ۽ اهوئي اسان جي عظيم قوم جو رهڻا آهي.

هوءَ اسان سڀني جي ماءُ آهي

ڪوريائي عوام جي ماءُ ڪانگ بين سوڪ جي ياد ۾ تقريباً ۲۷ سال ٿيا، جو اسان ڪانگ بين سوڪ اسان کان جدا ٿي ويئي. وقت ڪهڙو نه تيز رفتاريءَ سان پيو گذري، اها ڄڻ ڪلهوڪي ڳالهه پئي نظر اچي. جڏهن

مان ان سان فءو سنگ ۾ رهمل هيس پر ان واقعي وچ ۾ ڪيترن سالن جي وڻي آهي.

اها هڪڙي ماضي بعيد جي ڳالهه آهي جڏهن منهنجي ان سان پهرين ملاقات ٿي هئي ان وقت منهنجي عمر رڳو ۱۷ سال هئي ۽ هاڻ مان ۲۰ ورهين جي لڳ ڀڳ آهيان ۽ ماڻهو مونکي ”ڏاڏي امان“ ڪري سڏين ٿا. منهنجو خيال آهي ته جيڪڏهن اڄ امان زندهه هجي ها ته انجي عمر ۷۷ ورهين جي لڳ ڀڳ هجي ها. اهي ماڻهو جن وڏي خوشگوار زندگي بسر ڪئي ۽ جن جي صحت نهايت متوازن رهي هي سندس ئي عمر وارا ماڻهو اڄ به تندرست ۽ توانا نظر اچن ٿا. هن سان زندگيءَ وفا نه ڪئي ۽ هوءَ جلد ئي موت جي ظالم چنبن جو شڪار ٿي ويئي. ان جو اهو سبب آهي ته هن پنهنجي وطن جي وڃايل آزادي حاصل ڪرڻ لاءِ اٽڪل محنت ڪئي هئي ۽ وري کيس اڪيچار مسئلن سان منهن ڏيڻو پيو هو ۽ هڪ اهڙي معاشري جي تشڪيل لاءِ رات ڏينهن محنت ڪرڻي پئي هئي. جنهن ۾ غريب ۽ نادار به امن ۽ سکون واري زندگي گذري سگهن ۽ جنهن جا بنياد عدل ۽ انصاف تي هجن. ۱۹۲۵ع ۾ امان سان منهنجي پهريون دفعو ملاقات ٿي.

جيتري قدر مونکي ياد آهي ته مستر ڪرهميانگ جڪ ”فوسنگ“ ۾ پهريون ڀيرو ۱۹۲۴ع جي سياري واري موسم ۾ آيو هو ۽ سندس خاندان ۱۹۲۵ع ۾ فيبروري جي آخر يا مارچ جي شروعات ۾ اوڏنهن آيو هو.

مسٽر ڪم هيانگ جڪ ”سيانامن“ پاڙي ۾ رهڻ لڳو، ۽ اتي پنهنجو ڪم (Work) ڪندو رهيو. سندن گهر اسان جي گهر کان گهڻو پري ڪونه هو. مان اڪثر ماڻهن کان مسٽر ڪم هيانگ جڪ ۽ مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي باري ۾ ڳالهيون ٻڌندي رهندي هيس.

”فوسنگ“ ۾ مسٽر ڪم هيانگ جڪ جي اچڻ کانپوءِ، سندن گهر ۾ نه رڳو ”فوسنگ“ ۽ انجي پسرڊائي پر مختلف شهرن کان ايندڙ مهمانن جي بهم لڳي پيئي هوندي هئي. ۽ جڏهن ته ائين لڳندو هو جو جيئن اهڙن اڪيچار مهمانن جي گڏ ٿيڻ سان سندن گهر ۾ جلسا ٿيندا هجن.

اسان کي تڏهن اها خبر ڪانه هئي ته هي آهي ماڻهو آهن جي ڪوريا جي آزادي خاطر ڪم ڪري رهيا آهن. انڪري اسان کي تعجب ٿيندو هو ته ايترا سارا ماڻهو ڇا لاءِ هنن سان ملڻ لاءِ اچن ٿا جڏهن ته هو خود هن شهر ۾ نوان ايل مٽا، اسين مالڪ ماني ڊگهي عرصي کن اتي رهندڙ هئسون پر اسان وٽ سال اندر وڌ ۾ وڌ ٻه يا ٽي ڀيرا ڪو مهمان ايندو هو. اڪثر وقتن تي جيڪي مهمان مسٽر ڪم هيانگ جڪ جي گهر ايندا رهندا هئا سي سندس بيحد عزت ۽ احترام ڪندا هئا ۽ مسٽر ڪم هيانگ جڪ کي ”جناب“ چئي مخاطب ٿيندا هئا.

فوسنگ اچڻ کان ڪجهه عرصو پوءِ مسٽر ڪم هيانگ جڪ، ڪوريا جي غريب رهواسين جي چوڪرن ۽ چوڪرين کي تعليم جي زبور سان سينگارڻ لاءِ ”نيڪسان“

نالي اسڪول کوليو. فوسنگ ۾ ان وقت ڪوريا جي رهواسين لاءِ ڪوبه اسڪول نه هو، جنهن ڪري ڪوريا جا اڪثر ماڻهو پنهنجي ٻارن کي اسڪول موڪلي نه ٿي سگهيا.

هن کي پاڻ تعليم حاصل ڪرڻ جو ڪو موقعو نه مليو هو ۽ هوءَ ڌاري سرزمين تي زندگي گذاري رهي هئي. فوسنگ ۾ آباد سمورن ڪوريائي ماڻهن جي دلي خواهش هئي ته اهي ڪوريائي زبان ۽ ايجاد وارا اڪر سکڻ لاءِ پنهنجي اولاد کي اسڪول موڪلين. سندن اها ديرينه خواهش ان وقت پوري ٿي جڏهن مسٽر ڪم هيانگ جڪ ”بيڪسان“ نالي اسڪول کوليو.

”فوسنگ“ ۾ رهندڙ سمورن ڪوريائي ماڻهن هڪ آواز ٿي چيو هو ”فوسنگ ۾ رهندڙ اسان غريب ڪوريائي ماڻهن جي خوش قسمتي آهي جو اڄ اسان جي وچ ۾ مسٽر ڪم هيانگ جڪ جهڙي قابل احترام شخصيت موجود آهي.“

ماڻهو، امان ڪانگ بين سوڪ جي باري ۾ پڇ اهڙي عقيدت ۽ احترام وارن جذبن جو اظهار ڪندا هئا. مونکي خبر ڪونهي ته منهنجي ماءُ ڪڏهن مسز ڪانگ بين سوڪ سان ملي هئي پر هن مونکي ٻڌايو هو ته امان ڪانگ بين سوڪ پنهنجي مڙس مسٽر ڪم هيانگ جڪ وانگر فياض ۽ مهربان هئي امان ڪانگ بين سوڪ جي تعريف رڳو منهنجي ماءُ ئي نه ڪندي هئي، پر پاڙي ۾ رهندڙ هر ماڻهو سندس مداح هو، ته هوءَ انتهائي محنتي، خوش اخلاق

مخلص ۽ سدائين پاڙي وارن جي خلوص سان مدد ڪرڻ لاءِ تيار رهندي هئي. اهو پڻ ٻڌڻ ۾ آيو ته هوءَ ڪنهن غريب پاڙيسري جي گهرو ڪم ڪار جي نظرداري ڪندي هئي. سون کيس انهن بدقسمت والدين جي گهر وڃي دلجوئي ڪندي پڻ ڏٺو، جن جو پٽ درياھ ۾ ترندي ٻڏي ويو هو ۽ اهڙي قسم جون ٻيون ڳالهيون پڻ. ڪوبه ڏينهن اهڙو نه گذرندو هو، جو سندس باري ۾ ڪا ڳالهه نه ٻڌندي هيس. منهنجي وڏي خواهش هئي ته مان پاڻ ان سان وڃي ملان. پر انهن ڏينهن ۾ اڄ واريون حالتون نه هيون، ان ڪري منهنجي خواهش اڻپوري رهجي ويئي ۽ پوءِ غير متوقع طور تي مسٽر ڪم هيانگ جڪ گذريل سال جون مهيني ۾ انتقال ڪري ويو. اها خبر اسان لاءِ نهايت حيران ڪندڙ ۽ الماڪ هئي. اڄوڪي ڏينهن به مونکي پنهنجي وڏي ڀاءُ جون ڳالهيون ياد آهن جيڪو مسز ڪانگ ٻين سوڪ وارن ڏانهن تعزيت لاءِ ويو هو. تعزيت ڪرڻ وارا نه رڳو فوسنگ منجهان پر ٻين علائقن کان پڻ سندن گهر ايندا هئا. اهي سموريون اهم شخصيتون جن مري ويل سان گڏ انقلابي سرگرمين ۾ بهرو ورتو هو تعزيت ۽ ڪفن دفن لاءِ آيل هيون.

ان کان سواءِ منهنجي ڀاءُ ٻڌايو ته ”ٻائي ڪسان“ اسڪول جا شاگرد، سندن والدين اهي سمورا غريب ماڻهو جن مرحوم وٽان تعليم حاصل ڪئي هئي تعزيت لاءِ آيا. اهي ڳالهيون ٻڌائڻ کان پوءِ منهنجي وڏي ڀاءُ وڏي افسوس جو

اظهار ڪيو ته مسز ڪانگ ٻين سوڪ پنهنجن ننڍڙن ننڍڙن
 ٻارن سان ڪيئن گذران ڪندي. جڏهن ته انهن هائ هائ
 جڳهه تبديل ڪئي هئي ۽ آهي هڪ اڻواقف هنڌ رهندڙ هئا،
 منهنجي پيءُ آه پريندي چيو ته ”ڪيس ائين پيو محسوس
 ٿئي جيئن اهو سمورو داستان غير سندس پنهنجو هجي.“
 منهنجي پيءُ وڌيڪ ٻڌايو ته ”مسز ڪانگ ٻين سوڪ
 ڳوڙها ان وقت ٿين ته وهيا جيستائين جنازو قبرستان
 ڏانهن هليو نه ويو. قبرستان ۾ ماڻهو مرن واري جي باري
 ۾ گفتگو ڪري رهيا هئا ۽ مستر ڪمهيانگ جڪ جا پراڻا
 ساٿي جيڪي اڳ ئي مسز ڪانگ ٻين سوڪ کي سڃاڻندا
 هئا چوڻ لڳا ته هوءَ پنهنجي مڙس جيان ناقابلِ تسخير
 آهي. مسز ڪانگ ٻين سوڪ جي ڪهاڻي ٻڌي منهنجي
 دل ۾ ڪيترن ئي قسمن جا خيال اڀرڻ لڳا. اهڙي ماڻهوءَ
 جي ڪهڙي ڪيڙي دردناڪ آهي جيڪو وطن کان هزارين
 ميل پري پنهنجي آرزوئن ۽ تمنائن کي اڻپورو ڇڏي، موت
 جي چنبي ۾ اچي وڃي. وطن جي آزادي جهڙي بلند مقصد
 حاصل ڪرڻ کانسواءِ جنهن لاءِ هن مسلسل جدوجهد ڪئي.
 هن دنيا منجهان لاڏاڻو ڪري وڃي ۽ مسز ڪانگ ٻين
 سوڪ جي دل تي ڇا گذرندو هوندو جنهن جو اڪيلو
 سهارو ڪسجي ويو. اهو خيال ڪيترو درد انگيز آهي جو
 زندگيءَ جي اوڪن ۽ اڙانگن رستن تي ننڍن ننڍن پارڙن
 سان ڪهڙي نموني گذارو ڪندي ۽ سندن تربيت واري
 عظيم ذميداري کي نڀائيندي. هن پاڻ کي ڪيترو بي سهارو

محسوس ڪيو هوندو پر سندس اکين مان ٻارن سامهون هڪڙو ڳوڙهو به نه ڪريو. هوءَ ڪيتري پختي ارادي جي مالڪ هئي. مان ننڍي عمر هئڻ جي باوجود تعريف ڪرڻ کان سواءِ رهي نه سگهيس.

مسٽر ڪم هيانگ جڪ جي وفات کان پوءِ امان ڪانگ ٻين سوڪ، سندس ڪم ڪري جاري رکيو ۽ ان ۾ پنهنجو پاڻ کي مصروف ڪري ڇڏيائين. هن ”بائيڪسان“ اسڪول کي پنهنجي قبضي هيٺ آندو. اهو اسڪول مسٽر ڪم هيانگ جڪ پاڻ شروع ڪيو هو ۽ پاڻ ئي ان کي هلائيندو هو. مادر ڪوريا فوسنگ جي علائقي ۾ پاڻ شاگردن جي والدين ۽ محب وطن ماڻهن جي گهرن ۾ وڃي اسڪول جي مالي امداد لاءِ پيسن جو بندوبست ڪندي هئي ته جيئن اسڪول مالي طور تي خود ڪفيل ٿي سگهي. اسڪول جي انتظامي مشڪلاتن لاءِ هوءَ مسٽر ڪم هيانگ جڪ وانگر پاڻ اسڪول ۾ وڃي مناسب تدبيرون اختيار ڪندي هئي. مسٽر ڪم هيانگ جڪ جي وفات کانپوءِ رڳو اهائي ذميداري هن پنهنجي سر تي نه کني پر سندس خواهش موجب هوءَ انقلابي تحريڪ ۾ پڻ شامل ٿي ويئي. ان ڳالهه جو اهو ثبوت آهي ته هن ذاتي طور تي عورتن جي انجمن جي تنظيم ڪري ان جي رهنمائي ڪئي.

جڏهن هوءَ عورتن جي انجمن جي تنظيم ۾ مصروف هئي. سندس تصوير اڄ به منهنجي نظرن اڳيان ڦري رهي آهي. وارن ۾ وچان سمنڊ ڪڍي هوءَ وارن کي ڪوريائي

انداز ۾ ٺاهيندي هئي پنهنجي هٿن جي ٺاهيل اڇي سوئي لباس ۾ ملبوس چاهري تي هڪ نرم سنجيدگي واري مسڪراھٽ سان هوءَ تمام سٺي نظر ايندي هئي.

مونکي اهو ڏينهن اڄ به ياد آهي جڏهن پهرين ڏينهن اسان کي نون نالن سان منسوب ڪيو ويو. عورتن کي زالن واري انجمن جو ميمبر ڪيو پئي ويو. اسان منجهان اهڙيون تمام ٿوريون عورتون هيون جي معروف هيون يعني شايد شان نالن سان سڃاڻيون هيون. ڪيترن ئي پنهنجو پاڻ کي ”گم نان اي“ (نئون چاول) ”چوٽ جائي“ (پهريني ٻار) ”ڪم سي“ (مسز ڪم) ۽ اهڙن ٻين نالن سان متعارف ڪرايو. اهو منظر اهڙو ته دلڪش هو جو کلي کلي پيت ۾ وٽ پئي پيا. ان وقت منهنجو نالو ”هٿ جائي“ رکيو ويو. ڪيتريون عورتون ان ضد تي هيون ته کين سندن اصلي نالن سان سڏيو وڃي جيڪي سندن والدين رکيا هئا. مسز ڪانگ ٻين سوڪ ان ڳالهه جي سختيءَ سان مخالفت ڪئي.

هن اسان کي ٻڌايو ته ائين ڪرڻ سان اها خبر پوي ٿي ته ڪوريائي عورتن سان اهڙو بد ترين سلوڪ ٿيندو هو، جنهن کي ڪوبه انسان ڪڏهن برداشت نٿو ڪري سگهي. هن چيو اسان کي پنهنجي مناسب نالن جي پهرين حفاظت ڪرڻ گهرجي. ان مقصد لاءِ ته اسان هيءُ ميڙ ڪيو آهي ته جيئن ملڪ آزاد ڪرائجي ۽ عورتن جا حق حاصل ڪيا وڃن. هن جالفظ ايترا اثر وارا ۽ دليل ايترا ٺوس ۽ منطقي

مٿا جو انجمن جي ميمبرن زالن کليل بند ڪري اتي جو اتي
 هڪدم فيصلو ڏيئي ڇڏيو، ته ڪين نئون نالن سان سڏيو
 وڃي. مون جڏهن ڪين ٻڌايو ته ’جو‘ ته منهنجي پاءُ جو
 اڳ ئي نالو آهي ته مسز ڪانگ بين سوڪ مونکي چيو
 ته ”جيڪڏهن توکي پسند اچي ته تنهنجو نالو جوسن
 رکيو وڃي“ ”جوسن“ اهو ٽن لفظن تي مشتمل آهي ۽
 جنهن جو مطلب اهو آهي ته هڪ نئين پروفار ۽ خوددار
 عورت جنم ورتو آهي. جنهن ماضيءَ وارن تلخين سان وابستہ
 اڳوڻي نالي ”سٽ جائي“ کي پڻ خير باد چئي ڇڏيو. هو ۽
 جڏهن عورتن جي حق تلفي ۽ انهن سان ٿيندڙ بدسلوڪي
 کي ياد ڪندي هئي ته کيس انهن جي قيد و بند واري
 زندگيءَ تي ڏاڍو ڏک ٿيندو هو. عورتون ويڇاريون ته ساءِ
 به آزاد نموني سان مشڪل کڻي سگهنديون هيون. انهن
 واقعن جو احساس اهڙي نسوني ڏياريندي هئي جو هرڪا
 دل سرد آه ڀرڻ لاءِ ۽ هرڪا اک ڏک ڀرين ڳوڙهن وهائڻ
 لاءِ مجبور ٿي ويندي هئي. سندس تقرير دل و دماغ جي
 اونداهيءَ کي ختم ڪري، نئين روشني عطا ڪندي هئي.
 ائين محسوس ٿيندو هو، جيئن رنگ لڳل ذهن نئين روشني
 ملڻ ڪري روشن ٿي چڪو هجي. آءُ ان موقعي تي هن
 کان بي حد متاثر ٿيس ۽ مون دل ۾ پڪو ارادو ڪري
 ڇڏيو ته اڄ کان مسز ڪانگ بين سوڪ کي پنهنجي ماءُ
 سمجهندس ۽ سندس پيروي ڪندس ۽ سدائين سندس هدايتن
 تي عمل پيرا ٿيڻ جي ڪوشش ڪندس. اهو منهنجي

جوانيءَ جو دور هو ۽ مونکي اهو احساس ٿي چڪو هو ته رڳو ان عورت جي ٻوٽڳي ڪرڻ سان ئي مان ان قابل ٿي سگهنديس جو هڪ سٺي زال، بهترين ماءُ ۽ صحيح انسانن واري زندگي گذاري سگهان.

ان ڏينهن اسان سڀني عورتن کي انجمن جي اڳواڻ جي چونڊ پڻ ڪرڻي هئي. مسز ڪانگ بين سوڪ سمورين عورتن کي چيو ته اهي پاڻ سوچي ويچارِي پنهنجي راءِ جو اظهار ڪن ته ڪير اڳواڻيءَ وارين بهترين صلاحيتن جي مالڪ آهي. سمورين شادي شده عورتن متفق طور تي فيصلو ڪيو ته مسز ڪانگ بين سوڪ ئي ان لائق آهي جو کيس هن انجمن جي چيئرمين مقرر ڪيو وڃي. اها راءِ ان حقيقت جو اظهار ڪري ٿي ته هوءَ عورتن واري طبقي ۾ ڪيتري قدر مقبول هئي ۽ کيس سڀني عورتن جو اعتماد حاصل هو. سندس مرتبي جو دائرو رڳو فوسنگ ٽائين محدود نه هو پر ان جي چوڌر ۾ پڻ سندس بي پناهه شهرت ۽ مقبوليت هئي.

مسز ڪانگ بين سوڪ سان ٿيندڙ مسلسل ملاقاتن منجهان جنهن ڳالهه مونکي سڀ کان وڌيڪ متاثر ڪيو اهو سندس صبر و تحمل وارو جذبو هو. هوءَ پنهنجي مرحوم مڙس مسٽر ڪرهيانگ جڪ جي خواهش کي عملي روپ ڏيڻ لاءِ جنهن صبر ۽ پختگيءَ سان انقلابي رستي تي هلي رهي هئي، ان جو مثال ملڻ مشڪل آهي. مسٽر ڪرهيانگ جڪ جي وفات کانپوءِ پريميئر خاندان جو گذران

ڏاڍو تڪليف سان ٿيندو هو. وري مسز ڪانگ بين سوڪ جي صحت پڻ ٺيڪ نه هئي هڪ طرف مفلسي ۽ غربت ۽ ٻئي طرف صحت جي ڪمزوري. پر هن همت نه هاري. هو ۽ عورتن جي انجمن جي پڻ سرگرم ڪارڪن رهي ۽ پنهنجي خاندان کي سنوارڻ لاءِ پڻ ڪوشاڻ رهي ۽ وري اسانجي پريميئر مسٽر ڪمال سنگ جي تعليم و تربيت طرف پڻ پورو پورو توجهه ڏنو. هو ۽ اڪثر رات جو جاڳي سلائي ۽ تلائي جو ڪم ڪندي رهندي هئي. اهڙي ريت بين جا ڪيڙا ٽوٽي هو ۽ مشڪل سان هڪ ڏينهن ۾ ڏم پيسا ڪمائي سگهندي هئي پر هن ڪڏهن به پنهنجي سخت محنت، غربت ۽ صحت جي ڪمزوريءَ جي شڪايت نه ڪئي.

سندس چهري تي سدائين مسڪراھت رهندي هئي. هو ۽ غريب ڪوريائي عوام جي تسڪين خاطر سدائين چوندي هئي نه:

”هڪ ڏينهن اهڙو اچڻ وارو آهي جڏهن ڪوريا آزاد ٿيندو ۽ غريب پرسڪون زندگي گذاري سگهندا.“

جيتوڻيڪ هو پاڻ سڄو ڏينهن ڪم ڪري ٽڪاوت سبب چور ٿي پوندي هئي پر سندس استقلال ۽ محبت واري جذبي جو اهو حال هو جو هو پنهنجي ڪم کان واندئي ٿيڻ کانپوءِ پاڙيوارين جي ڪمن ۾ هٿ وٺندي هئي ۽ کين چپان مخالف نظرين جي تعليم ڏيڻ کان ڪڏهن به غافل نه رهندي هئي.

جڏهن شروع شروع ۾ سون سندس گهر وڃڻ شروع ڪيو ته مان سندس بي حد مصروفيت ڏسي حيران ٿي ويس. مان سمجهندي هيس، جيئن ته هو پاڙيوارن جي مدد ڪرڻ لاءِ سدائين تيار رهندي آهي ان ڪري سندس مالي حالت ايتري خراب نه هوندي پر جڏهن هن سان منهنجي ڏيڻ-ويٺ وڌي تڏهن مون کي احساس ٿيو ته هو انتهائي تنگ-دستي واري زندگي گذاري رهي هئي.

بورچي خاني ۾ به ننڍڙيون ڏيگڙيون ۽ ڪيترائي پيالا ۽ هڪ ننڍڙي ڪاغذن جي پرزن ۾ ويڙهيل ڪاٺ جي پيٽي اها سندس ڪل ميراث هئي. هو اڪثر صبح و شام باجهري جي رب پڇائيندي هئي جڏهن سندس گهر ڪو مهمان ايندو هو ته هو کيس پنهنجو حصو ڏيئي پاڻ پاڻي ۽ ٽي گذران ڪندي هئي جيڪو رب ڪاٺ کان پوءِ هو ان کي وڌائڻ لاءِ وجهي ڇڏيندي هئي. جڏهن هو فوسنگ ۾ رهندي هئي مون کيس ڪڏهن به نئون اسڪرت پائڻ نه ڏٺو. هو رڳو پنهنجي هٿ جو ٺاهيل سوٽي ڪپڙو استعمال ڪندي هئي. جيڪڏهن سندس مالي حالت بهتر هئي ته پوءِ به جي مدد ڪرڻ ايترو ڏکيو ڪم نه هو پر حيرت ته ان ڳالهه جي آهي ته ايتري قدر تنگدستي ۾ پڻ هو ٻين لاءِ ڪهڙي نموني ڪم ڪندي هئي. شروع شروع ۾ جڏهن منهنجو انتلاپي شعور بيدار نه ٿيو هو ته اهو سڀڪجهه منهنجي لاءِ گجهارت مثل هو ۽ اها ڳالهه ڪڏهن به منهنجي سمجهه ۾ نه پئي آئي ته هو

ڪهڙي طرح ٻين لاءِ ايتري محنت ۽ خاوص سان ڪم ڪري رهي آهي.

جيئن ته مان انجمن خوانين جي هڪ ڪارڪن هيس تنهنڪري آهستي آهستي مسز ڪانگڊ بين سوڪ جي قيادت ۾ مون ڪيتريون ئي نيون ڳالهيون سکي ورتيون. ”هاسنگ“ اسڪول مان موٽڻ کانپوءِ اسانجي قائد ڪم ال سنگ، ”فوسنگ“ ۾ ”سائينل“ نالي ٻارن جي انجمن جي تنظيم ڪئي. ۽ ڪورائي ٻارن کي پنهنجي ملڪ ڄاڻڻ ۽ پرجوش ڇپان مخالف سپاهي ٺاهڻ ۾ پوري پوري ڪوشش ڪئي. هن سائينل اخبار شايع ڪري انهن ۾ بيداريءَ وارو روح ڦوڪيو. پوءِ ٻارن جا آرٽ گروپ تيار ڪيا جيڪي ڀر وارن ڳوٺن ۾ وڃي، ڇپائي سامراجين خلاف جدوجهد آزادي وارو ڪم سرانجام ڏيندي ڳوٺاڻن کي پڻ آزادي واري جذبي جو احساس ڏياريندا هئا. ان موقعي تي امان پنهنجي پٽ جي مدد ڪرڻ لاءِ فوسنگ کان پرامن ڳوٺاڻن علائقن ۾ اخبار جي ورهاست جو ڪم پنهنجي ذمي ڪيو هو. ان کانسواءِ هوءَ سڄي رات جاڳندي رهندي هئي ۽ ٻارڙن واري انجمن جي ميمبرن لاءِ لباس تيار ڪندي هئي. جيڪو پاڻي آهي مختلف ڳوٺن ۾ وڃي پنهنجي فن جو مظاهرو ڪندا هئا.

هن اسانجي قائد جي چاچي ڪم هيانگ ۽ پنهنجي سڀني پٽن جي رهنمائي ڪئي ته جيئن اهي انقلابي رستن تي هلي ٻين ۾ انقلابي شعور پيدا ڪن. پنهنجي خاندان جي پاتين

ڪانسواءِ هن اسان سڀني عورتن جي دامن ۾ اهو جذبو پيدا ڪري ڇڏيو ته اسين ملڪ سان بي پناهه محبت ڪريون ۽ ان لاءِ انقلاب ۾ عملي حصو وٺون. انهن عورتن منجهان مان پڻ آهيان. پنهنجي ذهني ۽ جذباتي بيداري ڪارڻ امان ڪانگ بين سوڪ جي احسانمند آهيان. اهو سندس پُرخلوص ڪوشش جو نتيجو آهي جو منهنجي دل ۾ خدمت وارو جذبو پيدا ٿيو. اڄ جيڪڏهن منهنجي دل معاشري ۽ ملڪ واري محبت سان سرشار آهي ته ان لاءِ مان سندس ئي شڪر گذار آهيان. امان جي اڳواڻي ۽ هيٺ اسان جي عورتن واري انجمن هر روز ٻيئي چوڻي ترقي ڪئي آهي. هن رات جو اسڪول کولي عورتن کي ڪورائي لفظ لکڻ پڙهڻ سيکاريو. هوءَ اڪثر پاڙيوارين عورتن سان ملندي جلدِي رهندي هئي ۽ نهايت سادي نموني سان کين سمجهائيندي هئي ته ڪهڙي نموني چياني سامراج کي ڪوريا مان ڪڍي پنهنجي ملڪ جي آزادي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي وڃي ۽ عورتن کي پنهنجا حق حاصل ڪرڻ لاءِ ڪهڙي ريت جدوجهد ڪرڻ گهرجي.

سندس ڪوششن سان عورتن واري انجمن هفتي ۾ هڪ ڀيرو عوامي جلسو ڪرائيندي هئي. سندس سدائين اهو مقصد رهيو ته عورتن کي اونداھي مان ڪڍي سجاڳي کان روشناس ڪرايو وڃي. جيئن اهي عورتون جيڪي گهر جي چوڌواري ۾ قيد آهن ۽ جيڪي ٻين جي سوالن جا جواب ڏيڻ کان شرمائين ٿيون تن کي بيدار ڪري ان لائق بنايو

وڃي جو اهي عوام سان رابطو قائم ڪري جدوجهد آزادي ۾ سندن مددگار ٿي سگهن. سندن بصيرت ختم ٿي چڪي آهي. اسانجو پهريون ۽ آخري مقصد اهو آهي ته وڃايل شيءِ واپس ڪئي وڃي. عورتون همت سان گڏوگڏ بصيرت جون مالڪ پڻ آهن.

شروع شروع ۾ ته ڪابه عورت اهڙي نظر نه ايندي هئي جيڪا انهن عوامي جلسن ۾ تقرير ڪري سگهي! امان اسانجي حوصلائي افزائي ڪندي چيو ته ”توهان پنهنجي دل جي ڳالهه بنا ڪنهن جهجڪ جي سڀني جي اڳيان چئو، ڇو ته اسين سڀ عورتن جي انجمن جون ميمبر آهيون ۽ اسين پنهنجي دل جي ڳالهه بغير ڪنهن رند روڪ جي سڀني کي ٻڌائي سگهون ٿيون. جيڪي عورتون تقرير ۾ حصو وٺنديون هيون هو سڌائين انهن جي تعريف ۽ ساراهه ڪندي ۽ سندن همت افزائي ڪندي کين احساس ڏياريندي هئي ته توهان ڪافي ڪجهه سکيو آهي ۽ تمام گهڻي ترقي ڪئي آهي. هو اسان کي اڪثر ٻڌائيندي هئي ته هن ڪهڙي نموني پنهنجي پٽ ۽ اسانجي قائد ڪمال سنگ کان تقرير جو فن سکيو. اهڙي ريت اسانجي دلين ۾ پڻ خود اعتمادِي وارو جذبو اڀاريندي هئي.

جنهن جو اهو نتيجو نڪتو ته اهي عورتون جيڪي پهريان تقرير ڪرڻ کان شرمائينديون هيون ۽ شرمائين ڪري سندن منهن جو رنگ ڳاڙهو ٿي ويندو هو ۽ جيڪي پنهنجي منهن کي هٿن ۾ لڪائي، لڄ وڃان رڳو پنهنجو

نالو ٻڌائي ويهي رهنديون هيون يا رڳو ججهڪ محسوس ڪندي ٻه ٽي لفظ مشڪل سان چئي پنهنجي تقرير پوري ڪنديون هيون. ٻيا رڳو ”اسان کي پنهنجا حق حاصل ڪرڻ گهرجن“ ٿي چئي سگهنديون هيون ۽ سندن ڳالهائڻ واري طاقت ختم ٿي ويندي هئي ۽ اهي اچي ٿيندي استبيح ڪان واپس ٿينديون هيون. اڄ اهي ٿي عورتون عوامي جلسن ۾ وڏي وضاحت ۽ بلاغت سان تقرير ڪن ٿيون. ان وقت اسان کانگ بين سوڪ پنهنجي صحت جي تباھ ٿيڻ کان ٻي پرواهه ٿي مختلف شهرن ۽ ڳوٺن ڏانهن ويندي رهي جيڪي ”فوسنگ“ کان ڪيترائي ميل پري هئا. اتي هو ۽ اڪثر ويندي رهندي هئي ۽ اسانجي تنظيم ۾ نون نون ماڻهن کي شامل ڪندي رهي. ان وقت تئين اهڙا ڪتر قسم جا ماڻهو ڪافي تعداد ۾ موجود هئا جن جي ذهنن ۾ جاگيرداريءَ جا اثر سمايل هئا، اهي ماڻهو اسانجي جدوجهد جي ڪلم ڪلا مخالفتم ڪندا هئا ۽ جن ماڻهن کي عقلمند سمجهيو ويندو هو سي مذاق اڏائيندي اسانجي تحريڪ لاءِ چوندا هئا ”ڇا اها انجمن توهان کي ماني ٿي ڏئي.“ جڏهن به ڪا عورت سندس ڳالههون نه سمجهي سگهندي هئي ته هو ان وٽ بار بار ويندي، سمجهائيندي ۽ انجمن جي مقصدن جي وضاحت ڪندي هئي اهڙي ريت هو پنهنجي اٽڪ ڏڪوڻشن سان هن تحريڪ کي فوسنگ کانسواءِ ٻين هنڌن تائين ڦهلائڻ ۾ پڻ ڪامياب ٿي ويئي. ملڪ جي آزادي ۽ عورتن جي حقن

جي بحاليءَ خاطر هن پنهنجي جدوجهد اهڙي ريت جاري رکي جو نه کيس ڪاڏي جي پرواهه ٿيندي هئي ۽ نه لباس جي ڪا خبر! ڏينهن رات آرام ڪرڻ کانسواءِ هوءَ ڪم ڪندي رهي، سندس صحت پڻ ختم ٿي رهي هئي. ان ڊڪ ڊوٽر کيس بلڪل ٽڪاڻي چوڻ ڪري وڌو هيو. اسان کي سندس صحت جي خرابيءَ جو ڏاڍو فڪر هوندو هو ۽ اسين سدائين کيس آرام ڪرڻ جو مشورو ڏينديون رهنديون هيون. پر کيس پنهنجي بيماريءَ جو ڪو فڪر نه هوندو هو. ۽ هوءَ ائين چئي اسان جي ڳالهه کي رد ڪري ڇڏيندي هئي ته ”ملڪ مٽيءَ لڪ ۾ گرفتار آهي، اهڙي وقت ۾ پنهنجي بيماريءَ لاءِ ڪو ڪيئن ٿو سوچي سگهي“ هن ٿي، من ۽ ٿن ملڪ ۽ قوم لاءِ قربان ڪري ڇڏيو هو ته جيئن هوءَ ۽ سندس پٽ ان ڪم کي پاڻ تڪميل تائين پهچائين جيڪو سندس مڙس ڪم هيئڻگ جڪ نامڪمل ڇڏي ويو هو.

پنهنجي ملڪ سان گهري وابستگي، عوام سان بي پناهه محبت ۽ مستر ڪم هيئڻگ جڪ جي انقلابي ڪم کي مڪمل ڪرڻ. اهي اهڙا سبب هئا جن کيس زندگيءَ سان نباھ ڪرڻ جي قابل بنائي ڇڏيو ۽ هوءَ زندگيءَ جي مسئلن کي وڏي صبر ۽ سکون سان برداشت ڪندي رهي. عورتن جي انجمن مسزڪانگ بين سوڪ جي اڳواڻيءَ ۾ پنهنجي سرڪرمين کسي وڏي جوش سان جاري رکيو. انهن ئي ڏينهن ۾ اسانجو فائد ڪم ال سنگ ”چن لين

ڪي پوڻ ”مڊل اسڪول ۾ تعليم حاصل ڪري رهيو هو. هو موڪل وارن ڏينهن ۾ فوسنگ آيو. هن اسانجي انجمن جي بهريون پيرو رهنمائي ڪئي. جنهن جي نتيجي ۾ سندس تنظيمي صلاحيت اڀري آئي ۽ هن وڏي ترقي ڪئي.

هڪ ڏينهن اسانجي انجمن جو جلسو هو. امان ڪانگ بين سوڪ اسان جي اڳواڻ ڪمال سنگ سان گڏ اسان جي ڪمري ۾ داخل ٿي. ان وقت اسان جي اڳواڻ کي اسڪول جي ڪاري ڊريس پاتل هئي اسان سڀني مسٽر ڪمال سنگ کي خوش آمديد چيو. ڇو ته سڀئي عورتن سندس ڪارڪردگي منجهان واقف هيون. پوءِ اسان جي جلبي جي پروگرام جي شروعات ٿي. هو سمورو وقت جلبي ۾ ويهي عورتن جون تقريرون غور سان ٻڌندو رهيو. بعد ۾ امان ڪانگ بين سوڪ الوداعي تقرير ڪئي. هن عورت جي اظهار واري طريقي کي ڏاڍو پسند ڪيو ۽ هن سڀني جي حوصلائي افزائي ڪندي چيو ته ”ڪورياڻي عورتن کي غلاميءَ منجهان پوري ريت چوٽڪارو ڏيارڻ لاءِ ۽ غلامانه حڪومت، ڏاڍا ۽ ظلم کان بچائڻ لاءِ اهو ضروري آهي ته ڪوريا منجهان جپاني سامراج کي هڪالي ٻاهر ڪڍو وڃي ۽ وطن عزيز کي آزاد ڪيو وڃي.“

جيتوڻيڪ هو اڃان ننڍو هو پر سندس تقرير ٻڌڻ کان پوءِ اسان کي پنهنجي ڪاميابي جو پختو يقين ٿي ويو، ڇاڪاڻ ته مستقبل تي سندس نظر هئي ۽ هو جامع منصوبا

بنديءَ تي عمل پيرا هو.

تنظيم جي وسعت جي بيش نظر هن انجمن جي تنظيمي ڊانچي ۾ ردوبدل ۽ اصلاح جي ضرورت تي زور ڏنو. هن مشورو ڏنو ته چيئرمين جي نگراني ۾ هڪ فرد کي انتظامي ڪمن ۽ بين کي نشرو و اشاعت جو ذميوار بنائڻ گهرجي. اسان ان نصيحت تي عمل پيرا ٿيندي عزت جي انجمن جو تنظيمي ڊانچو ترميم ڪري ڇڏيو ۽ مونکي پريهنگندا انچارج مقرر ڪيو ويو.

ان ڏينهن مسز ڪانگ بين سوڪ سوڪون ۽ خاموشيءَ سان ويٺي پٽ جي تقرير غور سان ٻڌندي رهي ۽ تعريف نظر سان کيس ڏسندي رهي.

مسٽر ڪمال سنگ جي جملن ۾ اهڙي خواهش هئي ته هو ملڪ کي آزادي ڏياري ۽ هڪ نئين معاشري کي جوڙي، جيڪو ڪوريا وارن لاءِ مشعل راھ ثابت ٿئي. هو ان رستي جي نشاندهي پڻ ڪري رهيو هو جيڪو ڪوريا وارن کي پنهنجي بقاء خاطر اختيار ڪرڻو هيو. مسز ڪانگ بين سوڪ جي نظر ۾ جوڪر ڪري نقطو سندس پٽ هو ان وقت سندس چھري تي نور، شمس ۽ پاڪيزگي واري جھلڪ هئي سا اسان سڀني محسوس ڪئي.

مسز ڪانگ بين سوڪ پٽ کي ڏسندي ڪپڙن ۾ نئي ماپي، جيڪو هاڻ قومي جياڻو جوان ٿي چڪو هو، ۽ انقلابي رهنما جو شرف پڻ کيس حاصل هو ۽ اڪيچار

نوجوانن جي نهائيت حوصلي منڊيءَ سان اڳواڻي ڪري رهيو هو ۽ اهاڻي سندس ماءُ جي سڀ کان وڏي خواهش هئي. هن پٽ کي اڳتي اڀرندو ڏسڻ جي خواهش ضرور ڪئي هئي پر رڳو پٽ جي صورت ۾ نه پر ملڪ ۽ قوم جي جياڻي سڀوت جي صورت ۾ ڏسڻ واري تمنا ڪئي هئي. جيڪو هڪ صحيح انتلاپي بڻجي، جيڪو ملڪ ۽ قوم جي صحيح رخ ۾ رهنمائي ڪري ۽ پنهنجي مرحوم پيءُ جي خواهش کي پاڻ ۾ تڪميل تي پهچائي. هوءُ اهو ڏسي ڪيڏو خوش ٿي رهي هوندي ته سندس عظيم پٽ انهن خواهشن ۽ تمنا کي ڪان به وڌيڪ نڪتو.

جيڪڏهن سندس ماءُ جي اکين ۾ ماءُ واري شفقت هئي ته اها ڇمڪ ۽ شفقت ان عظيم ماءُ جي ئي اکين منجهان ظاهر ٿي پئي سگهي جنهن جي جگر جي ٽڪري ايتراڻي ظاهر ظهور ڪارناما سرانجام ڏنا هجن. جيڪڏهن هن جي اکين ۾ فخر ۽ غرور جي روشني هئي ته رڳو اهوئي انسان محسوس ڪري سگهي ٿو جنهن ڪنهن حقيقي انقلاب اڀارڻ لاءِ ڪوشش ڪئي هجي. ان ڏاڪش منظر کي جڏهن مون ڏٺو ته محسوس ڪيم ته هن خوشنما رنگين دنيا ۾ هن کان وڌيڪ نه ته ڪاڻي ماءُ آهي ۽ نه ئي ڪو اهڙو پٽ جو ايتري قدر تحسين لائق هجي.

ان ميٽنگ کان ڪجهه وقت پوءِ هڪ ڏينهن ٻارن جي انجمن جي ميمبرن مون کي پيغام موڪليو ته امان ڪانگ بين سوڪ مون سان ملڻ گهري ٿي. رات جي

ڪاڏي کانپوءِ مان ان جي گهر ويس. جڏهن مان ڪمري ۾ داخل ٿيس ته اسان جي چرڌاري ڪافي ماڻهو مڙيل هئا. جن ۾ مسٽر ڪمهيانگ گون ۽ ڪجهه ٻيا ماڻهو پڻ موجود هئا جن کي پريسيٽر ڪمرال سنگ، ڪجهه چئي رهيو هو.

مون مسٽر ڪمرال سنگ کي اهو چوندي ٻڌو ته ”اهو ان ٿيڻو آهي ته رڳو قوم پرست جپاني سامراجين کي ٻاهر ڪڍي سگهن ۽ پنهنجي تحرڪ آزاديءَ وسيلي ملڪ کي چوٽڪارو ڏيارين ڪوريا کي بچائڻ جو واحد وسيلو اهو آهي ته سوشلزم ۽ ڪميونزم وارو رستو اختيار ڪيو وڃي.“

ڪمرال سنگ جي خيال ۾ آزادي حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري آهي ته مارڪزم اينن ازم جي ترقي پسندانہ خيالن جو گهري نظر سان مطالعو ڪيو وڃي ۽ ان ڪم کي پاڻ تڪميل تي پهچائڻ لاءِ پنهنجي زندگي وقف ڪرڻي پوندي. هن موجود ماڻهن سان هڪڙي خنڊ انجمن ٺاهڻ جي باري ۾ مشورو ڪيو. مجلس ۾ موجود ماڻهن ان ڳالهه جي پرزور تائيد ڪئي. هو ڏاڍو خوش ٿيو ۽ چيائين ته اهڙيون تنظيمون مختلف ضلعن ۾ آهن ۽ اتي اهڙن ساٿين جو ڪافي تعداد آهي جن جا خيال هريهو اهڙائي آهن. هن زور ڏيندي چيو ”ان لاءِ جيڪي ماڻهو ڪم ڪندا سي انقلاب سان آخر تائين وفاداريءَ جو ثبوت ڏيندا.“

سندس اهي ڳالهيون ٻڌي مون کي محسوس ٿيو ته چيلين (Chillin) ۾ رهائش دوران هن ڪافي ڪم ڪيو آهي.

ان ميٽنگ ۾ اهو فيصلو ٿيو ته هفتي ۾ هڪ ڀيرو باقائده گي سان ميٽنگ ٿيندي ۽ اهو پڻ فيصلو ٿيو ته ميٽنگ ٻريهين ڪم ال سنگ جي گهر تي ٿيندي ۽ وڌيڪ ان ڳالهه تي پڻ زور ڏنو ويو ته اها ڳالهه راز ۾ رکي وڃي.

مون پنهنجي زندگيءَ ۾ پهريون ڀيرو ڏٺو ته ميٽنگ جي ڪاروائي ختم ٿيڪت ۾ لکي ويئي. ان رات مسز ڪانگ ٻين سوڪ پنهنجي پٽ جي ڳالهين کي سڪون ۽ اطمينان سان ٻڌڻ کانپوءِ همئين ريت تبصرو ڪيو.

”اسان اهڙن ماڻهن لاءِ تڪليفون ۽ مشڪلاتون سٺيون آهن جن جو پنهنجو ڪوبه گهر ڪونهي جن جي پنهنجي ڪڏئي رياست ڪانهي (۱) جيڪي درٻار زندگي گذاري رهيا آهن. اسان کي پوءِ به زندگيءَ کان مائوس نه ٿيڻ گهرجي. اوهان ڪنهن کي هڪ هڪ ڪري پڇي سگهو ٿا پر جڏهن اهي ڀريءَ جي صورت ۾ ٿي وينديون ته پوءِ انهن جو پڇڻ ناممڪن ٿي پوندو.“ اڃان به وڌيڪ چيائين ”جيتوڻيڪ اهي ماڻهو جيڪي هتي موجود آهن تن جو تعداد تمام گهٽ آهي. پوءِ به جيڪڏهن اسان اتحاد ڪري دلبي جذبي سان زندگين کي خطري ۾ وجهي ڪم ڪيو ته پوءِ ڪوبه ڪم اسان جي طاقت کان مٿاهون ڪونهي.

مجلس ۾ حاضر سڀني ماڻهن سندس ڳالهين کي توجهه سان ٻڌو ۽ دل ۾ وهاريو.

(۱) مراد ته غلام آهن.

مسٽر ڪمال سنگ سڀني کان وڌيڪ غور سان ڳالهيون ٻڌي رهيو هو.

عورتن جي انجمن جي گذريل جلسي ۾ جڏهن پريميئر پڻ موجود هو، مون ٻار ٻار اهو محسوس ڪيو ته هڪڙي پٽ کي، جو انقلاب لاءِ ڪم ڪري رهيو آهي، ڪهڙي نموني والدين جي حقن ۽ فرضن کان آج-وڌيڪ گهرجي ۽ هڪ ماءُ کي، اهڙي پٽ لاءِ ڪهڙي طرح محبت ۽ حقيقي خوشي جو اظهار ڪرڻ گهرجي. ان عظيم ماءُ بنا ڪنهن هچ ڪچامت جسي پنهنجي پٽ کي، جيڪو کيس پنهنجي جان کان به وڌيڪ پيارو هو. ملڪ ۽ قوم جي خدمت خاطر وقف ڪري ڇڏيو. باوجود ان جي، جو اهو رستو اڙانگو ۽ خطرن سان ڀرپور هو.

ان عظيم عورت نه رڳو پنهنجي پٽن کي ملڪ ۽ قوم خاطر وقف ڪري ڇڏيو، پر سندن هر مسڪن مسدد ۽ حوصلي افزائي ڪئي. اهڙي ريت سڄي خاندان کي انقلاب جي ان عظيم شاهراه تي گامزن ڪيو.

ان ۾ ڪو شڪ ناهي ته هوءُ ڪوريا جي ماءُ آهي ۽ انقلاب جي ماءُ آهي.

هڪ عظيم ماءُ، هڪ اهڙي انسان جي تخليق ڪئي جنهن کي ڪوريا جي ۽ ڪروڙ انسان عقيمت وارن جذبن سان ڏسي رهيا هئا ۽ ه-و سندن قابل احترام ۽ محبوب رهنما آهي. بيشڪ ان رات هن صحيح چيو هو ته هن پنهنجي جان جي بازي لڳائي انقلاب جي حفاظت ڪئي

آهي.

مسٽر ڪمرال سنگ ۽ سندس ساٿي هڪ دفعي فوسنگ ۾ فوج جي گهيري ۾ اچي ويا. چيو وڃي ٿو ته هوءَ گهيري ۾ ٽوڙي وائڻهيو هلي ويئي جيڪو فوسنگ کان ڪجهه ميل پري هو ۽ پريميئر جي خواهش مطابق ٻه پستول گوشت جي ٽڪري ۾ لڪائي کڻي آئي. هن کي پستول ڏلائي جو تجربو ڪونه هو. انڪري جنهن شخص اهي پستول کيس ڏنا، تنهن کي هن چيو ته پستول ۾ گوليون پڻ پري ڏي ت جيڪڏهن موٽندي، ڪٿي دشمن سان مقابلو ٿي پوي ته کيس پستول ڏلائي ۾ ڪا جهجهڪ نه ٿئي ۽ انهن جو مقابلو ڪري سگهي. اهو سندس ئي احسان آهي جنهن ڪري ڪمرال سنگ ۽ ان جا ساٿي دشمن جي گهيري ۾ جهان حفاظت سان نڪري آيا.

مان هن هڪ ٻن ٻين واقعن جو ذڪر ڪندس جيڪي مون فوسنگ ۾ رهائش دوران ذاتي طور تي محسوس ڪيا. پريميئر ڪمرال سنگ جا دوست اڪثر سندس رهائش گاه تي ايندا هئا. هن وٽ مهمانن جو تعداد هڪ يا ٻه نه پر اڪثر ڪري ۱۰ يا ان کان اڃان به وڌيڪ ٿئي ويندو هو. اڪثر ڪري اهي ڪيترن ڏينهن تائين ۽ ڪڏهن ڪڏهن هڪ مهيني تائين به رهندا هئا. امان ڪانگ ٻين سوڪ انهن سان پنهنجن پٽن جهڙو سلوڪ ڪندي هئي ڇاڪاڻ ته پريميئر ڪمرال سنگ گهر ۾ موجود هجي يا نه هجي.

مون ڪيترا ڀيرا پريميئر ڪمال سنگ جي ساٿين کان
 ٻڌو ته هوءَ سندن خنده پيشانيءَ سان استقبال ڪندي آهي
 چاهي آهي ڪيترو به دير سان ڇو نه اچن ۽ مسٽر ڪمال
 سنگ پڻ موجود نه هجي. هوءَ کين چانور پڇائي کارائيندي
 ۽ کين خرچ لاءِ پيسا پڻ ڏيندي هئي. جيتوڻيڪ هن اها
 رقم پيسو پيسو ڪري مڙي هئي. جيڪڏهن ان ختم ٿي
 ويندو هو ۽ هوءَ چانور پڇائي نه سگهندي هئي، ته پوءِ
 چانورن جي بوسي منجهان ئي ڪيڪ تيار ڪري ڏيندي
 هئي. ۽ جڏهن هو وڃڻ لاءِ اٿندا هئا ته کين سفر لاءِ پڻ
 ڏيندي هئي.

ان زماني ۾ سندن گهر جون حالتون پڻ وڌيڪ خراب
 ٿي ويون هيون.

جڏهن بهار جي موسم ايندي هئي تڏهن امان ڪانگ
 بين سوڪ سان گڏ مان به پري پري تائين جڙي ٻوٽين
 جي ڳولا ۾ ويندي هيس ۽ ”دالجي ساڪ“ ”گگو نامل“
 ۽ ”چام نامل“ گڏ ڪندي هيس.

مسز ڪانگ بين سوڪ کي ان ڳالهه جو ڏاڍو افسوس
 هو ته هن وٽ مسٽر ڪمال سنگ ۽ سندس ساٿين جي
 خدمت لاءِ انهن جڙي ٻوٽين کانسواءِ ڪجهه به نه هو.

تڏهن به جڏهن اسان اهي جڙي ٻوٽيون گڏ ڪري
 وٽنديون هيون سين تڏهن هوءَ چوندي هئي اهڙو وقت اچڻ
 وارو آهي جڏهن اسين پنهنجي زندگي جي انهن گهڙين کي
 ياد ڪري سگهون، جيڪي هيٺ ڏنل رهيون آهن.

اهي سڀ ماڻهو جن تي امان مهربان هئي چوندا هئا،
 ”دنيا ۾ ڪوبه ڪاٿو، هنن ٻوٽن مان تيار ٿيل ڪاٿي واري
 ڪيڪ جو مقابلو نٿو ڪري سگهي، جيڪو مسزڪانگ
 ٻين سوڪ انتهائي محبت ۽ خلوص سان ٺاهيندي آهي.
 حقيقتاً ڪامريڊ سنگ جو، جي ماءُ اسان سڀني جي ماءُ
 آهي هن سان جيڪو مليو، پوءِ ڇو نه اها سندس پهرين
 ملاقات هجي ان کيس ”پنهنجي ماءُ“ سمجهيو ۽ جيستائين
 منهنجي ذات جو لاڳاپو آهي هن مونکي سدائين ماءُ واري
 شفقت سان ڏٺو ۽ پنهنجي حقيقي ڌيءُ وانگر گهريو. ان
 ڪري منهنجو هن سان خاص لاڳاپو هو. هن مونکي نه
 رڳو اهو ٻڌايو ته وطن سان محبت ۽ عورتن جي حقن لاءِ
 جدوجهد ڪرڻ گهرجي پر اهو پڻ سکاريو ته عورتن کي
 رحم دل ۽ فياض ٿيڻ گهرجي.

هڪ ڀيري ٽي ائين جو ڪٽنب وارن مونکي لعنت
 ملاست ڪئي، ڇو ته مون عورتن جي انجمن ۾ شرڪت
 ڪئي هئي، ۽ خفيه تحريڪ سان پڻ لاڳاپيل هيس. ان
 ڳالهه مونکي بهربان ملول ڪيو ۽ پوءِ احتجاجاً باغي
 بنائي ڇڏيو.

هڪ ڏينهن اسين ٻين منجهان ٻوٽيون گڏ ڪري
 واپس ٿي رهيون هيونسين. مسزڪانگ ٻين سوڪ راءِ ڏني
 ته اسانکي سڙڪ جي پاسي ۾ ويهي ڪجهه گهڙيون آرام
 ڪرڻ گهرجي. اسين جڏهن ويهي رهياسين تڏهن هن مون
 کان معلوم ڪيو ته ڪهڙي ڳالهه مونکي ملول ڪيو

آهي ۽ مان چو خاموش خاموش آهيان. ان وقت مون کيس
سپڪجهه ٻڌائي ڇڏيو.

منهنجي ڳالهه ٻڌڻ کانپوءِ هن چيو ته اها ڳالهه انتهائي
غلط آهي جو ان سبب ڪري مان پوئتي هٽي وڃان. هن
مون کي سمجهايو ته مون کي پنهنجي مڙس سان انتهائي
مهرباني ۽ شفقت وارو سلوڪ ڪرڻ گهرجي ۽ ان ڳالهه
جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي ته مان مهندس خلوص حاصل
ڪري سگهان ۽ ان کي سمجهي سگهان ته جيئن منهنجي
ڪمن ۾ مددگار ٿئي. ان کان پوءِ مون ائين ڪرڻ جي
ڪوشش ڪئي جيئن امان مون کي ٻڌايو هو.

يقين ڪريو ان کن ڪجهه عرصو پوءِ منهنجيون
سموريون تڪليفون حل ٿي ويون ۽ منهنجو مڙس منهنجي
ڪم واري اعليٰ مقصد کي سمجهڻ لڳو ۽ اهڙي ريت مان
پنهنجو ڪم مسلسل ڪندي رهيس. ۽ جڏهن امان فوسنگ
ڇڏيو ته منهنجي دل کي ٽڪ لڳو. يقين ڪريو ته مون کي
پنهنجي امڙ کان جدا ٿيڻ وقت ايترو صدمو محسوس نه ٿيو
هو، جيترو هن جي جدائي سان ٿيو.

۱۹۲۹ع جي آخر ۾ هن اٽو وڃڻ خاطر فوسنگ مان
الوداع ڪئي، هن فوسنگ کي رڳو انڪري ڇڏيو هوجو
انقلابي سرگرمين ۾ پنهنجي پٽ جو پوري ريت ساٿ
ڏيئي سگهي. مان هن سان گڏ نه وڃي سگهيس ڇو ته
منهنجي شادي ٿي چڪي هئي. جيڪڏهن ائين نه هجي ها
ته مان ضرور ان سان گڏ وڃان ها.

مسز ڪاننگ بين سوڪ جي ايتو مٿان وڃڻ ڪٽيڻ، مون اڪثر سندس ساٿين کان ٻڌو ته هو ٻڌي محنت سان ڪم ڪري رهي آهي جيتوڻيڪ هو ٻي مار هئي پر پوءِ به انقلابي جدوجهد ۾ مصروف هئي ۽ مسٽر ڪمال سنگ ان زماني ۾ چيان مخالف گورنلا يونٽن جي تنظيم ۾ مصروف هو. ان ڪم ۾ سندس ناليو ڀاءُ پڻ سندس مدد ڪري رهيو هو. غالباً اهو آگسٽ يا سيپٽمبر ۱۹۳۶ع جو واقعو آهي. جڏهن ڪورائي فوجي دستن چيان ۽ سندن ڪٽ پٽلي منچو حڪومت جي فوجين کي زبردست شڪست ڏني. مسٽر ڪمال سنگ چياني ۽ منچو فوجين کي زبردست نقصان رسايو. ان واقعي سندس نالو ٻار ٻار جي زبان تي آڻي ڇڏيو. ان کانپوءِ به مسٽر ڪمال سنگ هر وقت فوجي يونٽن جي قيادت ڪري رهيو هو.

هر وقت مون کي اهڙيون خبرون ملنديون هيون ۽ منهنجي اها خواهش وڌي رهي هئي ته مان به رڳو کيس ڏسان پر سندس ڀائرن جو پڻ ديدار ڪيان. ان خواست جي پورائي لاءِ امان ڪاننگ بين سوڪ ۽ ڪامريڊ پريميئر جون تصويرون ڪاپي ڏسندي هيس. اهي تصويرون مون کي يادگار ۽ نشاني طور ان وقت ڏنيون ويون هيون جڏهن مان پريميئر خاندان کان ٽار ٿي رهي هيس. مان تصويرن کي رڳو انڪري ڏسندي هيس ته جيئن اهي مشورا جيڪي امان ۽ ڪمال سنگ مون کي ڏنا هئا، مان انهن کي فراموش نه ڪري سگهان.

منهنجو ان گناھ تي مڪمل يقين هو ته اهو ڏينهن ضرور ايندو جڏهن مان انهن تصويرن کي فخر سان پنهنجي آبائي گهٽ جي ائبريري ۾ رکي سگهان. ان وقت مون سوچيو ته مان گذريل ڏينهن کي ياد ڪريان، جيڪي مون امان ڪانگ بين سوڪ سان گڏ گذاريا هئا بعد ۾ مون اهي تصويرون هڪڙي ٽيم جي حوالي ڪري ڇڏيون جا اتر اوڀر چين ۾ ۱۹۵۹ع ۾ انقلابي جنگي جالن جي معائني لاءِ آيل هئي. اڄ انقلابي عجائب گهر ۾ مسٽر ڪمال سنگ جي جيڪا اسڪولي لباس ۾ تصوير ڏسو ٿا، سا مون ئي تحفي طور ڏني هئي.

ڪامريڊ پريميئر جي دعوت تي مان هن سال ڪوريا ويس، ڪوريا جي مقدس ترقي تي قدم رکندي ئي مون محسوس ڪيو ۽ ڏٺو ته ڪوريا جا ماڻهو خوش و خرم هئا ۽ اسانجي سوشلسٽ مادر وطن جو شان ٿي نرالو هو. مونکي فوراً امان ڪانگ بين سوڪ ياد اچي ويئي. اها درست چوندي هئي ته ”غريب هٿ ڪو گناهه ڪونهي، هڪ ڏينهن ايندو جڏهن ڪوريائي عوام خوشحال ٿيندو ۽ هڪڙي اهڙي معاشري ۾ زندگي گذارينداسين جنهن کي ان (عوام) پاڻ جوڙيو هجي. سندس (ڪانگ بين سوڪ) جا لفظ ڪهڙي نه خوش اسلوبي سان مسٽر ڪمال سنگ جي اڳواڻي ۾ صحيح ثابت ٿيا.

مون جڏهن وطن جي زمين تي قدم رکيو ته منهنجي دل ڀرجي آئي. پريميئر سان ملڻ کانپوءِ، مان سڌو جناب

ڪم هيانگ جڪ ۽ امان ڪانگ ٻين سوڪ ڪي خراج-
عقيدت پيش ڪرڻ؛ مينگيانگ ڊائي سندن قبرن تي ويس.
مان جڏهن امان جي قبر اڳيان جهڪيس ته مون محسوس
ڪيو ته منهنجي دل ٻڏي رهي آهي.

”آمان، جوسن تنهنجي حضور ۾ آئي آهي. امان مون
مات جي آزادي خاطر ڪجهه به نه ڪيو. پوءِ به تنهنجي
پٽ مسٽر ڪمال سنگ مونکي گهرايو آهي ۽ مان پنهنجي
عزیز وطن تي واپس آئي آهيان. امان تو ڪيتريون
تڪليفون ڏنيون ڪيترن مسئلن سان منهن ڏنو. ٻين کان
وڌيڪ مشڪلاتون سٺيون هيون. هن ڏينهن لاءِ پر اڃ
تون ئي هن خوشين کي ڏسڻ لاءِ اسان ۾ ڪونه آهين، تون
اڇوڪين خوشين ۾ اسان سان گڏ نه آهين.

”تو کي ڇاڻ آهي ته تون اڃ مانگ يونگ ٻي اندر خواب
۾ محو آهين، زندهه هوندي تون هتي اچڻ لاءِ ڪيتري قدر
خواهشمند هوندين؟ مسٽر ڪمال سنگ جنهن کي تو ايتري
مصيبتن سان پاليو ۽ جنهن کي ڪيترين جانيشنين کانپوءِ
تو جوان ڪيو. اڄ سندس اڳواڻي ۾ ڪوريا ۾ عوامي
حڪومت قائم ٿي چڪي آهي. جنهن جي تو کي آرزو هئي
۽ سڄي دنيا ۾ ڪوريا جو نالو روشن ٿيو آهي.

امان ڇا تو کي خبر آهي ته تنهنجن انهن ڳوڙهن منجهان
جيڪي خون واري صورت ۾ وهندا هئا اڄ گلو گلزار بنجي
بهار جو منظر پيش ڪري رهيا آهن. امان اهي ويران
ريگستان جتان تون لنگهي هئين، اڄ سرسبز ٻنڀن ۾ تبديل

ٿي چڪا آهن. ماڻهن جا چهرا ٽڙي پيا آهن اهي خوشيءَ ۾ ماڻن ٿا. سندن ٿهڪ انهن جي آسودگي جا ترجمان آهن. امان تون ڳالهائين ڇو نٿي، خاموش ڇو آهين؟“

مان ان ڏينهن دل کولي رنس، مونکي ائين محسوس ٿي رهيو هو جيئن آمان مونکي محبت وڃان پاڪر پاتو هجي. جيڪڏهن هوءَ زندهه هجي ها ته مونکي اعترفي رٿيدڙ حالت ۾ ڏسي ها ته يقيناً مونکي چڙهي ها.

جيتوڻيڪ چند سال ٿي ان عظيم ماءُ سان گڏ گذاريا آهن، پوءِ به مان ان ڳالهه کان پوري ريت واقف ٿي ويس ته هوءَ ڪهڙي نموني جو جياپو چاهي ٿي ۽ سندن خواهشون ڪهڙيون آهن. اها ڳالهه هسن لاءِ ڪيڏي نه اذيت ناکه هئي ته ڪوريا جارهواسي، ڪيئن نه غيرانساني زندگي گذارڻ لاءِ مجبور هئا، اهي جپاني قورن جي پيرن هيٺان چيٽاڙيا پئي ويا ۽ آف به نه پئي ڪري سگهيا. اهي جپاني سامراجين جي نوڪرن ۾ پنهنجي زندگي گذاري رهيا هئا.

مون پوري ريت ڄاتو پئي ته اسان جي اها خواهش پوري ڪرڻ لاءِ آمريڪي سامراجين ۽ سندن حوارين کي، جيڪي اسانجي سرزمين جي ڏاکڻي حصي ۾ ناجائز طور تي گهڙي آيا آهن، تن جو خاتمو ڪرڻ لازمي آهي ۽ بکين انگ اگهاڙن ديس واسين کي ان عذاب کان چوڻڪارو ڏيارڻ ۽ مادر وطن کي جلد کان جلد متحد ڪرڻ (۱) ۽

(۱) ڪوريا اتر ۽ ڏکڻ ٻن حصن ۾ ورهايل آهي.

پوءِ متحده مادر وطن جي اشتراڪي جنت واري تڪميل ڪرڻ آهي.

اهو سڀڪجهه هن پنهنجي ڪارڻ ڪونه پئي چاهيو. امان جي زندگي هڪ عظيم ماءُ جي مثالي زندگي هئي جنهن پنهنجي پٽ کي اهڙي ريت اڀاريو جو اهو ڪروڙ ڪورياڻي عوام لاءِ اڳواڻيءَ جا فرض سرانجام ڏيئي سگهي. امان پنهنجي مڙس جي انقلابي خواهش جي پوراڻي لاءِ زندگي قربان ڪئي. امان پاڻ هڪ انقلابيءَ وانگر رتوچاڻ وارن رستن تي هلندي، منزل جي ڳولا جاري رکي. پنهنجي پٽ کي انقلابي سرگرمين ۾ ڀرپور مدد ڏني. انقلاب آڻيندڙن، شايد ئي ايتري قدر تڪليفن جو مقابلو ڪيو هجي، جيترو مسز ڪانگ بين سوڪ ڪيو. ۽ هن تڪليفن جي اوڙاهه منجهان لنگهي ڪوريا کي هڪ اهڙي روشنيءَ جو نور عطا ڪيو، جيڪو اڄ سڄي دنيا کان خراج تحسین حاصل ڪري رهيو آهي.

پياري امان ڪانگ بين سوڪ
تون دنيا جي انقلابين جي دلين ۾ هڪڙي
روشنيءَ وانگر ڇمڪي رهي آهين. *

نيو فيلڊس جا تازا شايع ٿيل بهترين ڪتاب

اڪن ڏيڙا ڦلڙا (شاعري)

مصنف: شيخ اياز

منهنجي دنيا هيڪل وياڪل (ناول)

مصنف: سراج

رڻ ۽ رڇ جو اڏواس (ڪهاڻيون)

مصنف: نورالهدى شاه

نيو فيلڊس جا ايندڙ ڪتاب

ڀونري ڀري آڪاس

مصنف: شيخ اياز

جلاوطن

مصنف: نورالهدى شاه

ڪراچيءَ جا ڏينهن ۽ راتيون

مصنف: شيخ اياز

جڏهن مان نه هوندس

مصنف: امر جليل

نيو فيلڊس پبليڪيشنس جا شايع ٿيل ڪتاب

۰۱. بين الاقوامي قانون ۽ تنظيم فيروز احمد - ۲۰/-
۰۲. جيل ۾ ۲۲ مهينا (پاڳو ۱) طارق اشرف (ختم)
۰۳. اڌ ملاقات (خط) طارق اشرف - ۲۰/-
۰۴. جيل گهاري ۾ جن سان طارق اشرف (ختم)
۰۵. جيل ۾ ۲۲ مهينا (پاڳو ۲) طارق اشرف - ۱۲/-
۰۶. زندگي ۽ جوتنها مسافر (ڪهاڻيون) طارق اشرف (ختم)
۰۷. مارچ ۽ سنڌي جوڌا — ۲۰/-
۰۸. بهترين ڪهاڻيڪارن جون بهترين ڪهاڻيون — (ختم)
۰۹. اونداهي ڌرتي روشن هٿ (ناول) آغا سليم (ختم)
۰۱۰. رات منهنجي روح ۾ غلام نبي مغل (ختم)
۰۱۱. ۳۰ سالن جون چونڊ ڪهاڻيون (پاڳو ۱) — (ختم)
۰۱۲. ٿڌا چپ (ڪهاڻيون) امير چندر (ختم)
۰۱۳. وايون وڻجڙن جون (سفرنامو) الطاف شيخ - ۱۲/-
۰۱۴. ۳۰ سالن جون چونڊ ڪهاڻيون (پاڳو ۲) — (ختم)
۰۱۵. بندر بازاريون (سفرنامو) الطاف شيخ - ۱۲/-
۰۱۶. شڪليون (خاڪا) عبدالقادر جوڻيجو (ختم)
۰۱۷. يادگار ڪهاڻيون مختلف ڪهاڻيڪار (ختم)
۰۱۸. ٽين دنيا جون ڪهاڻيون وليرام وليپ (ختم)
۰۱۹. عظيم ڪهاڻيڪارن جون عظيم ڪهاڻيون — (ختم)
۰۲۰. دل اندر درياو (ڪهاڻيون) مدد علي سنڌي (ختم)
۰۲۱. دل جو بندر (ناول) اڏورل آنيويس/نصير اعجاز (ختم)
۰۲۲. رهيل قرض (ڪهاڻيون) ظفر حسن - ۱۲/-

۰۲۳. درد جي خوشبو (ناول) قاضي خادم -/۳۰
۰۲۴. ڪنهن سان سور سليان مرتب: فيروز احمد (ختم)
۰۲۵. فڪر جي آزادي آسٽيفن زويگ/ ابراهيم جوڊو (ختم)
۰۲۶. منهنجو ساگر، منهنجو ساحل الطاف شيخ -/۱۶
۰۲۷. غلامن جو پمڙو (ناول) دوست محمد ڀٽي (ختم)
۰۲۸. سي ٽي جوين ڏينهن (سفرنامو) الطاف شيخ -/۱۵
۰۲۹. عاشي هينري رائڊر هئگرڊ/ فضل احمد بچائي (ختم)
۰۳۰. سي پيڙيون رکين باجهه سين الطاف شيخ -/۲۰
۰۳۱. سڌارت (ناول) هرمن هيس/ فضل احمد بچائي (ختم)
۰۳۲. چپان رس (ڪهاڻيون) الطاف شيخ (ختم)
۰۳۳. روح جي گولا (ناول) مترجم: فضل احمد بچائي (ختم)
۰۳۴. درد جا ڏينهن، درد جون راتيون طارق اشرف (ختم)
۰۳۵. سانباھو سمونڊ جو (سفرنامو) الطاف شيخ (ختم)
۰۳۶. سورج هوندي مرجھايل نجم عباسي (ختم)
۰۳۷. آسيم هينري رائڊر هئگرڊ/ فضل احمد بچائي (ختم)
۰۳۸. قلندر قرت العين حيدر/ مدد علي سنڌي -/۱۲
۰۳۹. الطاف شيخ جي نوٽبڪ تان الطاف شيخ (ختم)
۰۴۰. سزا جا سڪ آسڪر وائلد/ فضل احمد بچائي -/۱۲
۰۴۱. بهترين سفرناما الطاف شيخ (ختم)
۰۴۲. للڪار (ڪهاڻيون) نجم عباسي (ختم)
۰۴۳. ٽڪل سريت البرٽو مورايو/ وليرام وليپ -/۱۵
۰۴۴. لنڊن ٽائين لفٽ (ڪهاڻيون) الطاف شيخ (ختم)
۰۴۵. تصوير جو خون مترجم: فضل احمد بچائي -/۲۵
- (پڪچر آف ڊورين گري) (ناول)

۴۶. حلیم شو
۴۷. ٻارن جون آکاڻيون
۴۸. سپون
۴۹. سفر يورپ جي ڊائري
۵۰. آزادي خاطر (ڪهاڻيون)
۵۱. چانديءَ جون تارون
۵۲. مس سدا بهار چنيلي (ناول)
۵۳. پيار ڪهاڻي (ناول)
۵۴. نيگرو عشق ۽ بغاوت
۵۵. شرم ٻوٽي (ناول)
۵۶. اگي ايئن هيٺس (جلد ۱)
۵۷. پره کان پهرين (ڪهاڻيون)
۵۸. بلنديون (ناول)
۵۹. رڃ ۽ پاڇا (ناول)
۶۰. مون توکي بيمار ڪيو
۶۱. آيل ڙي اولڻا (ڪهاڻيون)
۶۲. شاهه لطيف جي شاعري
۶۳. آڻي گهوت ته نشا ٿيوئي
۶۴. موهن جو دڙو (ناول)
۶۵. ادو عبدالرحمان (ڪهاڻيون)
۶۶. ترقي روشن آهي (ڪهاڻيون)
۶۷. دارون هن ديواني جو (ڪهاڻيون)
۶۸. پيغامبر
۶۹. هم اوست (ناول)
- حلیم بروهي (ختم)
الطاف شيخ (ختم)
خليل جبران/فضل احمد بچائي (ختم)
سفر يورپ جي ڊائري قاضي عبدالمجيد عابد -/۲۵
مرتب: فيروز احمد (ختم)
ماهتاب محبوب -/۱۶
الطاف شيخ -/۲۰
نجم عباسي -/۴۰
مترجم: نصير اعجاز (ختم)
گوبند مالهي -/۱۲
فضل احمد بچائي -/۲۰
ماهتاب محبوب -/۱۶
نجم عباسي -/۱۶
موهن ڪلپنا -/۱۶
پوپتي هيرانندائي (ختم)
علي بابا -/۲۰
تنوير عباسي (ختم)
نوڪرام ڏوڏيجا (ختم)
علي بابا (ختم)
امرلعل هنگوراڻي -/۱۲
آغا سليم (ختم)
نجم عباسي -/۲۰
خليل جبران/ستار م
آغا سليم -/۲۰

۰۷۰. اداس واديرون (ڪهاڻيون) حميد سنڌي -/۱۲
۰۷۱. آئيني جي آڳيان ۱۷ ساهتڪار -/۱۲
۰۷۲. چنڊ چنبيليءَ ول (شاعري) شيخ اياز (ختم)
۰۷۳. لهر لهر زندگي (ڪهاڻيون) ماعتاب محبوب -/۲۰
۰۷۴. افون ماڻهو (ڪهاڻيون) سراج (ختم)
۰۷۵. ٻه ننڍا ناول (ٻه ناول) آغا سليم -/۲۲
۰۷۶. اڳي ايئن هياس (جلد ۲) فضل احمد بچاڻي -/۲۵
۰۷۷. رڻ تي رم جهم (شاعري) شيخ اياز (ختم)
۰۷۸. وات ويندي علي احمد بروهي -/۳۰
۰۷۹. مڪليءَ کان ملاڪا تائين الطاف شيخ -/۲۵
۰۸۰. ڪهاڻيءَ جو قافلو نجم عباسي -/۱۵
۰۸۱. ساهيوال جيل جي ڊائري شيخ اياز -/۳۵
۰۸۲. سنگاپور ويندي ويندي (سفرنامو) الطاف شيخ -/۲۵
۰۸۳. چنڊ جا تمنائي (ڪهاڻيون) آغا سليم -/۱۶
۰۸۴. ڀڳت سنگهم کي قاسمي شيخ اياز -/۱۵
۰۸۵. ست يو گوسلاويائي آکاڻيون جڳت آڏواڻي -/۱۰
۰۸۶. ست ڪشميري آکاڻيون ايشور چندر -/۱۲
۰۸۷. پن چڻ ۽ چنڊ (شاعري) آغا سليم -/۱۰
۰۸۸. ڪوالامپور ڪجهه ڪوھ الطاف شيخ (ختم)
۰۸۹. ڪپر ٿو ڪن ڪري (شاعري) شيخ اياز -/۴۵
۰۹۰. سڏن مٿي سڏڙا علي احمد بروهي -/۲۵
۰۹۱. گانڌي لوڻي فشر/نجم عباسي (ختم)
۰۹۲. ڀڳل ڪنڀڙاڻيون خليل جبران/عبداللہ الفائز (ختم)
۰۹۳. ماسٽر هريام جو بئڪڪاڪ وڃڻ.... الطاف شيخ -/۴۰

- ۰۹۴ ڪي جي ٻيچل ٻوليءَ (شاعري) شيخ اياز -/۲۵
- ۰۹۵ سرهي سرهي سار (سفرنامو) ماهتاب محبوب -/۳۵
- ۰۹۶ خط، انٽرويو ۽ تقريرون شيخ اياز (ختم)
- ۰۹۷ ڏنگيءَ منجهه درياھ (سفرنامو) الطاف شيخ -/۴۵
- ۰۹۸ ڏيئا ٿيل ڦليل جا علي احمد بروهي -/۳۰
- ۰۹۹ راج - گھات تي چنڊ (شاعري) شيخ اياز -/۴۰
- ۰۱۰۰ موتي جي مھراڻ جا مرتب: فيروز احمد -/۵۵
- ۰۱۰۱ تلاش (ناول) نجم عباسي -/۳۰
- ۰۱۰۲ لٽريچر سڄ لکن ۾ (شاعري) شيخ اياز -/۲۰
- ۰۱۰۳ ڏاھي جھرڪي ۽ ٻيون آکاڻيون الطاف شيخ -/۳۵
- ۰۱۰۴ مرڻ مون سين آءُ (ناول) سراج -/۴۰
- ۰۱۰۵ پڙاڏو سوئي سڏ (ناول) سراج -/۴۰
- ۰۱۰۶ رات وچ ۾ (ناول) مترجم: فضل احمد بچاڻي -/۲۰
- ۰۱۰۷ ٻڙ جي چانو اڳي کان گھاتي شيخ اياز -/۳۰
- ۰۱۰۸ اک سور (ناول) رابندر نات ٿنگور -/۵۰
- ۰۱۰۹ جت جر وهي ٿو جال (سفرنامو) الطاف شيخ -/۳۰
- ۰۱۱۰ رني ڪوٽ جو خزانو (ڪھاڻيون) امرجليل -/۳۰
- ۰۱۱۱ ماسٽريائي (ناول) مترجم: نجم عباسي -/۲۵
- ۰۱۱۲ اکن نيرا ڦليا (شاعري) شيخ اياز -/۳۰
- ۰۱۱۳ منهنجي دنيا، هيڪل وياڪل (ناول) سراج -/۴۰
- ۰۱۱۴ رڻ ۽ ريج جو اتهاس نورالهدى شاه -/۳۰

گھرائڻ لاءِ لکيو: نيو و فيلڊس پبليڪيشنس
ٽنڊو وٺي محمد، حيدرآباد سنڌ.

نيو فيلبس جا تازا شايع ٿيل ڪتاب

۱-	پڙاڏو سوئي سڏ	سراج
۲-	مرڻ مون سين آءُ	سراج
۳-	منهنجي دنيا، هيڪل وياڪل	سراج
۴-	بڙ جي چانو اڳي کان گهاٽي	شيخ اياز
۵-	اڪن نيرا ڦليا	شيخ اياز
۶-	رني ڪوٽ جو خزانو	امر جليل
۷-	جت جر وهي ٿو جال	الطاف شيخ
۸-	اک سور	رابندر نات ٿمگور
۹-	ماسٽريائي	مترجم: نجم عباسي
۱۰-	رڻ ۽ رڃ جو اتهاس	نورالهدى شاه

پڙهندڙ نسل . پ ن

The Reading Generation

1960 جي ڏهاڪي ۾ عبدالله حسين ”اُداس نسلين“ نالي ڪتاب لکيو. 70 واري ڏهاڪي ۾ وري ماڻِڪَ ”لڙهندڙ نسل“ نالي ڪتاب لکي پنهنجي دورَ جي عڪاسي ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. امداد حُسينيءَ وري 70 واري ڏهاڪي ۾ ئي لکيو:
انڌي ماءُ جڻيندي آهي اونڌا سونڌا ٻارَ
ايندڙ نسل سَمورو هوندو گونگا ٻوڙا ٻارَ

هر دور جي نوجوانن کي اُداس، لڙهندڙ، ڪڙهندڙ، ڪڙهندڙ، ٻرندڙ، چُرندڙ، ڪِرندڙ، اوسيئڙو ڪندڙ، پاڙي، ڪاڻو، پاڇوڪڙ، ڪاوڙيل ۽ وڙهندڙ نسلن سان منسوب ڪري سَگهجي ٿو، پَر اسان انهن سڀني وچان ”پڙهندڙ“ نسل جا ڳولائو آهيون. ڪتابن کي ڪاڳر تان ڪڍي ڪمپيوٽر جي دنيا ۾ آڻڻ، ٻين لفظن ۾ برقي ڪتاب يعني e-books ٺاهي ورهائڻ جي وسيلي پڙهندڙ نسل کي وَڌڻ، ويجهڻ ۽ هِڪَ ٻئي کي گولي سَهڪاري تحريڪ جي رستي تي آڻڻ جي آسَ رکون ٿا.

پڙهندڙ نسل (پَن) ڪا به تنظيم ناهي. اُن جو ڪو به صدر، عهديدار يا پايو وجهندڙ نه آهي. جيڪڏهن ڪو به شخص اهڙي دعويٰ ڪري ٿو ته پڪ ڄاڻو ته اهو ڪوڙو آهي. نه ئي وري پَن جي نالي ڪي پئسا گڏ ڪيا ويندا. جيڪڏهن ڪو اهڙي ڪوشش ڪري ٿو ته پڪ ڄاڻو ته اهو به ڪوڙو آهي.

جهڙيءَ طرح وڻن جا پَن ساوا، ڳاڙها، نيرا، پيلا يا ناسي هوندا آهن اهڙيءَ طرح پڙهندڙ نسل وارا پَن به مختلف آهن ۽ هوندا. اهي ساڳئي ئي وقت اداس ۽ پڙهندڙ، ٻرندڙ ۽ پڙهندڙ، سُست ۽ پڙهندڙ يا وڙهندڙ ۽ پڙهندڙ به ٿي سگهن ٿا. ٻين لفظن ۾ پَن ڪا خصوصي ۽ تالي لڳل Exclusive Club نه آهي.

ڪوشش اها هوندي ته پَن جا سڀ ڪم ڪار سهڪاري ۽ رضاڪار بنيادن تي ٿين، پر ممڪن آهي ته ڪي ڪم اجرتي بنيادن تي به ٿين. اهڙي حالت ۾ پَن پاڻ هڪٻئي جي مدد ڪرڻ جي اصول هيٺ ڏي وٺ ڪندا ۽ غير تجارتي non-commercial رهندا. پَن پاران ڪتابن کي ڊجيٽائيز digitize ڪرڻ جي عمل مان ڪو به مالي فائدو يا نفعو حاصل ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪئي ويندي.

ڪتابن کي ڊجيٽائيز ڪرڻ کان پوءِ اهم مرحلو ورهائڻ distribution جو ٿيندو. اهو ڪم ڪرڻ وارن مان جيڪڏهن ڪو پيسا ڪمائي سگهي ٿو ته ڀلي ڪمائي، رڳو پَن سان اُن جو ڪو به لاڳاپو نه هوندو.

پَن کي کليل اکرن ۾ صلاح ڏجي ٿي ته هو وس پٽاندڙ وڌ
 کان وڌ ڪتاب خريد ڪري ڪتابن جي ليکڪن، ڇپائيندڙن ۽
 ڇاپيندڙن کي همٿائن. پر ساڳئي وقت علم حاصل ڪرڻ ۽ ڄاڻ
 کي ڦهلائڻ جي ڪوشش دوران ڪنهن به رڪاوٽ کي نه مڃن.
 شيخ اياز علم، ڄاڻ، سمجھ ۽ ڏاهپ کي گيت، بيت، سٺ،
 پُڪار سان تشبيهه ڏيندي انهن سڀني کي بمن، گولين ۽ بارود
 جي مد مقابل بيهاريو آهي. اياز چوي ٿو ته:
 گيت به ڄڻ گوريلا آهن، جي ويريءَ تي وار ڪرڻ ٿا.

....

جئن جئن جاڙ وڌي ٿي جڳ ۾، هو ٻوليءَ جي آڙ ڇڻن ٿا؛
 ريتيءَ تي راتاها ڪن ٿا، موتي منجهه پهڙ ڇڻن ٿا؛

....

ڪالهه هيا جي **سُرخ گلن** جيئن، اڄڪلهه **نيلا پيلا** آهن؛
 گيت به ڄڻ گوريلا آهن.....

.....

هي بيت اُٿي، هي بم- گولو،

جيڪي به ڪٽين، جيڪي به ڪٽين!

مون لاءِ ٻنهي ۾ فرقُ نه آ، هي بيت به بم جو ساٿي آ،

جنهن رڻ ۾ رات ڪيا راڙا، تنهن هڏ ۽ چم جو ساٿي آ -

ان حساب سان اڻڄاڻائي کي پاڻ تي اهو سوچي مڙهڻ ته
 ”هاڻي ويڙهه ۽ عمل جو دور آهي، اُن ڪري پڙهڻ تي وقت نه
 وڃايو“ نادانيءَ جي نشاني آهي.

پَنَ جو پڙهڻ عام ڪتابي ڪيڙن وانگر رڳو نصابي ڪتابن تائين محدود نه هوندو. رڳو نصابي ڪتابن ۾ پاڻ کي قيد ڪري ڇڏڻ سان سماج ۽ سماجي حالتن تان نظر ڪڍي ويندي ۽ نتيجي طور سماجي ۽ حڪومتي پاليسيون policies اڻڄاڻن ۽ نادانن جي هٿن ۾ رهنديون. پَنَ نصابي ڪتابن سان گڏوگڏ ادبي، تاريخي، سياسي، سماجي، اقتصادي، سائنسي ۽ ٻين ڪتابن کي پڙهي سماجي حالتن کي بهتر بنائڻ جي ڪوشش ڪندا.

پڙهندڙ سُئل جا پَنَ سڀني کي **ڇو، ڇا، ۽ ڪيئن** جهڙن سوالن کي هر بيان تي لاڳو ڪرڻ جي ڪوٺ ڏين ٿا ۽ انهن تي ويچار ڪرڻ سان گڏ جواب ڳولڻ کي نه رڳو پنهنجو حق، پر فرض ۽ اڻٽر گهرج unavoidable necessity سمجهندي ڪتابن کي پاڻ پڙهڻ ۽ وڌ کان وڌ ماڻهن تائين پهچائڻ جي ڪوشش جديد ترين طريقن وسيلي ڪرڻ جو ويچار رکن ٿا.

توهان به پڙهڻ، پڙهائڻ ۽ ڦهلائڻ جي ان سهڪاري تحريڪ ۾ شامل ٿي سگهو ٿا، بس پنهنجي اوسي پاسي ۾ ڏسو، هر قسم جا ڳاڙها توڙي نيرا، ساوا توڙي پيلا پن ضرور نظر اچي ويندا.

وڻ وڻ کي مون پاڪي پائي چيو ته ”منهنجا پاءُ
پهتو منهنجي من ۾ تنهنجي پَنَ پَنَ جو پڙلاءُ.“
- اياز (ڪلهي پاتم ڪينرو)

سند سلامت

www.sindhsalamat.com

سند سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سندس رفتار سان هلڻ جو سانباھو آهي، ڇو ته تاريخ هميشه انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمايي جي حفاظت ڪئي آهي. سند سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نه رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليق کي ڊجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي ته سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڏاڻوڻوڊ ڪرڻ اسان هجي ۽ ايندڙائيد سميت آڻي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آساني سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي.

۽ اهو سڀ ”سند سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو. اميد ته سند سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نه صرف پر پور لاڀ حاصل ڪندا پر سند سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو پورو ساٿ نڀائيندا.

books.sindhsalamat.com

سند سلامت ڪتاب گهر جي ايندڙائيد اپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڏاڻوڻوڊ ڪريو:

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhsalamat.book>